

BİHAR'UL- ENVAR'DAN İBRETİ ÖYKÜLER

Orjinal Adı: Dastanha-i Bihar'ul-Envar

Mahmud NASİRİ

2. Cilt

İÇİNDEKİLER

Takdim.....	9
Müellifin Kendi Dilinden Kısaca Hayatı.....	11
Önsöz.....	13
Birinci Bölüm: Ondört Masum'dan Hikayeler.....	17
1- Hareket Bizden Bereket Allah'tan..	18
2- Bir Yıl Cihattan Daha Hayırlı!.....	20
3- Annenin Rizayeti.	21
4- Zengin Kenarında Bir Fakir.....	23
5- Dinin Sırtından Ekmek Yemek Yasak.	25
6- En Güçlü İnsan....	26
7- İslam Peygamberi (s.a.a) ve Kısas.	27
8- Peygamber (s.a.a) ve Çoban.....	31

9- Günahlarınızı Küçük Saymayınız!..	33
10- Dünyaya Tapmanın Tehlikesi.....	35
11- Altın ve Gümüşten Bina..	39
12- Uykusuz Genç....	40
13- Gece Karanlığında Allah'a Yakarış..	42
14- İftar Sofrası.....	46
15- Değerli Gerdanlık.....	48
16- Günahtan Korkma.....	51
17- Oğlunun Nikahında Olan Bir Kadın!.....	53
18- Omuzda Bir Kadife.....	58
19- Sen Burada Dur.	59
20- Cennetin En İyileri.....	63
21- Arpa Ekmeğini İnfak Etmek.	65
22- İmam Hasan (a.s)'ın Cazibesi.....	68
23- Mali Yardımı Almanın Şartları.....	70
24- İmam Hüseyin (a.s)'ın Evlenmesi.	73
25- İlmin Mükafatı....	76
26- Babanın Bedduası.....	79
27- Kerbela Toprağından Bir Avuç....	84

28- Savaş Meydanında Namaz.	86
29- Aşura Günü Şehid Olan İlk Kadın	
30- Şehidlerin Efendisine Göz Dökmek....	91
31- Örnek Tavrı....	94
32- İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s) ve Önerisi.....	96
33- Nasıl Dua Etmeli?.....	100
34- İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s)'ın Tavsiyeleri.	101
35- İmam Seccad, Hz. Ali'nin İbadetini Sözediyor....	103
36- Efendice Bir Tavrı.....	104
37- Bir Evliliğin Macerası...	105
38- Cahilce Kınama.....	108
39- Allah'ı Tanımamanın En İyi Yolu....	
40- En Büyük Günah.....	112
41- Ahvaz Valisi Necati'nin Cömertliği.....	114
42- Gençliği Zayi Etmek..	117
43- Cenneti Bize Garanti Et..	118
44- Beni Allah'a Yönel..	120
45- Allah Teala Sığınak Sığınağı.....	122

Orjinal Adı: Dastanha-i Bihar'ul-Envar

Derleyen: Mahmud NASİRİ

Çeviren: Fahrettin ALTAN

Yayınlayan: İmam Ali (a.s) Müessesesi

Baskı: Mihr

Yıl: 1999

Tiraj: 3000

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

İRAN-KUM P.K.: 37185/737

Tel (0251)743969

FAX: 743119

İthaf...

Bu kitaptan elde edilebilecek olan sevapları, nur denizleri ve hidayet meşaleleri olan “On Dört Masum”a (a.s) ve onların mektebini daha iyi tanımak ve o mektebe hizmet yapmak amacıyla yirmi üç yıl boyunca oğlundan ayrı kalmaya sabreden ve bu sabır neticesinde oğlu tarafından Ehl-i Beyt mektebine hizmetlerin ürününü görerek büyük bir aşkla o eserlerden yararlanan ve ömrünün son günlerinde de İmam Rıza ve bacası Hz. Masume (a.s) ve diğer İmamzadeler’in ziyaretlerine nail olan aziz babam Meşhedî Salman (r.a)’in ruhuna ithaf ediyorum...

TAKDİM

İnsan bazen Kur’ân, bazen dua, bazen akaid, bazen şiir... bazen de hikaye okumak ister. Hikayeler içerisinde en güzel ve doğru olan, Kur’ân ve hadis kitaplarında geçen hikayelerdir. Eğer hikayeler Ehl-i Beyt’ten ve de onlarla ilgili olursa o zaman daha çok çekici ve şirin olur. Kur’ân ve hadislerde geçen kıssaların hepsi öğüt ve ibret vericidirler. Bu çeşit kıssalarda gerçekten hisseler vardır.

Bu zamanda halkımız genellikle ilmi kitaplar okumaya fazla rağbet göstermiyorlar; çünkü ilmi kitaplar, bir takım ıstılah ve terimler içerdiğinden dolayı ağır ve yorucu oluyor. Ama kıssa ve hikayeler öyle olmadıklarından dolayı normal insanlar daha çok o çeşit kitaplara rağbet ediyor.

Her dalda bizim çeşitli kitaplarımızın olması gerekir. Çünkü insanlar çeşitli huy ve tabiatlara sahiptirler. Herkes tefsir, akaid veya felsefe okumak istemiyor. Mesleğine göre, ihtiyacına göre, tabiatına göre, canı istediği dalda kitap okumak ister. Biz, kıssa okumak isteyen kardeşlerimiz için çeşitli hadis ve rivayetlerden derlenerek en güzel bir şekilde hazırlanmış olan ve daha çok Ehl-i Beyt’le ilgili öyküleri içeren **Bihar’ul- Envar Kitabının Hikayeleri** adlı eseri seçip, onu tercüme etmeğe koyulduk. Elhamdulillah çok kısa bir zamanda onun birinci cildinin tercümesini yapıp bitirdik; şimdi de Allah’ın yardımıyla onun ikinci cildinin tercümesini siz Ehl-i Beyt aşıklarına sunuyoruz; inşaallah en yakın bir zamanda onun diğer ciltlerini de tercüme edip kardeşlerimizin istifadesine sunacağız.

Sayın hocamız Mahmud Nasiri, **Bihar’ul- Envar** kitabı hakkında yeterince bahsettiğinden dolayı biz bu kitap hakkında bir şey söylemek istemiyoruz; sadece şunu demek isterim ki, **Bihar’ul- Envar** kitabı, gerçekten ismine layık bir kitaptır. Bu kitaptan istifade edebilecek bir kimse, diğer kitaplara sahip olmasa da kitap açısından zengindir. Bu kitap dört yüz kitabın birleştirilmesinden meydana gelmiştir. Kitabın müellifi Allame Meclisi (r.a) pek çok yerlerde nakledilen sözler hakkında kendi görüşlerini de belirtmiştir.

Allah’tan dileğimiz, Ehl-i Beytin söz ve maariflerinin halkımızın içerisine bundan daha fazla girmesi ve onlarla amel edilmesidir. Allah Teala bizleri, bu aileye hizmet edenlerden kılsın ve kıyamet günü bizleri onlardan ayırmasın inşaallah. Allah’ım, bu çalışmalarımızı bizlerden kabul buyur ve Ehl-i Beyt mektebini en yakın bir zamanda İmam Mehdi (a.s)’ın zuhuruyla bütün dünyaya hakim kıl. Amin!

Fahrettin ALTAN

Müellifin Kendi Dilinden Kısaca Hayatı

Ben İran’ın güzel illerinden olan “**Erdebil**” şehrinde İslami bir ailede dünyaya geldim. Çocukluğumun ilk günlerinden Kur’ân’ı babamın mektebinde okudum. Devlet okulunun tahsili sona erdikten sonra çok eski bir geçmişi olan Erdebil’in ilim havzasında dini tahsile başladım.

Bu derslere başladıktan bir yıl sonra on beş yaşına ayak basmamışken dini ilim açısından çok meşhur olan “**Kum**” şehrine gelmeğe hazırlandım. İlk önce babamla birlikte sekizinci **İmam Ali bin Musa er- Rıza** (a.s)’ın ziyaretine müşerref olduk. İmam Rıza (a.s)’ın kabrini ziyaret ettikten sonra O Hazretin Kum’daki bacısı **Hz. Masume** (a.s)’ın ziyaretine geldik.

Babam Kum’da birkaç gün kaldıktan sonra, beni Hz. Masume’ye emanet ederek hakkımda dua edip ağlar bir vaziyette vatana doğru hareket etti. Ben şefkatli babamın o halini halen unutmamışım. İşte o zamandan itibaren Kum’daki büyük alim ve müçtehitlerin ilim harmanından ilim toplamaktayım. Havza (medrese) ve danışgah (üniversite)da tedris etmenin yanı sıra bir müddet de Kum havzasının müdüriyetinde vazifemi ifa etmişim.

Şimdi de havzanın bazı işlerinde yardımda bulunmaktayım. Allah Teala’nın lütuf ve inayetiyle, dil ve kalemimizle cami ve kütüphanelerin onarılmasında müslümanların hizmetinde bulunmuşum; basılmış olan bir çok makalelere ilaveten bazı kitaplar da yazmaya muvaffak olmuşum. Onlardan bazıları şunlardır:

1- **Esas-ı Tealim-i İslam.** (İslam Öğretilerinin Esası.) Bu kitap, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra Kiril harfleriyle Azerice tercüme edilip basılan ilk kitaptır.

2- **Huda der Fıtrat ve Tabiat.** (Fıtrat ve Tabiatıta Allah.) Kiril diline tercüme edilen ikinci kitaptır.

3- **Ulema ve Danişmendanha-i Bozorgi İslami.** (İslami Büyük Alim ve Bilginler.) Bu kitabın şimdilik ikinci cildi hazırlanmış durumdadır; Allah’ın yardımıyla devam edecektir.

4- **Nezerha ve Guzerha.** (Bakışlar ve Geçişler.)

5- **Müntehab’ul- Ahbar.** (Seçikin Hadisler.)

6- **Nakş-i Ahlak der Zindegi.** (Ahlakın Yaşamdaki Rolü.)

7- **Dastan-i Do Berader.** (İki Kardeşin Hikayesi.)

8- **Bihar’ul- Envar’dan İbretli Öyküler.** Bu kitabın dört cildi hazırlanıp basılmıştır; on cilde ulaşması ümit ediliyor.

ÖNSÖZÜ

Bihar’ul- Envar kitabının hikayeleri, gerçekte o değerli kitabın en okunaklı ve eğitici bölümlerindendir. Bu kitabın ilmi ve manevi içeriği insana gerçekten onun “**Nur Denizleri**” isminin derin manasını tedai etmektedir.

Merhum **Allame Muhammed Bakır Meclisi** (r.a) Hicri-Kameri 1037 yılında İran’ın “**İsfahan**” şehrinde gözlerini dünyaya açtı. Merhum Allame, Şia’nın en büyük hadis mecmuasını tedvin etmiştir, İslam ve Şia alemine bir ömür boyu büyük hizmetler yaptıktan sonra 73 yaşında bu dünyadan göçmüştür.

Allame Meclisi takvalı ve İslami adaplarla eğitilmiş bir fert, sürekli dini ve ibadi meclis ve merasimleri ihya eden bir şahıs olarak tanınıyordu. O şanı yüce alimin Safevi devletinde ve halk arasında o kadar büyük bir otoritesi olmasına rağmen dünyevi taallukattan (tutkunluktan) uzak durmuş, tevazu, maneviyat ve mükemmel bir takvayla yaşamıştır.

Allame Meclisi (r.a), bütün İslamî ilimlerde, örneğin: Tefsir, Fıkıh, Usul, Tarih, Rical ve Diraye dallarında kendi zamanının seçkin alimlerinden sayılıyordu. **Hadaik** kitabının müellifi gibi bazı kimseler onu, ilmi şahsiyet açısından İslam tarihinde eşsiz bir fert olarak bilmişlerdir.

Muhakkik Kazimî, “**Makabis**” kitabında şöyle yazıyor:

“Merhum **Meclisi**, fazilet ve sırlar kaynağı, hekim bir şahıs ve... nur denizinde bir dalgıç idi; onun gibi birisini zaman görmemiştir.

İşte bu fazilet ve özelliklerinden dolayıdır ki, Allameye “**Bahr’il- Ulum**” ve Şeyh Ensari de ona; “**Allame**” lakabını vermişlerdir.

Allame Meclisi’nin akli ve nakli ilimlerdeki bilgisinin ne derecede yüksek olduğu, onun değerli eser ve kitaplarına göz attığımız zaman iyice anlaşılmış olur.

Az önce değindiğimiz gibi “**Bihar’ul- Envar**” kitabı Şia’nın en büyük hadis kaynaklarından biridir. Bu kitap, İslamî maarif ve bilgilerin büyük bir ansiklopedisi hükmündedir.

Bu değerli kitapta merhum **Allame Meclisi** tüm hadis ve rivayetleri özel bir tertip ve tanzim ile bir araya toplamıştır. Bu çalışmalarında kendi zamanının alim ve talebelerinin yardımlarından da faydalanmıştır. **Allame Meclisi** mezkur kitabın tedvini için ülkenin çeşitli yörelerinden gerekli olan birçok kaynaklar toplamaya başlamış ve bu yol uğrunda elinden gelen gayreti sarf etmiştir.

Bihar’ul- Envar kitabının asıl mevzusu hadis, peygamberlerin yaşam tarihleri ve Masum İmamların (a.s) hayatlarıyla ilgilidir. Hadisleri tefsir ve şerh ederken, pek çok fıkhi, tefsiri, kelami, tarihi, ahlaki vb. kaynaklardan yararlanmışır.

Bihar’ul- Envar kitabı şimdiye kadar defalarca çeşitli şekillerde basılmıştır. Bizim bu mecmuadaki esas aldığımız nüsha, son zamanlarda **yüz on cilt** olarak Tahran’da basılan nüsha olmuştur. Bu değerli kitap, şimdi bilgisayar programı şeklinde disketlerde de mevcuttur. Bu kitaptan faydalanmak isteyenler, istedikleri hadisi veya mevzuu kolayca elde edebilmeleri için bu yeni imkandan da faydalanabilirler.

Yazar, uzun yıllar boyunca bu nurlu kitabın hikaye ve yararlı sözlerinden yararlanmış ve onları dini kardeşlerine aktarmaya da gayret göstermiştir. Bu kitap Arapça olduğundan dolayı

değerli kardeşlerimizin pek çoğu onun güzel ve içerikli sözlerinden yararlanamıyorlar. İşte bundan dolayı onun değerli ve tatlı hikayelerini “**Bihar’ul- Envar’ın Hikayeleri**” başlığı altında (Farsça’ya) tercüme etmeye teşebbüs ettik... Bu mecmuanın hikayeleri üç bölümde tedvin edilmiştir:

Birinci bölüm: On Dört Masumun (a.s)’dan Hikaye ve Rivayetler.

İkinci bölüm: On Dört Masum (a.s)’ın Asrında Yaşayanlar (Nükteler ve Sözler).

Üçüncü bölüm: Peygamberler ve Geçmiş Ümmetler.

Şunu da hatırlatmak gerekir ki, bu hikayeleri tercüme ederken, konunun daha iyi anlaşılır ve çekici olması için emanete riayet ederek serbest bir tercüme yöntemine başvurduk. Bu alandaki çalışmalarımızda bazen mevcut tercümelerden de yararlandık.

Bendeniz, bu kitabın hikayelerinin tercüme ve anlatımında hiçbir eksikliğin olmadığını iddia etmiyorum. Bu ve sonraki ciltlerin eksikliğini gidermedeki değerli önerilerinizi bize ileterek bu kitabın daha güzel bir şekilde halkımızın istifadesine sunulması için yardımınızı bekliyoruz.

Mahmud NASİRİ

BİRİNCİ BÖLÜM ON DÖRT MASUM (A.S)’DAN HİKAYE VE RİVAYETLER

1- HAREKET BİZDEN BEREKET ALLAH'TAN

Ashabtan biri Hz. Resulullah (s.a.a)'in huzuruna gelerek çok fakir olduğunu belirtip durumu hakkında açıklamada bulundu.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular: *“Evine git, evinde değeri az da olsa ne eşyan varsa bana getir!”*

Ensardan olan adam evinde bulunan bir kilim ile bir kâseyi alarak Hz. Resulullah'ın huzuruna götürdü. Resulullah (s.a.a) onları alıp orada bulunanlara şöyle buyurdular:

“Kim bunları benden satın almak istiyor?”

Bir adam: “Ben onları bir dirheme alırım” dedi.

Resulullah (s.a.a): *“Bundan fazlasını veren yok mu?”* diye buyurdular.

Diğer birisi: “Ben iki dirheme alırım” dedi.

Resulullah (s.a.a), bu eşyaları o adama vererek; *“Bunlar senin malındır”* buyurdular.

Daha sonra o iki dirhemi de Ensar'dan olan fakire vererek şöyle buyurdular:

“Bir dirhemle ailen için yiyecek temin et ve bir dirhemle de bir balta al.”

Ensar'dan olan adam Resulullah (s.a.a)'in emirlerine uyarak kendisine bir balta alıp tekrar Hz. Peygamberin huzuruna geldi.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular: *“Bu balta ile git odun kes ve onları toplayarak pazara götürüp orada sat.”*

Adam, Resulullah (s.a.a)'in emrine uyarak on beş gün ciddi bir şekilde çalıştı ve bu çalışma neticesinde durumu düzeldi.

Sonra Resulullah (s.a.a) o adama şöyle buyurdular:

“Böylesine çalışman, kıyamet günü yüzünde sadaka izinin olmasından daha hayırlıdır.” ^[1]

2- BİR YIL CİHATTAN DAHA HAYIRLI!

Bir genç Resulullah (s.a.a)'in huzuruna gelerek şöyle dedi:

Ya Resulellah! Allah yolunda cihat etmeyi çok istiyorum.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Allah yolunda cihat et. Eğer öldürülürsen, diri olup cennet nimetlerinden yararlanacaksın; kendi ecelinle ölmüş olursan, o zaman senin mükafatın Allah’a kalır; ölmeyip sağ olarak döndüğün takdirde de bütün günahların bağışlanıp annenden doğduğun gün gibi tertemiz olursun...”

Daha sonra genç şöyle dedi: Ya Resulullah! Annem ve babam çok yaşlı benim savaşa gitmeme razı değiller; “sana alışmışsınız, sensiz kalamayız” diyorlar.

Resulullah (s.a.a) onun bu sözü üzerine şöyle buyurdular:

“Annen ve babanın hizmetinde ol. Allah’a and olsun ki, bir gece-gündüz anne ve babaya hizmet etmek, bir yıl savaş cephesinde cihat etmekten daha hayırlıdır.” [2]

3- ANNENİN RIZAYETİ

Resulullah (s.a.a), can vermek üzere olan bir gencin yanında bulunarak ona; *“La ilahe illallah”* söyle demesini buyurdu. Genç adam, birkaç defa söylemek istedi ama dili tutularak söyleyemedi. Resulullah (s.a.a) baş ucunda oturan kadına; *“Bu gencin annesi var mı?”* diye sordular.

Kadın: “Evet, ben onun annesiyim” dedi.

Resulullah (s.a.a): *“Sen bu gençten razı değil misin?”* buyurdu.

Kadın: “Razı değilim ve altı yıldır onunla konuşmuyorum.” dedi.

Resulullah (s.a.a): *“Onun suçunu bağışla.”* buyurdular.

Kadın: “Ey Allah’ın elçisi! Sizin hoşnutluğunuz için ben afettim. Allah da onu bağışlasın.” dedi.

Sonra Resulullah (s.a.a) o gence dönerek; *Tevhid (La ilahe illallah) kelimesini söyle*” diye buyurdular.

Genç; “La ilahe illallah” dedi.

Resulullah (s.a.a): *“Ne görüyorsun?”* diye sordu.

Genç; “Kötü kıyafetli, kirli elbiseli ve pis kokulu kara birisini görüyorum; boğazımı sıkarak beni öldürmek istiyor.” dedi.

Resulullah (s.a.a) ondan şu sözleri tekrar etmesini istedi:

“Ey ameller az da olsa ve günahlar ne kadar çok da olsa bağışlayan yüce Allah! Az amellerimi kabul et ve çok olan günahlarımı bağışla, şüphesiz sen bağışlayan ve esirgeyensin.”

Genç adam, bu sözleri tekrar ettikten sonra Allah resulü (s.a.a); *“Şimdi ne görüyorsun?”* diye sordu.

Genç; “Beyaz elbiseli, güzel simalı ve güzel kokulu birisini görüyorum. O güzel elbise giymiş yanımda oturmakta; siyah çehreli kimse ise yanımdan uzaklaşmakta!” dedi.

Resulullah (s.a.a); *“Tekrar o duayı oku.”* buyurdular.

Genç adam, o duayı tekrar okudu.

Resulullah (s.a.a); *“Şimdi ne görüyorsun?”* diye sordu.

Genç; “Kara adamı artık görmüyorum, şu anda yanımda beyaz yüzlü adam oturuyor.” dedi.

Genç adam bu sözleri söyledikten sonra dünyadan göçtü. [3]

4- ZENGİNİN KENARINDA BİR FAKİR

Zengin Müslümanlardan biri temiz ve şık elbiseyle Resulullah (s.a.a)’in yanına gelerek O Hazretin yanında oturdu. Daha sonra eski elbiseli bir fakir de gelerek o zengin adamın yanında oturdu. Zengin adam hemen elbiselerini toplayarak fakirden biraz uzaklaştı. Resulullah (s.a.a) o adamın bu kibirli tavrından çok rahatsız oldu ve zengin adama: “*Onun fakirliğinden, sana bir şeyin geçmesinden mi korktun?*” buyurdular.

Zengin adam: “Hayır, ya Resulellah.” dedi.

Peygamber (s.a.a): “Senin zenginliğinden bir şeyin ona ulaşmasından mı korktun?”

Zengin adam: “Hayır!”

Peygamber (s.a.a): “Onun elbisesinin senin elbiseni kirletmesinden mi korktun?”

Zengin adam: “Hayır, ya Resulellah!”

Peygamber (s.a.a): “Öyleyse neden çekilerek kendini ondan uzaklaştırdın.”

Zengin adam: “Benim, beni aldadın, gerçekleri görmeme mani olan, her çirkin işi güzel, her güzeli de çirkin gösteren (şeytan veya nefs-i emmare isminde) bir arkadaşım var. Yaptığım bu kötü amel de, onun aldatmalarından biridir. Ben yanıldığımı itiraf ediyorum. Bu çirkin tavrımı telafi etmek için sermayemin yarısını karşılıksız olarak bu Müslüman fakire vermeğe hazırım.

Peygamber (s.a.a) fakir adama dönerek; “*Bu bağıışı kabul ediyor musun?*” buyurdular.

Fakir adam: “Hayır, ya Resulellah!”

Zengin adam: “Neden?”

Fakir: “Çünkü senin gibi kibirli ve bencil olmaktan, amellerimin senin amelin gibi akıl ve mandıktan uzak olmasından korkuyorum.”^[4]

5- DİNİN SIRTINDAN EKMEK YEMEK YASAK

İbn-i Abbas (Peygamberin amcasının oğlu) şöyle diyor:

Resulullah (s.a.a), bazı kimseler dikkatini çektiğinde; *“Onun bir meslek ve sanatı var mıdır?”* diye soruyordu. Eğer cevaben; *“Hayır”* demiş olsalardı; *“Benim gözümünden düştü”* buyururdu.

H.z. Peygamber’e; *“Neden?”* diye sorduklarında şöyle buyuruyordu: *“Çünkü Allah’ı tanıyan bir kimsenin meslek ve sanatı olmazsa, Allah’ın dinini dünyasına geçim kaynağı edinir ve dinin sırtından ekmek yemiş olur.”* [5]

6- EN GÜÇLÜ İNSAN

Bir gün Resulullah (s.a.a) bir mahalleden geçerken, bir grup gencin kendi aralarında taş kaldırma yarışı yapmakta olduklarını gördü. Orada bulunan büyük bir taşı herkes gücü miktarınca kaldırıyordu.

Resulullah (s.a.a) bu gençlere hitaben; *“Ne yapıyorsunuz?”* diye sordu.

Gençler; *“Bu ağır taşı kaldırmakla hangimizin daha güçlü olduğunu bilmek istiyoruz.”* dediler.

Resulullah (s.a.a) onların bu sözlerine karşılık şöyle buyurdular: *“Hanginizin daha güçlü olduğunu söylememi istiyor musunuz?”*

Gençler; *“Buyurun ya Resulellah!”* dediler.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“En güçlü insan; bir şeyden hoşlandığında, hoşlandığı şey onu günaha sevk etmeyen, sinirlendiğinde siniri onu haktan uzaklaştırmayan, yalan ve çirkin bir sözü ağzına almayan ve gücünü kendi hakkından fazlasına tecavüzde sarf etmeyen kimsedir.” [6]

7- İSLAM PEYGAMBERİ (S.A.A) VE KISAS

Resulullah (s.a.a) son hastalığında Bilal'a halkı camide toplamasını emretti. Halk bu davet üzerine camide toplandı. Resulullah (s.a.a)'ın kendisi de ağır hasta olmasına rağmen camiye gelerek minbere çıktılar. Allah'a hamd-u sena ettikten sonra, halk için katlandığı zorlukları anlatarak şöyle buyurdular:

“Ey dostlar! Ben sizin için görevimi nasıl eda ettim? Sizinle beraber (düşmana karşı) savaşmadım mı? Ön dişlerim kırılmadı mı? Alnım parçalanmadı mı? Acaba yüzüme akan kanla sakalım kana boyanmadı mı? Her zorluğa katlanmadım mı? Yiyeceklerimi başkalarına feda etmemden dolayı karnıma taş bağlamadım mı?”

Ashap cevaben şöyle dediler:

“Kuşku yok ki hepsi doğrudur. Ümmet uğruna nice zorluklara katlandınız, hakkı yayma yolunda eşsiz çaba ve gayret sarfettiniz, bu hususta hiçbir ihmalkarlıkta bulunmadınız. Allah Teala size en iyi ecir ve mükafatı versin.”

Resulullah (s.a.a) bu esnada şöyle buyurdular:

“Alemlerin rabbi olan Allah Teala, hiçbir zulümden (insan haklarından) geçmeyeceğine dair yemin etmiştir. Sizler Allah aşkına söyleyin; her kimin benim üzerimde bir hakkı varsa veya herkime (farkında olmadan) bir haksızlıkta bulunmuş isem bana bildirsin ve hakkını benden istesin. Çünkü bu dünyada uygulanacak olan kısas benim için ahirette melek ve peygamberlerin karşısında uygulanacak olan cezadan daha iyidir!”

Bu sırada **Sevvadet bin Kays** isminde bir adam meclisin sonlarından ayağa kalkarak şöyle dedi:

Ey Allah'ın elçisi! Annem ve babam sana feda olsun! Siz **Tâif**'ten döndüğünüzde ben sizi karşılamaya geldim. Siz **“Azba”** ismindeki devenize binmiştiniz, ince bir çubuk da elinizde vardı, o çubuğu kaldırıp deveye vurmak istediğinizde benim karnıma deydi; kasıtlı veya kasıtsız olduğunu anlayamadım.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Kasıtlı olmasından Allah'a sığınıyorum, kesinlikle kasıtlı olarak vurmamışım.”

Daha sonra şöyle buyurdular:

“Ey Bilal! Fatıma'ın evine git, benim o ince çubuğu getir!”

Bilal camiden çıkıp Medine sokaklarında yüksek bir sesle şöyle diyordu: “Ey insanlar! Boynunda herhangi bir hak ve kısas olan şahıs, kıyamet gününden önce ödesin. Şimdi İslam Peygamber'i (s.a.a) kendisini kısasa hazırlamış ve halkın hakkını kıyamet gününden önce ödüyor.”

Bilal, Hz. Fatıma (a.s)'ın evinin kapısını çalarak; “Baban ince çubuğu istiyor.” dedi.

Hiz. Fatıma (a.s): *“Ey Bilal! Babam ince çubuğu ne için istiyor? Artık bugün ona ihtiyaç yoktur. Çünkü babam, bu çubuğu yolculuk günlerinde kendisiyle birlikte götürüyordu!”*

Bilal: “Ey Fatıma! Babanın şimdi minberin üzerinde olduğunu ve halkla vedalaştığını bilmiyor musun?”

Hiz. Fatıma (a.s) bu sözü duyar duymaz feryat ederek ağladı ve şöyle buyurdu:

“Bu gam ve üzüntüden dolayı eyvahlar olsun! Babacığım senden sonra artık kim mazlum ve yoksullara yetişecek ve onlar senden sonra kime sığınacaklar! Ey Allah'ın habibi, kalplerin mahbubu!”

Hiz. Fatıma (a.s) daha sonra el çubuğunu Bilal'a verdi. Bilal da o çubuğu Resulullah'a götürdü.

Resulullah (s.a.a); *“O yaşlı adam nerededir?”* buyurdular.

Yaşlı adam yerinden kalkarak; “Buradayım ey Allah'ın elçisi! Annem ve babam sana feda olsun.”

Peygamber (s.a.a): *“İleri gel, razı olman için bana kısasını uygula!”*

Yaşlı adam: “Annem ve babam sana feda olsun, karnını aç!”

H. Peygamber (s.a.a) karnının üzerindeki gömleği bir tarafa çekince yaşlı adam şöyle dedi: “Mübarek karnınızdan öpmem için bana müsaade ediyor musunuz?”

Peygamber (s.a.a) müsaade edince, yaşlı adam H. Peygamber’in karnından öperek şöyle dedi:

“Allah’ım! Bu amel ile kıyamet günü cehennem ateşinden sana sığınıyorum.”

H. Peygamber (s.a.a): “*Ey Sevvadet bin Kays! Kısas mı yapıyorsun, yoksa beni af mı ediyorsun?*”

Sevvade: “Ya Resulellah! Affediyorum.”

Peygamber (s.a.a): “*Allah’ım! Sevvadet bin Kays’ı bağışla; nitekim o, senin peygamberin olan Muhammed’i bağışladı.*” [7]

8- PEYGAMBER (S.A.A) VE ÇOBAN

Resulullah (s.a.a) ve bir grup ashabı bir çölden geçiyorlardı, yol esnasında deve otlatan bir çobanı gördüler. Hazret o çobandan biraz süt almak için ashaptan birisini onun yanına gönderdi.

Deve çobanı, H. Peygamber’in süt almak için gönderdiği adama şöyle dedi: “Develerin memelerinde olan süt kabilemizin kahvaltısı içindir, kaplara sağlamış olduğum süt de onların akşam yemeği içindir.”

Çoban bu bahaneyle Hazrete süt vermekten kaçındı. Resulullah (s.a.a) o çoban hakkında şöyle dua ettiler: “*Allah’ım onun mal ve evlatlarını çoğalt!*”

O bölgeden geçtikten sonra koyun otlatan bir çobana rastladılar. Peygamber (s.a.a), ondan süt almak için birisini onun yanına gönderdi. Koyunları otlatan çoban, koyunları sağdı ve önceden de sağlamış olduğu sütle birlikte sütlerin hepsini, H. Peygamber’in göndermiş olduğu adamın kabına döktü ve bir koyun da Hazret için göndererek şöyle dedi:

“Şimdilik bu kadar göndere biliyorum, eğer müsaade ederseniz bundan fazlasını temin edebilirim.”

Resulullah (s.a.a) onun da hakkında şöyle dua ettiler: “*Allah’ım! Ona ihtiyacı miktarınca rızık ver!*”

Ashaptan biri bu sözleri duyunca şöyle dedi:

“Ya Resulellah! Size süt vermeyen kimse hakkında, öyle bir dua ettiniz ki, hepimiz o duanın bizim hakkımızda da söylenmesini seviyoruz; size süt veren kimse hakkında da öyle bir dua ettiniz ki, hiçbirimiz onun bizim hakkımızda söylenmesini istemiyoruz.”

Resulullah (s.a.a) cevaben şöyle buyurdular:

“*Az mal, yaşam ihtiyaçlarını giderir; böyle bir mal insanı gafil eden servetten daha iyidir.*”

Daha sonra şöyle dua ettiler:

“Allah ’ım! Muhammed ve O’nun evlatlarına yeterli miktarda rızık bağışla.” [8]

9- GÜNAHLARINIZI KÜÇÜK SAYMAYINIZ!

Hiz. Peygamber, (s.a.a) ashabıyla bir yolculuğunda susuz ve otsuz bir bölgede konakladılar. Hazret ashabına; *“Odun getirin yakalım”* buyurdular.

Ashap: *“Ya Resulellah! Burası otsuz-ağaçsız bir bölgedir, burada odun bulunmaz!”* dediler.

Hiz. Peygamber (s.a.a); *“Gidin, herkes bulabildiği kadar odun toplansın getirsin.”* buyurdular.

Ashaptan her biri odun toplamak için bir tarafa gitti. Onlardan her biri toplayabildikleri kadar çalı çöp toplayıp getirdiler. Topladıkları şeyleri Resulullah’ın karşısında üst-üste döktüler. Böylece yığınla odun toplanmış oldu.

Bu sırada Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Küçük günahlar da bu küçük odunlar gibidir; ilk önce göze görünmez, ama birbiri üzerine toplanınca büyük bir yığın olarak karşınıza çıkar.”

Sonra şöyle buyurdular: *“Ey dostlar! Küçük günahlardan da kaçının. Gerçi küçük günahlar çok önemsenmiyor ama bilin ki, her şeyin bir talip ve gözeteni vardır. Bu gözetenler (Allah ve melekleri), hayatınızda yaptığınız, ölümünüzden sonra da eseri kalıcı şeyleri gözetip yazmaktalar. Önemsenmeyen bu küçük günahların bir gün, ne kadar büyük bir yığını teşkil ettiğini göreceksiniz.” [9]*

10- DÜNYAYA TAPMANIN TEHLİKESİ

Resulullah (s.a.a)'ın zamanında, Suffe^[10] halkından olan bir mümin, çok muhtaç ve fakir duruma düştü. O, bütün namazlarını Resulullah'ın arkasında kılan biri idi. Resulullah (s.a.a) ona acıyordu, ihtiyaç ve garipliğini göz önünde bulundurarak şöyle buyuruyordu:

“Ey Sa’d! Elime bir şey geçerse senin ihtiyacını gidereceğim.”

Bir müddet böyle geçti, fakat Resulullah'ın eline bir şey geçmedi. Hazret, Sa’d'ın haline daha çok üzülmeye başladı. Allah Teala, Hz. Peygamber'in, Sa'd'a nispet üzüntüsüne teveccüh ederek Cebrail ile iki dirhem Resulullah'a gönderdi.

Cebrail, Hz. Peygamber'e şöyle arzetti:

“Ey Muhammed! Allah Teala, senin Sa'd için olan üzüntünden haberdardır; acaba onun ihtiyacını gidermek istiyor musun?”

H. Peygamber (s.a.a): *“Evet.”*

Cebrail: *“Bu iki dirhemi ona ver ve emret ki onunla ticaret yapsın.”*

H. Peygamber (s.a.a) o iki dirhemi Cebrail'den aldı; Hazret öğle namazına gittiğinde, Sa'd'ın, kapının önünde kendisini beklediğini gördü. Bunun üzerine şöyle buyurdu:

“Ey Sa’d! Acaba ticaret yapmayı iyi başarabiliyor musun?”

Sa'd: *“Ticaret yapabileceğim herhangi bir sermaye yoktur.”* dedi.

H. Peygamber, iki dirhem ona vererek şöyle buyurdular: *“Onunla ticaret yap ve Allah'ın sana nasip edeceği rızkı elde et.”*

Sa'a iki dirhemi alarak H. Peygamber'le birlikte camiye gitti, öğle ve ikinci namazını Hazretle kaldı. Sonra Resulullah (s.a.a) ona şöyle buyurdular:

“Kalk rızkının peşine git; sürekli senin durumuna üzüliyordum.”

Sa'd, ticaret yapmakla meşgul oldu. Allah Teala onun parasına bereket verdi; aldığı her şeyi iki katına satıyordu. Dünya artık Sa'd'a yönelmişti, sermayesi git gide artıyordu, malı çoğaldı, muamelesi parladı; öyle ki, caminin yanında bir dükkan aldı; sermayesi ve eşyalarını orada toplayıp ticaret yapıyordu.

Bilal ezan okuduğunda, Resulullah (s.a.a) camiye hareket ederken Sa'd'ı alış verişle meşgul olarak görüyordu. Sa'd, henüz abdest alıp namaza hazırlanmamıştı, oysa daha önceleri ezandan önce abdest alarak namaza hazır oluyordu.

Resulullah (s.a.a) onu böyle gördüğünde şöyle buyurdular: *“Ey Sa’d! Dünya seni namazdan geri bırakmasın!”*

Sa'd da şöyle diyordu: *“Ne yapayım? Sermayemi yok mu edeyim? O adama bir cins satmıştım, paramı ondan almak istiyorum, başka birisinden de bir takım eşya almışım, parasını ödemem gerekir!”*

Resulullah (s.a.a), Sa'd'ın bu haline onun fakirliğine üzüldüğünden daha çok üzüldü. Cebrail H. Peygamber'in huzuruna gelerek şöyle arzetti:

“Ey Peygamber! Allah Teala, senin Sa'd için üzüldüğünden haberdardır; onun hangi halini daha çok seviyorsun? Önceki halini mi yoksa şimdiki halini mi?”

Resulullah (s.a.a) cevaben şöyle buyurdular:

“Ey Cebrail! Onun önceki halini (fakirliğini) seviyorum. Çünkü dünya, onun ahiretini elinden aldı.”

Cebraail şöyle arzetti: “*Kuşkusuz dünya malı bir imtihan olup insanı ahiretten alı koymaktadır.*”

Cebraail sözünün devamında şöyle dedi:

“*Ya Resulellah! Sa’d’a de ki, ona verdiğin o iki dirhemi size geri versin, geri verdiği takdirde durumu önceki haline dönecektir.*”

Peygamber (s.a.a) bu söz üzerine Sa’d’a şöyle buyurdular: “*Ey Sa’d! Sana verdiğim o iki dirhemi bana geri verir misin?*”

Sa’d cevaben şöyle arzetti: “İki dirhemini yerine iki yüz dirhem sana veririm.”

Hz. Peygamber (s.a.a) de buyurdular ki: “*Hayır! Sadece o iki dirhemi istiyorum.*”

Sa’d o iki dirhemi çıkarıp Hazrete verdi. Çok geçmeksizin artık dünya ondan yüz çevirmeye başladı, sahip olduğu her şey elinden çıktı. Sa’d tekrar önceki fakirlik ve yoksulluk haline düşü verdi.^[11]

11- ALTIN VE GÜMÜŞTEN BİNA

Bir gün Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Beni miraca götürdüklerinde cennete girdim. Orada bazı meleklerin altın ve gümüş tuğlayla bir bina yaptıklarını gördüm. Ama bazen durup bekliyorlardı. Meleklerle; “*Siz neden bazen çalışıp bazen duruyorsunuz; bunun sebebi nedir?*” diye sordum.

Cevaben şöyle dediler: “Bina malzemeleri elimize geçtiğinde çalışıyoruz, geçmediğinde ise duruyoruz.”

Onlara; “*Sizin bina malzemeniz nedir?*” diye sordum. Cevaben dediler ki: “Subhanellah ve’l hamdulillah vela ilahe illellah vellahu ekber” dir. Mümin bir şahıs bu zikri söylediğinde, biz binayı yapıyoruz, sustuğunda ise çalışmayıp bekliyoruz.”^[12]

12- UYKUSUZ GENÇ

Bir gün cemaatle sabah namazını camide kıldıktan sonra Resulullah (s.a.a)’ın gözü, uykusuzluktan uyuklayan ve başı önüne düşen bir gence takıldı. Bu gencin rengi sararmış, bedeni zayıflamış ve gözleri kızarmıştı.

Resulullah (s.a.a) ona; *“Durumun nasıldır, nasıl sabahladın?”* diye sordular.

Genç: *“Ölümden sonraki dünyaya yakın ve imanla sabahladım, durumum ise işte böyledir.”* dedi.

Resulullah (s.a.a) onun bu sözüne karşı; *“Her yakının bir alemeti vardır; senin yakınının alemeti nedir?”* buyurdu.

Genç şöyle dedi: *“Ey Allah’ın elçisi! Beni solduran, geceleri uykumu kaçırın ve yazın sıcak günlerinde (oruç tutmakla) beni dünyaya ve dünyada olana ilgisiz kılan işte bu yakındır. Şimdi basiret gözüyle kıyametin koptuğunu ve halkın hesap vermek için toplanmış olduğunu, benim de onların arasında bulunduğumu görüyorum. Yine cennet ehlinin, cennet nimetlerinden yararlandıklarını, cennet tahtlarına yaslandıklarını ve birbirleriyle sohbet ettiklerini, Cehennem ehlinin ise ateşin alevleri arasında inlediklerini ve yardım dilediklerini görür gibiyim; şu anda cehennem ateşinin sesi, kulağımda çınlıyor.”*

Resulullah (s.a.a), gencin bu sözlerini dinledikten sonra ashabına şöyle buyurdular:

“Allah Teala, bu gencin kalbini iman nuruyla aydınlatmıştır.”

Daha sonra gence dönerek şöyle buyurdular:

“Bu hal üzere sabit kal ve onu kaybetme.”

Genç: *“Ey Allah’ın elçisi! Allah’tan hak yolunda şahadete erişmemi iste”* dedi.

Hz. Peygamber (s.a.a) de ona dua ettiler. Bu genç çok geçmeksizin Allah resulü ile birlikte savaşlardan birine katıldı ve o savaşta şehit düşenler arasında onuncu kişi olarak şahadete erişti.^[13]

13- GECE KARANLIĞINDA ALLAH’A YAKARIŞ

Ebu Derda şöyle diyor:

Karanlık gecelerden birinde, Medine’de **Ben-i Neccar** hurmalıkları arasından geçiyordum. O esnada hüznü dolu bir gamlı ve inilti kulağıma ilişti. Sese yaklaştığımda gecenin karanlığında kuytu bir köşede birisinin Allah Teala’ya şöyle münacat ettiğini duydum:

“İlahî! Nice helak edici günahlarıma karşı, hilimli davranarak beni ansızın cezalandırmadın; nice suçlarımın üzerini örterek lütuf ve kereminle onları aşık etmedin. İlahi! Gerçi ömrüm sana isyan etmekle geçmiş ve günahlarım amel defterimi doldurmuştur; ama benim ümidim, senin mağfiret ve hoşnutluğundan başka bir şey değildir.”

Bu kalp okşayıcı, etkileyici ses, beni öylesine kendisine cezp etti ki elimde olmaksızın o sese doğru hareket ettim, aniden gözüm Ali bin Ebi Talib'e ilişti. O Hazretin dua ve münacatına mani olmamak ve o yakarıştan mahrum kalmamak için ağaçların arasına saklandım.

Ali bin Ebi Talip, o ıssız karanlık gecede iki rekat namaz kıldı, sonra en içten dualarla hüznü dolu gözyaşlarını dökerek yakarışını sürdürdü.

Hiz. Ali (a.s)'ın münacatlarından biri de şu idi:

“Ey Rabbim! Senin affını düşündüğümde, günahlarım küçük geliyor; senin şiddetli azabını düşündüğümde ise musibetim büyüyor.”

Daha sonra duasına şöyle devam etti:

“Âh! Amel defterimde benim unuttuğum ama senin kaydettiğin günahları okumuş olursam o zaman ‘Onu tutun’ diye emredeceksin. Yakalanıp da ailesi kendisini kurtaramadığı, kabilesinin kendisine bir fayda sağlayamadığı ve meleklerin kendisine merhamet etmediği kimsenin vay haline!”

Daha sonra duasını şöyle sürdürdü:

“Ciğer ve böbrekleri yakan, organları birbirinden ayıran ateşten dolayı vay halimize! Cehennemden şiddetli yakıcı alevinden dolayı eyvah!”

Ebu Derda sözünün devamında şöyle diyor:

Hiz. Ali (a.s) yine şiddetle ağladı, bir müddet sonra ondan artık bir ses duyulmuyordu, hiçbir hareket ve kımıldama da görülüyordu. Kendi kendime şöyle dedim: “Gece uyumadığından dolayı kesinlikle uykuya dalmıştır.” Şafağın sökmesi yaklaştı, onu namaz için uyandırmak istedim. Bundan dolayı onun yanına gittim, yanına varır varmaz onu, kuru bir ağaç gibi yere düşmüş olduğunu gördüm. Hareket ettirdim, hareket etmedi; seslendim cevap vermedi. Bu durumu görünce; **“İnna lillah ve inna ileyhi raciun”** dedim.

Ebu Derda sözünün devamında şöyle diyor:

Ben suretle Hiz. Ali'nin (a.s) evine doğru koştum, Hazretin durumunu onlara bildirdim.

Fatıma (a.s) şöyle dedi: *“Ebu Derda! Olay nedir?”*

Ben Hiz. Ali'nin durumunu onlara anlattım. Hiz. Fatıma (a.s) şöyle buyurdu:

“Ebu Derda! Allah'a and olsun ki, o baygınlıktır; Allah korkusuyla kendisinden geçmiştir.”

Daha sonra bir kap suyla Hiz. Ali'nin yanına döndük, O Hazretin yüzüne su serptik, böylece kendisine geldi, gözlerini açtı, benim şiddetle ağladığımı görünce bana bakarak şöyle buyurdu: *“Ebu Derda! Neden ağlıyorsun?”*

Cevaben dedim ki: *“Kendine yakıştırdığın şeyden dolayı ağlıyorum.”*

Buyurdular ki: *“Ey Ebu Derda! Beni hesaba götürdüklerinde, günahkarlar azaba yakın ettiklerinde, katı yürekli melek ve cehennem zebanileri (görevlileri) beni kuşattıklarında, Kahhar Allah'ın huzurunda durduğumda, dostlar beni ilahi emre teslim ettiklerinde ve dünya ehli halime acıdıklarında durumun nasıl olacak? Elbette sen, her gizli ve saklı şeyleri bilen bir Allah'ın karşısında yer aldığında bana herkesten daha çok acıyacaksın.”* ^[14]

14- İFTAR SOFRASI

Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’ın kızı Ümmü Gülsüm şöyle diyor:

Ramazan ayının on dokuzuncu gecesi, iftar için babama iki tane arpa ekmeği, bir kap süt ve biraz da tuz getirdim. Babam namazını kılıp bitirdiğinde iftar etmeye hazırlandı. Gözleri yemeye takıldığında düşünceye daldı. Sonra başını sallayıp yüksek sesle ağladı ve şöyle buyurdu:

“Ey aziz kızım! Babanın iftarı için bir tepside iki çeşit katık (süt ve tuz) mı hazırladın? Sen bu amelinle kıyamet günü Allah’ın huzurunda benim çok durmamı mı istiyorsun?

Ben daima, kardeşim ve amcam oğlu Resulullah (s.a.a)’in yolunu takip etmeye kararlıyım. Hz. Peygamber (s.a.a) dünyadan göçene dek, kendisi için bir tepside iki çeşit katık getirtmemiştir.

Aziz kızım! Kimin yemesi, içmesi ve giyimi (helal yoldan bile olsa) güzel olursa, kıyamet günü ilahi mahkemede durması da çok olacaktır! Eğer bunlar haram yoldan kazanılmış olursa, çok durmaktan ilave azaba da tabi tutulacaktır. Çünkü dünyanın helal malında hesap, haramında ise azap vardır!”^[15]

15- DEĞERLİ GERDANLIK

Ali bin Ebu Rafi şöyle diyor:

Ben Hz. Ali (a.s)’ın beyt’ul- mal hazinesinin koruyucusu idim. Beyt’ul- mal arasında, **Basra** savaşında ganimet alınmış olan değerli bir inci gerdanlık vardı. Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’ın kızı, bir şahsı yanıma göndererek şöyle bir istekte bulundu:

“Duyduğuma göre beyt’ul- malda bir inci gerdanlık varmış; birkaç günlüğüne onu bana emanet vermeni istiyorum, kurban bayramından sonra onu geri vereceğim.”

Ben de mesajı ileten şahsa; “Ben o inciye, ancak zamanetle (taahhülle) ona verebilirim” dedim. Emir’ul- Muminin (a.s)’ın kızı bu şartı kabul etti. Ben de bu şartla üç günlüğüne o inciye ona verdim.

Tesadüfen Hz. Ali (a.s), gerdanlığı kızının boynunda görüp tanıdı. Kızına; “*Bu gerdanlığı nereden elde ettin?*” diye sormuş; o da şöyle demiş:

“Sizin hazinedarınız olan Ali bin Ebu Rafi’den üç günlüğüne emanet olarak aldım, kurban bayramından sonra geri vereceğim.”

Ali bin Ebu Rafi sözünün devamında şöyle diyor:

Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s) beni çağırttı ben de O Hazretin huzuruna gittim, gözü bana ilişir ilişmez şöyle buyurdular:

“*Ey Ebu Rafi! Müslümanlara hıyanet mi ediyorsun?!*”

Ben cevaben; “Müslümanlara hıyanet etmekten Allah’a sığınırım” dedim.

Hazret; “*Öyleyse neden, Müslümanların beyt’ul- malında olan bir gerdanlığı, benim ve Müslümanların müsaadesi olmaksızın kızına verdin?*” diye sorguladı.

Arz ettim ki: Ey Emir’ul- Muminin! O sizin kızıdır, gerdanlığı emanet olarak geri vermek şartıyla birkaç günlüğüne benden istedi; ben de onu üç günlüğüne emanet olarak ona verdim, onu yerine iade etmesi için de taahhüdünü kendi üzerime aldım.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurdu:

“*Bugün onu geri alıp kendi yerine bırakmalısın, eğer bundan sonra böyle bir iş yapacak olursan, ağır bir şekilde cezalandırılırsın.*”

Daha sonra şöyle buyurdular:

“*Eğer benim kızım bu gerdanlığı taahhütlü olarak almamış olsaydı, Haşimi kadınlarından ilk şahıs olarak, hırsızlık adıyla onun elini keserdim.*”

Bu söz Hazretin kızının kulağına yetişince babasının yanına gelerek şöyle dedi: “Ey Emir’ul- Muminin! Ben senin kızın ve bedeninin bir parçasıyım; bu gerdanlığı kullanmaya benden daha layık kim vardır?”

Hazret şöyle cevap verdi:

“Kızım! İnsan nefsinin isteklerine kapılarak haktan uzaklaşmamalıdır. Seninle eşit olan muhacir kadınların hepsi, bu bayramda böyle bir gerdanlıkla süslenmişler mi ki sen de onların seviyesinde yer alarak onlardan geri kalmış olmayasın?!”^[16]

16- GÜNAHTAN KORKMA

Hız. Ali (a.s), yüzünde korku eseri gözüken bir adamı görerek; *“Neden korkuyorsun?”* diye sordu.

Adam cevaben; *“Allah’tan korkuyorum.”* dedi.

İmam (a.s) onun bu sözü üzerine şöyle buyurdular: *“Ey Allah’ın kulu! Sen günahından kork, kulların hakları hususundaki yaptığın zulümler hakkında Allah’ın adaletinden kork. Allah’ın emrettiği şeyde O’na itaat et; salahını göz önünde bulundurarak nehy ettiği şey hususunda ise O’na isyan etme.*

Bütün bunlara uyduktan sonra Allah’tan korkma! Çünkü O, kimseye zulmetmez; suçsuz olarak alsa kimseyi cezalandırmaz. Durumunun değişmesi hususunda kötü sonuçtan korkuyor isen o başka. Allah Teala’ın seni kötü sonuçtan güvende kılmasını istiyor isen bilmelisin ki, yapmış olduğun her hayır, Allah’ın sana olan fazl ve lutfünden dolayıdır; yapmış olduğun her kötü iş ise, Allah’ın sana mühlet vermesi, seni gözetmesi, sana karşı sabırlı davranmasından kaynaklanmaktadır.”^[17]

17- OĞLUNUN NİKAHINDA OLAN BİR KADIN!

İkinci halifenin döneminde bir genç onun yanına gelerek annesini şikayet etti. Bağırarak yüksek bir sesle; “Allah’ım! Benimle annemin arasında hükmet” diyordu.

Ömer o gence; “Annen ne yapmıştır, neden onun hakkında şikayet ediyorsun?” diye sordu.

Genç cevaben şöyle dedi:

“Annem dokuz ay boyunca beni karnında büyütmüş, iki yıl boyunca da bana süt vermiştir. Ama büyüyünce ve iyi ve kötüyü birbirinden ayırt edince beni yanından kovdu, bununla da yetinmeyip sen benim oğlum değilsin diyor! Oysa o benim annem ve ben de onun oğluyum!”

Ömer, kadını getirmelerini emretti; kadın da ihzar edilmesinin sebebini anlayınca, dört kardeşi ve kırk tane de şahitle birlikte mahkemede hazır oldu.

Ömer gence, iddiasını tekrarlamasını emretti. Genç de söylemiş olduğu sözleri tekrarladı ve o kadının kendi annesi olduğuna dair de yemin etti.

Ömer kadına dönerek; “Senin bu söze karşı cevabın nedir? diye sordu.

Kadın cevaben şöyle dedi:

“Allah’a ve Peygamber’e and olsun ki, bu genci tanımıyorum. O böyle bir iddiayla, beni kabilem ve ailem arasında rezil etmek istiyor! Ben Kureyş hanedanından bekar bir kadını, şimdi ben böyle iken o nasıl benim oğlum olabilir?!”

Ömer kadına; “Şahidin var mıdır?” diye sordu.

Kadın da cevaben; “Bunların hepsi benim şahidimdir.” dedi.

O kırk kişi de, gencin yalan söylediğine ve kadının halen bakire olup onun evlenmediğine dair tanıklık ettiler.

Ömer, şahitler hakkında tahkik yapılması ve doğru söyledikleri takdirde de gencin iftiracı olarak cezalandırılması için hapse atılmasını emretti.

Memurlar, genci hapse götürdükleri sırada Hz. Ali’yle karşılaştılar. Genç adam Hz. Ali’yi görür görmez; “Ya Ali! İmdadına yetiş; bana zulüm yapılmıştır.” diye feryat etti.

Genç adam olayın ne olduğunu anlattı. Hz. Ali (a.s) memurlara, o genci Ömer’in yanına geri çevirmelerini emretti. Genç adam Ömer’in yanına geri çevirildiğinde Ömer; “Ben onun hapse atılmasını emretmişim, ne için onu getirdiniz?” dedi.

Memurlar cevaben şöyle dediler: “Hz. Ali geri çevirmemizi emretti. Biz defalarca sizden; ‘Ali bin Ebu Talip ile muhalefet etmeyiniz’ diye emrettiğinizi duyduk.”

Bu sırada Hz. Ali (a.s) içeri girerek gencin annesini ihzar etmelerini emretti. Bu emir doğrultusunda onu getirdiler. Bu esnada Hz. Ali (a.s) gence; “*İddianı beyan et*” diye buyurdu.

Genç tekrar maceranın hepsini anlattı. Hz. Ali (a.s), Ömer’e dönerek; “*Bunların arasında kadılık yapmamı istiyor musun?*” diyerek öneride bulundu.

Ömer de cevaben şöyle dedi: “Subhanellah! Nasıl istemeyebilirim; oysaki Resulullah (s.a.a); “*Ali bin Ebu Talib, hepinizden daha alimdir*” diye buyurmuştur.

Hz. Ali (a.s) Kadına; “*Kendi iddiana şahidin var mıdır?*” diye sordu.

Kadın cevaben; “Evet, kırk şahidim vardır; hepsi de hazırır.” dedi.

Bu sırada şahitler ileri gelerek önceki gibi tanıklık ettiler.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurdular: “*Allah’ın rızasına uygun olarak Resulullah (s.a.a)’in bana öğrettiği hüküm üzere hükmediyorum.*”

Daha sonra kadına; “*Acaba işlerinde (herhangi) bir sorumlu ve yetki sahibi birisi var mıdır?*” diye sordu.

Kadın cevaben; “Evet, vardır; bu dört kişi benim kardeşlerimdir, benim hakkımda yetki sahipleridir.”

Hazret kadının kardeşlerine dönerek; “*Acaba kendiniz ve kız kardeşiniz hakkında bana icaze ve yetki veriyor musunuz?*” diye sordu.

Onlar da cevaben; “Evet siz, bizim hakkımızda yetkilisiniz” dediler.

Hazret sonra şöyle buyurdu: “*Allah Teala’nın ve bu mecliste hazır bulunanların tanıklığıyla nakit ödeyeceğim dört yüz dirhem mihriyeyle bu kadını bu gence nikahlıyorum.*”^[18]

Hazret daha sonra Kanber’e dönerek; “*Acele dört yüz dirhem getir*” diye emretti.

Kanber de dört yüz dirhem getirdi. Hazret paranın hepsini gencin eline vererek şöyle buyurdular:

“*Bu parayı al, hanımının eteğine dök ve onun elinden tut götür; artık evlilik eseri sende olmadıkça (yani cenabet guslü almadıkça) benim yanıma dönme.*”

Genç adam yerinden kalkıp paraları kadının eteğine dökerek; “Kalk gidelim” dedi.

Bu esnada kadın şöyle feryat etti:

“Ateş! Ateş! Ey Peygamber’in amcasının oğlu! Acaba beni kendi oğlumun hanımını yapmak istiyorsun?! Allah’a and olsun ki, bu genç benim oğlumdur. Kardeşlerim beni, babası serbest bırakılmış olan bir şahısla evlendirdiler. Ben bu genci ondan dünyaya getirdim. Bu çocuk büyüyünce kardeşlerim bana şöyle dediler: Onun senin çocuğun olduğunu inkar et; ben de onların emri gereğince böyle bir işi yaptım. Ama şimdi onun benim oğlum olduğunu itiraf ediyorum; kalbim onun sevgi ve muhabbetiyle doludur.”

İşte böylece kadın oğlunun elinden tutarak mahkemeden dışarı çıktılar. Ömer bu duruma şahit olduktan sonra şöyle dedi: “Eyvah Ömer! Eğer Ali olmasaydı Ömer helak olurdu.”^[19]

18- OMUZDA BİR KADİFE

Harun bin Andere babasından şöyle naklediyor:

Soğuk bir mevsimde Hz. Ali (a.s)’ın huzurunda idim. Hz. Ali eski bir kadifeyi omzuna atmıştı, ama soğuktan titriyordu. O’nu böyle görünce şöyle dedim:

“Ey Emir’ul- Muminin! Allah Teala beyt’ul- malda diğer Müslümanlara bir pay belirlediği gibi siz ve aileniz için de bir pay belirlemiştir; o payı alarak rahatlıkla yaşayabilirsiniz. Neden kendinize bu kadar katı davranarak soğuktan titriyorsunuz?”

Hz. Ali (a.s) cevaben buyurdular ki:

“Allah’a and olsun ki, sizin beyt’ul- maldan herhangi bir tane bile almam. Gördüğünüz bu kadifeyi de kendimle birlikte Medine’den getirmişim; bundan başka giyecek bir şeyim de yoktur.” ^[20]

19- SEN BURADA DUR

İmran bin Şahin, Irak büyüklerindendi; o Azududdevle ed-Deylemî hükümeti aleyhine kıyam etti. Azududdevle büyük bir çaba sarf ederek onu yakalamak istedi (ama muvaffak olamadı). İmran Necef-i Eşref’e kaçtı. Orada tanınmayacak bir kıyafetle gizlice yaşamaya başladı.

İmran, Hz. Ali (a.s)’ın kabrinin kenarında sürekli dua ve namaz kılmakla meşguldü. Bir gün uykusunda Hz. Ali (a.s)’ı gördü, Hazret ona şöyle buyuruyor:

“Ey İmran! Yarın Fenahseru (Azududdevle), ziyaret maksadıyla buraya gelecek, herkesi buradan dışarı çıkaracaklardır.”

Daha sonra mutahhar kabrinin köşelerinden birine işaret ederek şöyle buyurdular:

“Sen burada dur, onlar seni görmeyeceklerdir, Azududdevle ziyaretgaha girerek kabri ziyaret edip namaz kılacaktır. Daha sonra seni yakalamak için, Muhammed (s.a.a) ve Ehl-i beyt’ini vasıta kılarak Allah’ın dergahına dua ve münacat edecektir; işte o zaman onun yanına git ve de ki: “Ey Şah! Dualarında, kendisini yakalamak için Muhammed ve Ehl-i beytine tevessül ederek Allah Teala yakardığın şahıs kimdir?”

Fenahseru şöyle diyecek: “O halkımız arasında ihtilaf çıkaran, bizim kudretimizi kıran ve hükümetimiz aleyhine kıyam eden bir şahıstır.”

O zaman ona de ki: “Eğer bir kimse onu yakalaman için sana yardımcı olursa ona ne mükafat verirsin?” O diyecek ki: “Her ne istese vereceğim, hatta eğer benden onun affedilmesini bile istese onu affedeceğim.”

Bu sırada kendini ona tanıtır; artık her ne istesen o kabul edecektir.”

İmran sözünün devamında şöyle diyor: Şah İmam Ali (a.s)’ın ziyaretine gelerek mezkur duayı ettiğinde ona dedim ki: “Takip ettiğin ve yakalanması için aradığın İmran bin Şahin benim.”

Azududdevle de; “Kim buraya gelmen için sana izin verdi ve durumu sana anlattı?” diye sordu.

Ben de cevaben dedim ki: “Mevlam Hz. Ali (a.s) rüyamda bana şöyle buyurdu: “*Yarın Fenahseru buraya gelecektir, onunla bu şekil konuş.*”

Ben de o sözleri size arzettim. Azududdevle; “Emir’ul- Muminin Hz. Ali’nin hakkı hürmetine söyle bakalım O Hazret sana: “*Yarın Fenahseru buraya gelecektir mi?*” diye buyurdular.

Ben de: “Evet! And olsun Emir’ul- Muminin’in hakkına ki, O Hazret o şekilde bana buyurdular.” dedim.

Bunun üzerine Azududdevle: “Annem ve ebemden başka hiç kimse, benim ismimin “**Fenahseru**” olduğunu bilmiyordu!” dedi.

Şah orada onun suçlarını affedip onu vezirlik makamına atadı; ona vezirlik elbisesi getirmelerini emretti, kendisi de Kufe’ye doğru hareket etti.

İmran, affedildiği takdirde, başı açık ve ayak yalın olarak Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’ın ziyaretine gitmeyi nezr (adak) etmişti. (Elbette sonra nezrini yerine getirdi.)

Bu öyküyü nakleden Hasan Tahal el- Mikdadi şöyle diyor:

Benim dedem Hz. Ali (a.s)’ın haremının görevlilerindendi. Bir gece Hz. Ali (a.s)’ın ona rüyasında şöyle buyurduğunu anlattı: “*Uykudan kalk, git bizim dostumuz (İmran bin Şahin) için haremın kapısını aç!*”

Dedem uykudan kalkıp haremın kapısını açıyor ve bekliyor; (az sonra) bir adamın İmam’ın Haremine doğru geldiğini görüyor. Hareme ulaştığında dedem ona; “Ey serverimiz” buyurun, diyor. İmran da; “Ben kimim?” diye soruyor.

Dedem cevaben; “Siz İmran bin Şahin’siniz” diyor.

İmran, ben İmran bin Şahin değilim diyor.

Dedem de diyor ki: “Hayır siz İmran’sınız; şimdi Hz. Ali (a.s)’ı uykumda gördüm, bana; “*Kalk dostumuz için kapıyı aç*” diye emrettiler.

İmran hayretle; “Allah aşkına böyle mi buyurdu? diye soruyor.

Dedem de; “Evet! Allah’a and olsun ki böyle buyurdu” diyor.

İmran kendisini yere atarak haremın eşliğini öpüyor ve dedeme 60 dinar vermelerini emrediyor.^[21]

20- CENNETİN EN İYİLERİ

Bir adam kendisinin Ehl-i Beyt'in gerçek Şialarından (tarafdarlarından) olup olmadığını öğrenmek için; hanımından Hz. Fatıma (a.s)'ın yanına giderek bu konu hakkında bilgi almasını istedi. Kadın Hz. Fatıma (a.s)'ın huzuruna gidip durumunu anlattığında Hz. Fatıma (a.s) o kadına şöyle buyurdular:

“Kocana de ki, eğer emrettiğimiz şeyleri yerine getiriyor, sakındırdığımız şeylerden de uzak duruyor isen bizim şialarımızdansen aksi takdirde bizim şialarımızdan değilsin.”

Kadın evine dönerek Hz. Fatıma (a.s)'ın sözlerini kocasına ilettili. Kocasını Fatıma (a.s)'ın sözlerini duyar duymaz üzüntüden ıstırapla şöyle feryat etti:

“Vay benim halime! İnsan günah ve hataya bulaşmayabilir mi? Durum böyle ise o zaman ben daima cehennem ateşinde yanacağım. Çünkü onların şialarından olmayan kimse, ebedi olarak cehennemde kalacaktır.”

Kadın tekrar Hz. Fatıma (a.s)'ın huzuruna gelerek kocasının üzüntüsünü ve sözlerini O Hazrete anlattı.

Hz. Fatıma (a.s) şöyle buyurdular:

“Kocana de ki, durum düşündüğün gibi değildir. Bizim şialarımız cennet ehlinin en iyileridir. Bizi seven, dostlarımızı dost edinen ve düşmanlarımızla düşman olan herkes cennet ehlidir. Ama kalbi ve diliyle, biz Ehl-i Beyt'e teslim olmasına rağmen emir ve nehiyelerimize uymayıp günah işleyen kimse bizim gerçek şialarımızdan olamaz. Ama yine de onlar, bela ve musibetler vasıtasıyla, kıyamet gününün çeşitli zorlukları veya cehennemün üst tabakasında azabı tatmakla günahlardan arındıktan sonra, bize olan iman ve muhabbetlerinden dolayı onları oradan kurtarıp kendi yanımıza götüreceğiz.” [22]

21- ARPA EKMEĞİNİ İNFAK ETMEK

Bir gün Hasan ve Hüseyin (a.s) hasta olmuşlardı. Resulullah (s.a.a) ashabından birkaç kişiyle onları ziyaret ederek babaları Ali (a.s)'a: “Ey Ali! Çocuklarının şifası için adak etmiş olsaydın çok iyi olurdu.” dediler.

Hz. Ali ve Hz. Fatıma (a.s), bu öneri üzerine çocuklarının şifası için üç gün oruç tutmayı adadılar. Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve hizmetçileri olan Fikke de üç gün oruç tutmayı adadılar.

Çok geçmeksizin Allah Teala onların her ikisine de şifa verdi. Evde herhangi bir yemek olmadığı halde oruç tutmaya başladılar. Hz. Ali (a.s) komşudan üç kilo arpa borç aldı. Hz. Fatıma (a.s) onun üçte birini un yaparak onunla beş tane ekmek pişirdi. Birinci günün akşamı beş kişi iftar için sofranın etrafında oturdular. O esnada bir dilenci kapıya gelerek şöyle dedi:

“Selam olsun size ey Peygamber (s.a.a)’in ailesi! Ben Müslüman fakirlerden birisiyim, bana biraz yemek verin ki, Allah Teala da cennet yemeklerinden size versin.”

Evde bulunan herkes ekmeğini o yoksula vererek; suyla iftar edip yattılar. İkinci gün için bir şey yemeksizin oruç tuttular. Hz. Fatıma (a.s) o gün için de beş ekmek pişirerek sofraya getirdi. İftar zamanı bir yetim gelerek şöyle dedi: “Selam olsun size ey Peygamber (s.a.a)’in Ehl- i beyt’i! Ben bir Müslüman yetimim. Bana biraz yemek verin ki, Allah Teala da size cennet yemeğinden versin.”

Yine evdekilerin hepsi kendi paylarını ona verdiler; kendileri ise suyla iftar ettiler. Üçüncü günü yine aynı şekilde oruç tuttular.

Hz. Fatıma (s.a) üçüncü gün yine beş tane arpa ekmeği yaptı. İftar zamanı bir esir kapıya gelerek yardım diledi. Yine hepsi kendi ekmeğini ona verdiler. Kendileri ise suyla iftar edip aç karnına yattılar.

Sabah olunca Hz. Ali (a.s) açlıktan bitkin ve halsiz bir halde olan Hasan ve Hüseyin (a.s)’ı ellerinden tutarak Hz. Peygamber (s.a.a)’in yanına götürdü. Hz. Peygamber, onları o halde görünce şöyle buyurdular: “*Ey Ali! Sizde gördüğüm bu durum, beni oldukça üzüyor.*”

Daha sonra yerinden kalkarak onlarla birlikte Hz. Fatıma (s.a)’ın evine doğru hareket ettiler. Eve yetiştiklerinde, Hz. Fatıma’yı ibadet mihrabında durup ibadetle meşgul olduğunu, açlıktan çok zayıf bir duruma düşüp gözlerinin içine çöktüğünü gördüler.

Hz. Resulullah (s.a.a) O’nu bağrına basarak şöyle buyurdular: “*Sizin bu durumunuzdan Allah’a sığınıyorum.*”

Bu sırada Cebrail gelerek: “*Ey Allah’ın elçisi! Allah Teala böyle bir aileye sahip olduğundan dolayı seni kutluyor.*” dedi ve “**Hel eta**” (**Dehr**) suresinin nazil oluşunu müjdeledi.^[23]

22- İMAM HASAN (A.S)’IN CAZİBESİ

Şam halkından olan bir adam, Muaviye’nin kötü propagandası etkisinde kalarak aldanıp Hz. Peygamber’in Ehl- i Beyt’ine düşman olmuştu. Bir gün Medine’ye geldiğinde İmam Hasan (a.s)’ı gördü. İmamın yanına gidip çirkin sözler söylemeye başladı; ağzına geleni O’na söylüyordu. İmam Hasan (a.s) ise şefkat ve merhametle adamın yüzüne bakıyordu. Adam çirkin sözlerini sarfettikten sonra İmam (a.s) ona selam verdi ve gülümseyerek şöyle buyurdular:

“*Ey şeyh (yaşlı adam)! Galiba sen bu şehirde garipsin, hakkımızda yanlışmışsın, gerçeği sana yanlış anlatmışlar. Eğer senden razı olmamızı istersen, razı oluruz; eğer bizden bir şey talep edersen veririz; eğer bir yol gösterici istersen seni hidayete yöneltiriz; eğer yükünü*

taşımak için bizden yardım dilerse, yükünü taşırız; aç isen, doyururuz; çıplak isen, giydiririz; ihtiyacın varsa, ihtiyacını gideririz; evin yoksa yer veririz; bir isteğin varsa, karşılarız; eğer bütün yolculuk eşyanla evimize gelirse, gidene kadar konuğumuz olursun; biz de şevk ve muhabbetle seni ağırlarız; çünkü bizim geniş bir evimiz ve misafiri ağırlamak için yerleri vesilemiz vardır.”

Şamlı adam, İmam (a.s)’ın sevgi ve şefkatle dolu sözlerini duyunca şiddetle ağladı, söylediklerinden utanç duyarak şöyle dedi:

“Senin Allah Teala’nın yeryüzündeki halifesi olduğuna şahadet ederim. Allah Teala, risaletini hangi ailede karar kılacağını daha iyi biliyor. Ey Hasan! Sen ve senin baban benim yanımda, Allah’ın en düşman kulları idiniz; şimdi ise sizler benim yanımda Allah’ın en sevgili kullarısınız.”

Daha sonra yaşlı adamcağız, İmam Hasan (a.s)’ın evine misafir oldu. Medine’de olduğu müddetçe bir misafir gibi ağırlandı ve o ailenin müritlerinden oldu. ^[24]

23- MALİ YARDIMI ALMANIN ŞARTLARI

Bir gün Osman, caminin eşiğinde oturmuştu. Bir fakir yanına gelerek maddi yardım istedi. Osman, beş dirhem ona vermelerini emretti. Fakir: “Bu miktar para bana yeterli değil; beni, daha çok yardım edecek birinin yanına gönderin.” dedi.

Osman eliyle caminin bir köşesine işaret ederek; “O gençlerin yanına git” dedi.

Orada oturan gençler ise, İmam Hasan, İmam Hüseyin ve Abdullah bin Cafer’di. Fakir adam onların yanına gitti, selam verip muhtaç olduğunu söyledi.

İmam Hasan (a.s), İslam’ın rahmetlerinden su-i istifade edilmemesi için ona yardım etmeden önce şöyle buyurdular:

“Ey fakir! Başkalarından mali yardım istemek, sadece şu üç yerde câizdir:

İnsanın üzerinde ödemekten aciz olduğu diyet (kan parası) olursa.

2- Ödemeye gücü yetmeyeceği, bel büken bir borcu varsa.

3- Fakir ve aciz olup da eli bir yere yetişmezse.

Bu üç durumdan hangisiyle karşılaşmışsın?”

Fakir adam; “Benim sıkıntım, bu üç şartın birinden ibarettir.” dedi.

İmam Hasan (a.s), adamın bu sözü üzerine elli dinar, İmam Hüseyin (a.s) kırk dokuz dinar, Abdullah bin Cafer ise kırk sekiz dinar verdiler.

Fakir adam geri dönüp Osman’ın yanından geçerken Osman ona; “Ne yaptın?” diye sordu.

Fakir adam şöyle dedi:

“Senin yanına gelip para istedim, sen de bana bir miktar para verdin, ama bu paraları ne için istediğimi sormadın. Ama o üç gencin yanına gidip yardım istediğimde onlardan biri (İmam

Hasan -a.s-); “*Ne için para istiyorsun?*” diye sordu. Sonra şöyle buyurdu: “Ancak üç durumda, başkalarından mali yardım istenilebilir: “*Aciz eden diyet, bel büken borç, boyun eğdiren fakirlik.*”

Ben de; “Benim sıkıntım o üç durumdan biridir.” dedim. Bunun üzerine birincisi 50 dinar, ikincisi 49 dinar, üçüncüsü de 48 dinar verdiler.

Osman fakir adamın bu sözlerini duyunca şöyle dedi: “Bu gençlerin benzeri kesinlikle bulunmaz, onlar ilim, hikmet, keramet ve fazilet kaynağıdır.”^[25]

24- İMAM HÜSEYİN (A.S)’İN EVLENMESİ

Fars esirlerini Medine’ye getirdiklerinde Ömer, esir kadınları satmayı, erkekleri ise Arapların kölesi yapmayı istiyor ve Kabe’yi tavaf edecek hasta, yaşlı ve zayıf Arapların, Fars esirlerin omuzlarında taşıtılmasını düşünüyordu. Ama Hz. Ali (a.s) ona, Hz. Peygamber (s.a.a)’in şöyle buyurmuş olduğunu hatırlattı:

“*Her kavmin büyük ve şerefli insanların, sizinle aynı akideye sahip olmasalar bile saygınlıklarını koruyun.*”

Farslar (İranlılar), bilgili ve büyük insanlardır; buna binaen, ben bu esirlerden kendi payımı ve Beni Haşim’in payını, Allah yolunda serbest bırakıyorum.”

Daha sonra muhacir ve ensardan olanlar da şöyle dediler: “Ey Resulullah’ın kardeşi! Biz de kendi payımızı sana bağışlıyoruz.”

Hz. Ali (a.s) da şöyle dedi: “*Allah’ım! Bunlar kendi paylarını bana bağışladılar, ben de kabul ederek onları serbest bıraktım.*”

Ömer, Hz. Ali (a.s)’ın bu tavrını görünce şöyle dedi: “Ali bin Ebi Talip öncelikli davrandı, Acem halkı hakkındaki aldığım kararı bozdu.”

O toplandı onlardan bazıları da, şahın esir olan kızlarıyla evlenmelerini önerdiler. Hz. Ali (a.s): “*Bu hususta onları (kendilerine eş seçmek için) özgür bırak, onları mecbur etme*” diye teklifte bulundu.

Arabın önde gelenlerinden biri **Yezdgerd**'in (İran Şahının) kızı **Şehribanu**'ya işaret etti, ama o, yüzünü örterek kabul etmedi.

Şehribanu'ya; "Seni isteyenlerden hangisini seçiyorsun? Acaba evlenmeye razı mısın?" diye sorduklarında susup cevap vermedi. Hz. Ali (a.s) onun bu susması hakkında şöyle buyurdular:

"O evlenmeye razıdır, sonradan kendisine eş seçecektir; susması, onun evlenmeye razı olduğunu gösterir."

İkinci kez evlenmeyi ona teklif ettiklerinde Şahribanu şöyle dedi: *"Eğer ben evlenmek hususunda özgür isem, Hüseyin bin Ali'yi seçiyorum."*

Hz. Ali (a.s); *"Sen kimi, işlerin için vekil tayin ediyorsun?"* diye sorduğunda, Şehribanu O Hazreti kendisine vekil seçti. Hz. Ali (a.s), Huzeyfe-i Yemani'ye, nikah hutbesini okumasını emrettiler; o da hutbeyi okudu. İşte böylece Şehribanu İmam Hüseyin (a.s)'la evlenmiş oldu; İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s) da o değerli kadından dünyaya geldi ve İmam Hüseyin'in nesli, bu evlilik vesilesiyle devam etti.^[26]

25- İLMİN MÜKAFATI

Araplardan biri İmam Hüseyin (a.s)'ın yanına gelerek şöyle dedi:

"Ey Peygamber'in oğlu! Ben birinin kan parası için kefil olmuştum ama onu ödemeye gücüm yok. Onu halkın en şereflişinden istesem daha iyi olur diye düşündüm; Hz. Peygamber'in ailesinden daha şerefli bir kimse ise aklıma gelmedi."

İmam (a.s) şöyle buyurdular:

"Ey Arap kardeş! Ben senden üç soru soracağım, eğer birine cevap verir isen, borcunun üçte birini vereceğim; ikisine cevap verir isen borcunun üçte ikisini vereceğim, hepsine cevap verdiğin takdirde de bütün borçlarını ödeyeceğim."

Arap adam; *"Ey Peygamber'in oğlu! Senin gibi ilim ve şeref ehli bir kimse, benim gibi bedevi (göçebe cahil) bir Araptan soru sormak mı istiyor?"* dedi.

İmam (a.s): *"Evet! Çünkü ceddin Resulullah (s.a.a)'ın şöyle buyurduğunu duydum: "İyilik ve ihsan, ilim ve bilgi miktarınca yapılmalıdır."*

Arap adam, İmam'ın bu sözüne karşı şöyle dedi:

“Pekâla buyurun ne isterseniz sorunuz; bilirsem cevap veririm, aksi takdirde sizden öğrenirim. Güç yalnızca Allah’tandır.”

İmam (a.s): “*Hangi amel, bütün amellerden üstündür?*”

Arap: “Allah’a iman.”

İmam (a.s): “*Hangi şey insanın helak olmaktan kurtarır?*”

Arap: “Allah’a güvenmek ve O’na tevekkül etmek.”

İmam (a.s): “*İnsanı süsleyen şey nedir?*”

Arap: “Kendisiyle amel edilen ilim ve bilgi.”

İmam (a.s): “*İlimin dışında insanı süsleyen şey nedir?*”

Arap: “Cömertlik ve mertlikle birlikte olan servet.”

İmam (a.s): “*Eğer o olmazsa nasıl?*”

Arap: “Sabır ve tahammülle birlikte olan fakirlik.”

İmam (a.s): “*Ona sahip olmazsa nasıl?*”

Arap: Böyle bir durumda, gökten bir ateş gelsin o adamı yaksın. Çünkü o böyle bir azaba layıktır.

İmam (a.s) bu esnada güldü, içerisinde bin dinar altın olan bir keseyle taşı iki yüz dinar değerinde olan kendi yüzüğünü o adama vererek şöyle buyurdular:

“*Bu altın dinarları borç sahiplerine ver, bu yüzük ile de (onu satarak) geçim masraflarını karşıla.*”

Arap adam onları alarak şu ayeti okudu: “**Allah Teala, risaletini nerede karar kılacağını daha iyi bilir.**”^[27]

26- BABANIN BEDDUASI

İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyuruyor:

“Ben babamla birlikte karanlık bir gecede Ka’be’yi tavaf ediyorduk. Ka’be’nin etrafı sakinleşmişti, ziyaretçiler uykuya dalmışlardı. Aniden yürek yakan bir ses duyduk. Biri Allah’ın dergahına yönelerek insanı etkileyici içten bir acıyla yalvarıp ağlıyordu.”

Babam bana şöyle buyuru: “*Ey Hüseyin! Allah’ın dergahına sığınan, kırık kalple pişmanlık göz yaşı döken günahkar bir kulun sesini duyuyor musun? Git onu bul benim yanıma getir.*”

İmam Hüseyin (a.s) şöyle devam ediyor: Gecenin karanlığında Ka’be’nin etrafını gezdim, o adamı rükünle makam arasında namaz halinde buldum. Selam vererek şöyle dedim: “*Ey Allah’ın pişman olan kulu! Babam Emir’ul- Muminin seni çağırıyor.*” Bu sözü duyunca aceleyle namazını tamamladı. Onu babamın huzuruna götürdüm. Babam onun temiz elbise giymiş, yakışıklı bir genç olduğunu görerek şöyle buyurdu:

“*Sen kimsin?*”

Genç: “Ben bir arabım.”

Emir’ul- Muminin: “*Durumun nasıldır? Neden öyle yakıcı bir şekilde ağlıyorsun?*”

Genç: “Ey Emir’ul- Muminin! Babama isyan etmenin cezasını çekiyorum; onun bedduası yaşadımın temellerini sarstı, sağlık ve huzurumu elimden aldı.”

Emir’ul- Muminin: “*Olay nedir?*”

Genç: “Ben laubali bir gençtim, sürekli günah işliyordum, Allah’tan da hiç korkum yoktu. Bana karşı şefkatli olan yaşlı bir babam vardı. Bana her ne kadar nasihat etseydi, sözlerini dinlemezdim. Bana nasihat ettiği zaman, onu azarlıyordum, sövüyordum, bazen de dövüyordum.

Bir gün, bir yerde bir miktar para vardı, onu alıp harcamak için o paraya doğru gittim. Babam o parayı almama mani oldu. Ben de parayı zorla elinden alarak onu sert bir şekilde yere vurdum; o esnada babam ellerini dizlerine koyup kalkmak istedi, ama acı ve eziklikten yerden kalkamadı. Paraları alıp işime gittim. O anda, babam bütün arzularının yok olduğunu görüp Allah’ın evine (Ka’be’ye) giderek bana beddua edeceğine dair yemin etti.

Birkaç gün sonra da oruç tutup namaz kıldı. Daha sonra yolculuk için hazırlığını tamamlayıp Ka’be’ye yani buraya doğru hareket etti. Ben onu izliyordum; tavaf ettikten sonra Ka’be’nin perdesinden tutarak kırık bir kalp ve yakıcı bir ahla bana beddua etti.

Allah’a and olsun ki! Bedduası sana ermeden, bu bedbahtlığa yakalandım, böylece sağlık (nimeti) elimden alınmış oldu.”

Genç adam bu sırada gömleğini açarak bedeninin bir tarafının felç olduğunu gösterdi. Genç sözlerinin devamında şöyle dedi:

“Bu olaydan sonra bütün yaptıklarım çok pişman oldum. Babamın yanına giderek özür diledim. Ama o kabul etmedi, kendi evine doğru gitti. Üç yıl bu durumla yaşadım, nihayet hac mevsiminin üçüncü yılı, babamdan, Ka’be’ye giderek bana beddua ettiği yerde benim için hayır dua etmesini ısrarla istedim.

Babam lütfederek benim bu ricamı kabul etti. Mekke’ye doğru hareket ettik. Seyyak çölüne yetiştiğimizde artık karanlık çöktü. Caddenin kenarından bir kuş aniden kanatlarını (çırparak) uçunca deve ürktü ve babamı yere attı. Babam taşların üzerine düştü, düşür düşmez de can verdi. Babamı o bölgede defnedip buraya geldim. Biliyorum benim bu kötü kaderim, babamın bedduası ve benden razı olmaması sebebiyledir.

Emir’ul- Muminin (a.s), gencin bu dertli hikayesini duyduktan sonra şöyle buyurdular: “*Senin feryadına koşacak olan, şimdi yetişmiştir; Resulullah (s.a.a)’den duymuş olduğum duayı sana öğreteceğim; içerisinde Allah’ın ism-i a’zamı olan bu duayı kim okursa, Allah Teala onun duasını kabul eder; gam, üzüntü, hastalık ve fakirlik onun yaşadısından uzaklaşır, günahları ise bağışlanmış olur...*” [28]

İmam Hüseyin (a.s), sözünün devamında şöyle buyuruyor:

Genç duayı alıp gitti. Zilhicce ayının onuncu gününün sabahı, sevinçli bir halde yanımıza geldi. Sağlığının düzelmiş olduğunu gördük.

Genç şöyle dedi: “Allah’a and olsun ki, Allah’ın ism-i a’zamı bu duadadır. Allah’a and olsun ki, duam kabul oldu, hacetim karşılandı.”

Emir’ul- Muminin (a.s) ondan, nasıl şifa bulduğunu açıklamasını istedi.

Genç şöyle dedi: “Zilhiccenin onuncu gecesinde, karanlık her tarafı sardığı herkesin uykuya daldığı bir vakitte, duayı elime alıp Allah’ın dergahına yakararak göz yaşı döktüm. Kısa bir süre uyudum; uykuda Resulullah (s.a.a)’i gördüm; mübarek elini omzuma koyarak şöyle buyurdu:

“Alah’ın ism-i a’zemi hürmetine sağ- salim ol ve güzel bir yaşandın olsun.”

İkinci kez olarak gözlerim uykuya dalınca şöyle bir ses kulağımda çınladı: “Ey genç! Kalk artık. Allah’ın ism-i azamı ile yakardın ve duan kabul oldu.”

Ben uykudan uyandığımda kendimi sağ-salim gördüm.^[29]

27- KERBELA TOPRAĞINDAN BİR AVUÇ

Herseme şöyle diyor:

Hız. Ali (a.s)’la birlikte **Sıffin** savaşından döndüğümüzde **Kerbela**’dan geçerken Hız. Ali (a.s) o bölgede namaz kıldı. Sonra **Kerbela** toprağından bir avuç alarak koklayıp şöyle buyurdular: *“Eyvahlar olsun sana ey toprak! Şüphesiz, sorgusuz cennete gidecek bir rakım insanlar senden haşır olacaklar.”*

Herseme, Hız. Ali’nin şiilerinden olan eşinin yanına döndüğünde, **Kerbela**’da karşılaştığı olayı ona anlattı ve hayretle; “Hız. Ali bu olayı nereden ve nasıl biliyor?” diye sordu.

Herseme diyor ki: “Bu maceradan bir müddet geçti. Ubeydullah bin Ziyad, İmam Hüseyin’le savaşmak için bir ordu gönderdiğinde ben de o ordunun içerisinde idim. **Kerbela** bölgesine geldiğimizde, aniden, Hız. Ali (a.s)’ın namaz kıldığı ve bir avuç toprağını alarak kokladığı yeri görüp tanıdım. Bundan dolayı gelişime pişman oldum; atıma binerek Hız. Hüseyin (a.s)’ın huzuruna vardım; Hız. Hüseyin (a.s)’a selam vererek bu bölgede babasından duyduğum sözleri O’na naklettim.

İmam Hüseyin (a.s) bu sözü dinledikten sonra şöyle buyurdular: *“Bize yardım etmeye mi gelmişsin yoksa bizimle savaşmaya mı?”*

Cevabında şöyle dedim: “Ey Resulullah’ın oğlu! Sizin yardımınıza geldim, size karşı savaşmaya değil. Ama hanımım ve çocuklarımı sahipsiz bıraktım, İbn-i Ziyad’dan dolayı onlar için endişeliyim.”

İmam Hüseyin (a.s) bu sözü duyunca şöyle buyurdular:

“Durum böyle ise o zaman katligahımızı görmemen ve sesimizi duymaman için bu bölgeden uzaklaş. Allah’a and olsun ki, kim bugün bizim mazlumiyet sesimizi duyar da yardımımıza koşmazsa cehenneme girmiş olacaktır.” ^[30]

28- SAVAŞ MEYDANINDA NAMAZ

Aşura günü öğle namazı vakti, **Ebu Semame-i Saydavi** İmam Hüseyin (a.s)’a şöyle arzetti: “Ya Eba Abdullah! Canım size feda olsun! Düşmanın ordusu size yaklaştı, Allah’a and olsun ki, ben senin huzurunda öldürülmedikçe sen öldürülmeyeceksin; gönlüm, seninle öğle namazı kıldıktan sonra Rabbimi mülakat etmeyi (şahadet şerbetini içmeyi) istiyor.”

İmam Hüseyin (a.s) göğe doğru bakarak şöyle buyurdular:

“Bize namazı hatırlattın, Allah seni namaz kılanlardan etsin. Evet, namazın ilk vaktidir. Bu halktan namaz kılmamız için savaşı durdurmalarını isteyin.”

Hasin bin Numeyr, İmam Hüseyin’in sözünü duyunca şöyle seslendi:

“Sizin namazınız Allah katında kabul değildir.”

Habib bin Mezahir, cevaben şöyle dedi: “Ey alçak! Resulullah’ın oğlunun namazının kabul olmayıp da senin namazının kabul olacağını mı zannediyorsun?!...”

Daha sonra **Züheyr bin Kayn** ve **Said bin Abdullah**, İmam Hüseyin (a.s)’ın namaz kılması için Hazreti korumak amacıyla O’nun önünde durdular; İmam (a.s) da az bir yareniyle namaz kıldılar. **Said bin Abdullah**, kendisini İmam’a taraf atılan oklara siper ediyordu, bedenine o kadar ok isabet etti ki, ayak üstünde duramayıp yere düştü ve şöyle dedi:

“Allah’ım! Âd ve Semud kavmine lanet ettiğin gibi bu kavme de (Kufe halkına da) lanet et! Allah’ım! Benim selamımı Peygamberine ulaştır; Hazreti bunca yaraların acısından haberdar et; çünkü bu işten hedefim, Peygamberinin oğluna yardım etmektir.”

Said, bu olaydan sonra şahadete erişti. Allah’ın rahmet ve rızvanı ona olsun. ^[31]

29- AŞURA GÜNÜ ŞEHİD OLAN İLK KADIN

Veheb bin Abdullah **Aşura** günü, annesi ve eşiyle birlikte İmam Hüseyin (a.s)’ın ordusu arasında idiler. **Aşura** günü Veheb’in annesi oğluna şöyle dedi: “Aziz oğlum! Resulullah’ın oğlunun yardımına hazırlan.”

Veheb annesinin cevabında; “İtaat, kusur etmem” dedi ve daha sonra meydana doğru hareket etti. Recez (kahramanlık şiiri) okuduktan sonra kendisini tanıtarak düşmana saldırıp şiddetle

savaştı. Düşman ordusundan birçok kişiyi öldürdükten sonra annesi ve eşinin yanına döndü. Annesinin karşısında durarak; “Ey anne! Şimdi benden tazı oldun mu?” dedi.

Annesi de cevaben şöyle dedi: “İmam Hüseyin’i savunma yollunda O’ndan önce ölmedikçe senden razı olmam.”

Veheb’in eşi de şöyle dedi: “Allah aşkına beni kendi musibet inde yaslı etme.”

Veheb’in annesi bu sözü duyunca şöyle haykırdı:

“Oğlum! Bu kadının sözüne kulak asma (onu dinleme) savaş alanına doğru hareket et, Peygamber (s.a.a)’ın sana şefaet etmesi için, şehit olana dek onun oğlunun önünde düşmana karşı savaş.”

Veheb annesinin sözüne uyarak recez okuduğu halde tüm gücüyle düşman ordusuna saldırdı. Düşman ordusundan 19 süvariyle 20 piyadeyi öldürdükten sonra elleri kesildi. Bu sırada Veheb’in hanımı çadırın direğini eline alarak Veheb’e doğru koştu; koştuğu halde şöyle diyordu:

“Ey Veheb! Annem, babam sana feda olsun, edebildiğin kadar Peygamber’in Ehl- i Beyt’ini savunmak yolunda savaş.”

Veheb, hanımını kadınların bulunduğu çadıra döndürmek istiyordu ama hanımı Veheb’in eteğinden tutarak; “Ben seninle birlikte ölünceye dek kesinlikle geri dönmeyeceğim.” diyordu.

İmam Hüseyin (a.s) bu manzarayı görünce o kadına şöyle seslendi:

“Allah Teala sana iyi mükafat versin, sana merhamet etsin, kadınların yanına dön.”

Kadın İmam (a.s)’ın sözü üzerine geri döndü. Daha sonra Veheb (r.a) savaşa devam ederek şehit oldu. Veheb’in eşi, kocası şehit olduktan sonra artık sabredemeyip meydana doğru koştu; kocasının yüzündeki kanları temizlerken Şimr’in gözü o vefalı kadına ilişti, bunun üzerine kölesine sopayla ona saldırmasını emretti; köle de sopayla saldırarak onu şehit etti. Bu kadın İmam Hüseyin (a.s)’ın ordusunda **Aşura** günü şehit olan ilk kadındır.^[32]

30- ŞEHİDLERİN EFENDİSİNE GÖZ YAŞI DÖKMEK

İmam Rıza (a.s)’ın ashabından olan Seyyid Ali Hüseyini şöyle naklediyor:

Ben Ali bin Musa er- Rıza (a.s)’ın komşusu idim. **Aşura** günü olduğunda, din kardeşlerimizden bir kişi İmam Hüseyin (a.s)’ın maktelini (katledilme olayını) okuyordu. İmam Bakır (a.s)’ın buyurmuş olduğu şu rivayete yetiştii:

“Kimin gözlerinden sivri sineğin kanadı kadar göz yaşı akarsa, Allah Teala onun günahlarını, denizin köpüğü kadar da olsa affeder.”

O mecliste, ilim iddiasında bulunan cahil bir şahıs da vardı. Mezkur hadisin doğru olmadığı düşüncesindeydi. Hz. Hüseyin’e o kadar az ağlamanın nasıl olur da bu kadar büyük sevabı olabilir? diyordu. Bu konu hakkında onunla çok tartıştık, sonunda da saplandısından kurtulmadan kalkıp gitti. O gece öylece geçti, sabah olunca yanımıza gelerek dün gece söylemiş olduğu sözlerden dolayı özür diledi; pişman olduğunu dile getirip şunları anlattı:

“Dün gece şöyle bir rüya gördüm: Kıyamet kopmuş, cehennemün üzerine sırat köprüsü çekilmiş ve cenneti süslemişlerdi, o esnada hava çok sıcak oldu, susuzluk bana galebe çaldı, sağ tarafıma baktığımda **Kevser** havuzunu gördüm, O havuzun kenarında iki kişiyle bir kadın durmuşlardı, onların yüzlerinin nuru mahşer çölünü aydınlatmıştı; kendileri de siyah elbise giyip ağlıyorlardı. Bir adamdan; “Kevser havuzunun başında duran bu şahıslar kimlerdir?” diye sordum.

Cevaben dedi ki: “Onlardan biri **Muhammed Mustafa** (s.a.a)dır, diğeri **Aliyy’ul Murtaza** (a.s) ’dır, kadın ise Fatımat’uz- Zehra (s.a)’dır.”

Dedim ki: Neden siyah elbise giymişler, neden ağlıyorlar?

Dedi ki: “Bugünün **Aşura** günü olduğunu bilmiyor musun?”

Dedim ki: **Aşura** günü, İmam Hüseyin’in Kerbela’da şehit olduğu gündür, onlar öyleyse bu yüzden siyah elbise giymiş ağlıyorlar.

Daha sonra Hz. Fatıma (a.s)’ın yanına giderek şöyle dedim: “Ey Resulullah’ın kızı! Susuzum.”

Hz. Fatıma (a.s) öfkeli bir halde bana bakarak şöyle dedi:

“Sen kalbimin meyvesi, gözümün nuru olan oğlum Hüseyin’e ağlamanın faziletini inkar eden şahıs değil misin? Onu haksız yere, zulümle şehit etmişlerdir. Allah’ın laneti onları katl eden, onlara zulüm eden ve onları su içmekten men eden kimselerin üzerine olsun.”

Bu halde iken uykudan uyandım ve kendi sözümünden pişman oldum, şimdi de kusurumu affetmeniz için sizden özür diliyorum. ^[33]

31- ÖRNEK TAVIR

İmam Zeyn’ul- Abidin (a.s)’ın akrabalarından biri, İmam (a.s)’ın karşısında durarak Hazrete çirkin sözler söyledi. İmam (a.s) onun cevabını vermedi. Adam İmam (a.s)’ın yanından uzaklaşınca Hazret yarenlerine dönerek şöyle buyurdular:

“Bu adamın sözlerini duydunuz, şimdi benimle birlikte onun yanına gelmenizi ve benim ana karşı vereceğim cevabı da duymanızı istiyorum.”

İmam (a.s)’ın yarenleri cevaben şöyle arzettiller:

“Biz hazırız, zaten onun cevabını burada vermenizi istiyorduk, biz de edebildiğimiz kadar ona diyeceğimizi diyeceğiz.”

Daha sonra İmam (a.s) ayakkabısını giyerek yola koyuldu; yol esnasında şu ayeti okuyorlardı:

“Onlar öfkelerini yener ve insanların suçlarını affederler. Allah iyi iş yapanları sever.” [34]

Ravi diyor ki, biz İmam (a.s)’ın bu ayeti okumasıyla ona ağır bir söz söylemeyeceğini anladık, o adamın evine geldiğimizde İmam (a.s) onu çağırımları için şöyle buyurdular:

“Ona deyin ki, Ali bin Hüseyin’in seninle işi vardır.”

O adam İmam Zeyn’ul- Abidin (a.s)’ın kendisine yapmış olduğu küstahlığın cevabını vermeye geldiğini zannederek kendini savunmak için hazırlıklı bir halde evden dışarı çıktı. Ama İmam (a.s) onunla göz göze gelince şöyle buyurdular:

“Ey kardeş! Az önce benim yanıma geldin, ağzına geleni bana söyledin, eğer söylediğin o çirkin şeyler bende var ise ben istiğfar ediyor, Allah’tan beni affetmesini istiyorum; ama eğer söylediğin sözler bende yoksa Allah Teala seni affetsin.”

Ravi diyor ki: O şahıs, İmam (a.s)’ın bu sözlerini duyunca, İmam (a.s)’a doğru ilerleyip O’nun anlından öperek şöyle dedi *“Evet, sizler benim o sözlerimden uzaksınız. Ben söylediğim o sözlere daha layığım.”* [35]

32- İMAM ZEYN’UL- ABİDİN (A.S) VE İBADETİN ÖNEMİ

Hz. Ali (a.s)’ın kızı Fatıma, bir gün İmam Zeyn’ul- Abidin (a.s)’ın, çok ibadet etmesinden dolayı güçsüz ve zayıf bir duruma düşmüş mübarek bedenini görünce, hemen Cabir’in yanına gelerek şöyle dedi:

“Cabir! Ey Resulullah’ın sahabesi! Bizim sizin üzerinizde bir takım haklarımız vardır; onlardan biri şudur ki; eğer bizlerden birisinin çok ibadet etmekle kendisini tehlikeye düşürdüğünü gördüğünüzde canını koruması için onu uyarmanızdır. Şimdi kardeşimin yadigarı olan Ali bin Hüseyin (a.s), çok ibadet etmekle kendisini zayıf bir duruma düşürmüştü, onun alın ve dizleri nasır bağlamıştır.”

Cabir bu söz üzerine, dördüncü İmam (a.s)’ın evine doğru hareket etti. Kapının önünde, Beni Haşim’den olan diğer çocuklarla oynayan bir çocuk gördü. Cabir bu çocuğun yürütmesine dikkatlice baktı, kendine; “Bu yürüyüş Hz. Peygamber’in yürüyüşünün aynısıdır” dedi. Daha sonra çocuğa; “Evladım ismin nedir?” diye sordu.

O çocuk: *“Ben Ali bin Hüseyin’in oğlu Muhammed’im”* dedi.

Cabir bu sözü ondan duyunca şiddetle ağlayarak şöyle dedi: “Babam sana feda olsun! Yakına gel.”

İmam Muhammed Bakır (a.s), Cabir'in yanına geldi: Cabir İmam Muhammed Bakır (a.s)'ın gömleğinin düğmelerini açarak elini Hazretin göğsüne bıraktı ve öperek şöyle dedi:

"Ben Hz. Peygamber (s.a.a)'ın selamını sana iletiyorum, Resulullah bana seni görünce böyle davranmamı emretmişti."

Daha sonra; "Değerli babandan, benim için izin al" dedi.

İmam Bakır (a.s) da, babasının yanına giderek yaşlı adamın hareketleriyle söylediği sözünü babasına nakletti:

İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s) şöyle buyurdular:

"Oğlum! O Cabir'dir; söyle içeri gelsin."

Cabir içeri girdiğinde İmam (a.s)'ı mihrapta, çok ibadet etmesi neticesinde bedeninin ezik ve güçsüz bir duruma düştüğünü gördü. İmam (a.s) Cabir'e saygı için ayağa kalktı, onun hal ve hatırını sorarak kendi yanına oturttu.

Cabir şöyle arzetti: "Ey Peygamber'in oğlu! Allah Teala cenneti siz ve dostlarınız, cehennemi ise düşmanlarınız için yaratmış olduğunu bildiğiniz halde, ibadet etmede bunca çaba ve zahmetin sebebi nedir?"

İmam (a.s) şöyle buyurdular:

*"Allah Teala Kur'ân'da Hz. Peygamber'e hitaben, **"Senin günahlarının hepsini affetmişiz"** buyurmasına rağmen yine de ceddin Resulullah'ın -anam babam ona feda olsun- ayakları şişecek bir şekilde ibadet ettiğini görmedin mi? Hz. Peygamber'e; "Siz bu makama sahip olmanıza rağmen yine böylesine ibadet mi ediyorsunuz? dediklerinde Hazret şöyle buyurdular: "Allah'a şükreden bir kul olmayayım mı?"*

Cabir, sözlerinin İmam (a.s)'a tesir etmeyeceğini ve O Hazreti bu meşakkatli tavırdan alı koymayacağını anlayınca şöyle arzetti:

"Ey peygamber'in oğlu! O halde en azından canını koru. Çünkü siz öyle bir ailedensiniz ki, bela ve sıkıntılar o aile vasıtasıyla def olur, rahmet yağmuru onların vücudu bereketiyle nazil olur."

İmam (a.s) Cabir'in sözlerini dinledikten sonra şöyle buyurdular:

"Ey Cabir! Ben babalarım kavuşana dek, onların tuttukları yol ve amellerden vazgeçmeyeceğim."

Cabir İmam (a.s)'ın bu sözünü duyunca şöyle dedi:

"Allah'a and olsun ki, Hz. Peygamber'in evlatları arasında, Yusuf peygamberden başka Ali bin Hüseyin gibi bir kimseyi göremiyorum. Allah'a and olsun ki, yüce şahsiyetin evlatları, Hz. Yusuf'un evlatlarından daha iyiler, bunun evlatları arasında, yeryüzünün zulümle dolduğu bir sırada adaletle dolduracak olan bir kimse (Hz. Mehdi) vardır."^[36]

33- NASIL DUA ETMELİ?

Bir kimse İmam Zeyn’ul- Abidin (a.s)’ın huzurunda iken şöyle bir dua etti:

“Allah’ım! Beni yaratıklarından hiçbirine muhtaç etme!”

İmam (a.s) adamın böyle bir dua ettiğini görünce şöyle buyurdular:

“Kesinlikle böyle bir dua etme! Çünkü başkasına muhtaç olmayacak hiçbir kimse yoktur; herkesin bir birine ihtiyacı vardır. Ama dua ederken şöyle de:

“Allah’ım! Beni kötü kullarına muhtaç etme.” [37]

34- İMAM ZEYN’UL- ABİDİN (A.S)’IN, OĞLUNA TAVSİYELERİ

İmam Zeyn’ul- Abidin (a.s), oğlu İmam Muhammed Bakır (a.s)’a şöyle buyurdular:

“Oğulcağızım! Beş kimseyle arkadaş olmaktan sakın:

1- *Yalancıyla arkadaş olmaktan sakın. Zira o (insanı aldatan bir) seraba benzer; uzağı yakın yakını da uzak olarak sana gösterir.*

2- *Laubali ve günahkar kimseyle arkadaş olmaktan sakın. Çünkü o seni, bir lokmaya veya ondan daha az bir menfaate satar.*

2- *Cimriyle arkadaş olmaktan sakın. Zira o, kendisine ihtiyaç duyduğun bir zamanda malını senden esirger.*

3- *Ahmakla arkadaş olmaktan sakın. Çünkü o, sana yarar vermek isterken ahmaklığından dolayı zarar verir.*

4- *Akrabasıyla ilişkiyi kesenle arkadaş olmaktan sakın. Zira ben Kur’ân’ın üç yerinde^[38] akrabasıyla ilişkiyi keseni melun (lanet edilmiş) olarak zikredilmiş gördüm.”*^[39]

35- İMAM ZEYN'UL- ABİDİN (A.S), HZ. ALİ (A.S)'IN İBADETİNDEN SÖZEDİYOR

İmam Bakır (a.s)'ın değerli babası İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s), ibadette hiç kimsenin erişemediği bir makama erişmişti. İmam (a.s)'ın, geceleri çok ibadet ettiğinden dolayı renginin sarardığını, gözlerinin kızarmış olduğunu, alnının nasır bağladığını, ayaklarının şiştiğini gören oğlu İmam Bakır (a.s) kendisini tutamayıp ağlamaya başladı.

İmam Bakır (a.s) buyuruyor ki:

“Ben babamın o haline üzüldüğümünden dolayı ağladım, babam ise düşünceye dalmıştı, az sonra beni fark ederek şöyle buyurdular: ‘Ey yavrum! Emir’ul- Muminin Hz. Ali (a.s)’ın ibadetinin yazılı olduğu o kitaplardan birisini bana getir.’ Ben o kitabı babama verdim, o kitaptan biraz okudular, daha sonra dayanamayıp onu yere bırakarak şöyle buyurdular: “Kim Ali bin Ebu Talib (a.s)’ın ibadetine güç yetirebilir.” [40]

36- EFENDİCE BİR TAVIR

İmam Seccad (a.s)'ın bir cariyesi vardı, bir gün Hazretin namaza hazırlanması için İmam Seccad (a.s)'ın eline su döküyordu. Cariye yorulduğundan dolayı ibrik elinden düşerek İmam'ın başını yaraladı. İmam (a.s) başını kaldırıp cariyeye baktı.

Cariye: **“Ve'l- kazimin'el- ğayz”** (öfkelerini sindirenler) dedi.

İmam (a.s): *“Ben öfkemi sindirdim”* buyurdu.

Cariye: **“Ve'l- afine an'in- nas”** (İnsanların suçundan geçenler) dedi.

İmam (a.s): “*Ben seni affettim*” buyurdu.

Cariye: “**Vellah’u yuhibb’ul- muhsinin**”^[41] (Allah güzel iş yapanları sever) dedi.

İmam (a.s) : “*Git, artık sen Allah yolunda serbest ve özgürsün.*” buyurdular.^[42]

37- BİR EVLİLİĞİN MACERASI

İbn-i Akkaşe isminde bir şahıs, İmam Bakır (a.s)’ın huzuruna gelerek şöyle arzetti:

“Neden İmam Sadık (a.s)’ın evlenmesine zemin hazırlamıyorsunuz? Oysa onun evlilik zamanı gelmiştir.”

İmam Bakır (a.s), önünde mühürlenmiş bir kese olduğu halde şöyle buyurdu:

“*Yakın bir zamanda Berber halkından köle satan bir şahıs gelecek ve Meymun sarayında konaklayacaktır; bu kese altınla Ebu Abdullah (İmam Sadık) için cariye alacağız.*”

Bir müddet böyle geçti. Bir gün İmam Bakır (a.s)’ın huzuruna gittiğimizde şöyle buyurdular:

“*O köle satan dediğim şahıs gelmiştir; şimdi bu para kesesini alarak gidin ondan bir cariye alın.*”

İbn-i Akkaşe şöyle diyor:

Biz köle satanın yanına giderek; “Cariyelerden birini bize sat” dedik.

Köle satan; “Bütün cariyeleri sattım; sadece iki hasta cariye vardır; onlardan birinin durumu iyiye gidiyor” dedi.

Dedik ki: “Onları getir de görelim.”

Köle satan o iki cariyeyi getirdi. Onları gördükten sonra; “Durumu iyi olan cariyeyi kaç satıyorsun?” dedik.

Köle satan; “Yetmiş dinara satıyorum” dedi.

Biz; “Biraz ucuza sat” dedik.

Köle satan; “Yetmiş dinardan ucuza satmam” dedi.

Biz de cevaben; “Biz onu bu kesedeki paraya alıyoruz” dedik. Kesenin içerisinde ne kadar para olduğunu da bilmiyorduk. Köle satanın yanındaki sakalı beyaz yaşlı bir adam; “Keseyi açın, içerisindeki parayı sayın” dedi.

Köle satan ise: “Hayır, açmayın; eğer 70 dinardan bir dinar az olsa dahi satmayacağım” dedi.

Yaşlı adam; “Keseyi yakına getirin” dedi. Biz de yanına giderek keseyi açıp içerisindeki paraları saydık; paranın tam yetmiş dinar olduğunu gördük. Parayı o adama verdik, cariyeyi alarak İmam Bakır (a.s)’ın yanına getirdik. İmam Sadık (a.s) da o Hazretin yanında durmuştu. Cariye alma olayını İmam Bakır (a.s)’a anlattık. İmam (a.s) da Allah’a şükür etti.

Daha sonra İmam Bakır (a.s) cariyeye;

“*İsmin nedir?*” diye sordu.

Cariye; “İsmim **Hamide**’dir” dedi.

İmam (a.s); “*Dünya ve ahirette hamide (övlümüş ve beğenilmiş) olasin*” buyurdular.

Daha sonra İmam Bakır (a.s) ondan bir takım sorular sordu, o da cevap verdi. Sonra İmam (a.s) oğlu İmam Sadık’a dönerek; “*Bu cariyeyi al götür*” buyurdu.

İşte böylece “**Hamide**” İmam Sadık (a.s)’ın eşi oldu ve insanların en iyisi İmam Musa Kazım (a.s) ondan dünyaya geldi.^[43]

38- CAHİLCE KINAMA

Ehl- i Sünnet bilginlerinden olan Muhammed bin Münkedir şöyle diyor:

Bir gün havanın çok sıcak olduğu bir zamanında Medine dışına çıkmıştım. İmam Bakır (a.s)’ı güçlü yapısına rağmen yorgunluktan iki kölesine dayanarak tarlada çalıştığını gördüm. Kendi kendime dedim ki:

“Kureyş’in büyük şahsiyetlerinden olan bu yaşlı adam, havanın böylesine sıcak bir vaktinde dünya malı peşindedir!” Ona nasihat etmeğe karar verdim Bunun için yanına gidip selam verdikten sonra şöyle dedim:

“Acaba senin gibi değerli bir şahısın, bu sıcak havada yorgun bedeniyle dünya malı peşinde olması uygun mudur? Eğer bu anda ve böyle bir halde ecelin yetişirse ne yaparsın?”

İmam Bakır (a.s), ellerini kölelerinin omzundan kaldırarak dikilip şöyle buyurdu:

“Allah’a and olsun ki, böyle bir halde ölmüş olursam, Allah’a ibadet ve itaât ettiğim halde ölmüş olurum. Sen ibadetin sadece namaz, zikir ve dua olduğunu mu zannediyorsun? Geçimi helal yolla sağlamanın kendisi de bir çeşit ibadettir. Çünkü ben, çalışmakla kendimi sana ve başkalarına muhtaç olmaktan koruyorum. Evet ölümün ise, günah işlediğim ve Allah’a isyan ettiğim bir zamanda bana gelmesinden korkarım. Allah Teala bize, başkalarına yük olmamayı emretmiştir. Eğer çalışmazsak elimizi sana veya senin gibi şahıslara açmış oluruz.”

Muhammed bin Münkedir, İmam Bakır (a.s)’dan böyle bir cevap alınca şöyle arzetti:

“Allah sana rahmet etsin! Size öğüt vermek isterken siz bana öğüt verdiniz!”^[44]

39- ALLAH’I TANIMANIN EN İYİ YOLU

Salim’in oğlu Hişam şöyle diyor:

Muhammed bin Numan'ın huzuruna vardım. O sırada bir adam yerinden kalkarak; "Allah'ını nasıl tanıdın?" diye sordu, o da cevaben; "Allah'ın tevfiği, irşadı, tarifi ve hidayetiyle tanıdım" dedi. Onun yanından ayrılıp yolda Hişam bin Hekemi gördüm; ona; "Rabbini nasıl tanıdın?" diye sordum; cevaben şöyle dedi:

"Eğer bir adam bana; 'Allah'ını nasıl tanıdın?' diye sorarsa, cevaben şöyle derim: Ben Allah Teala'yı kendi vücudum vasıtasıyla tanıdım; çünkü o bana her şeyden yakındır. Görüyorum ki benim vücudum, çeşitli parçalarla oluşan ve özel bir düzenle yerli yerince yerleştirilmiş bir yapıya sahiptir. Bu parçaların bir araya gelerek oluşumu, tam bir ustalıkla düzenlenmiş çok hassas bir yaratılış üzere gerçekleşmiştir. Bir çok şekiller onda yer almış ve her biri, tam bir uyum içinde eksiksiz, kendi görevini yerine getirmek üzere en uygun olan yerde yerleştirilmiştir.

Yine görüyorum ki benim için göz, kulak, koklama, tatma, dokunma gibi çeşitli duyu organları yaratılmış ve bunların her biri kendi vazifesini yerine getirmekte.

Her akıllı insan, böyle düzenli bir vücudun, bunları yaratan ve düzene sokan biri olmaksızın kendi kendiliğine vücuda gelmesini, aklen imkansızdır. Bu yolla, vücudumun şekil ve düzeninin, çok akıllı bir yaratıcı tarafından yaratılmış olduğunu anlamış oldum (işte o yaratıcı Allah'tır)..." [45]

40- EN BÜYÜK GÜNAH

İmam Bakır (a.s), **Mescid'ul- Harem**'a girdiğinde Kureyş'ten olan bir grup insan da oradaydı. İmam'ı gördüklerinde; "Bu Irak'lıların (şiilerin) lideridir" dediler.

Onlar da; "İçimizden birini, ondan soru sorması için yanına gönderirsek iyi olur" dediler.

Daha sonra onlardan bir genç İmam Bakır (a.s)'ın huzuruna gelerek; "Hangi günah, bütün günahlardan daha büyüktür?" diye sordu.

İmam (a.s); "*En büyük günah, şarap içmektir.*" buyurdular.

Genç geri dönerek İmam (a.s)'dan aldığı cevabı arkadaşlarına ilettili. Tekrar o genci İmam (a.s)'ın yanına gönderdiler. Genç aynı soruyu tekrarlayınca İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“En büyük günah, şarap içmektir demedim mi? Çünkü şarap, şarap içeni zina, hırsızlık ve adam öldürmeye sürüklüyor; şirk ve küfre sebep oluyor.

Şarap içen, bütün günahlardan daha büyük olan kötü işler yapmaktadır.” [46]

41- AHVAZ VALİSİ NECCAŞİ’NİN CÖMERTLİĞİ

İmam Sadık (a.s)’ın zamanında, Ahvaz ve Şiraz’ın valisi olan **“Neccaşi”** isminde bir şahıs vardı. O Abbasi halifeleri tarafından vali olmasına rağmen İmam Sadık (a.s)’ın dost ve şiilerindendi.

İşçilerden biri İmam Sadık (a.s)’ın huzuruna vararak şöyle dedi: Ahvaz ve Şiraz valisi olan Neccaşi, sizin şiilerinizden olan mümin bir adamdır. Onun vergi defterinde benim için bir miktar vergi yazmışlar, bundan dolayı onlara borçluyum. Eğer uygun görürseniz benim hakkımda ona bir mektup yazarak beni ona tavsiye ediniz.

İmam Sadık (a.s) ona şöyle kısa bir mektup yazdılar: *“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla. Kardeşini sevindir, Allah da seni sevindirsin.”*

Adam mektubu alarak Neccaşi’nin yanına gitti. Neccaşi genel bir mecliste oturduğu sırada, o da o meclise girip oturdu. Meclis sakinleştğinde mektubu Neccaşi’ye verirken; “Bu İmam Sadık (a.s)’ın mektubudur” dedi.

Neccaşi mektubu öpüp gözünün üzerine koyarak; “Hacetin nedir?” diye sordu.

İşçi adam: “Sizin vergi defterinizde, bana bir miktar borç yazılmış.”

Neccaşi: “Ne kadar.”

İşçi adam: “On bin dirhem.”

O anda Neccaşi, defter memurunu çağırarak ona şöyle emretti:

“Bu adamın borcunu defterden sil, onu benim hesabımdan öde; onun gelecek yılının vergisi hakkında da aynı işi yap.”

Daha sonra vali (Neccaşı) ona dönerek; “Seni sevindirdim mi?” diye sordu.

İşçi adam; “Evet, sana feda olayım.” dedi.

Bu sırada vali memurlarına, bir merkep (binek), bir hizmetçi ve bir takım elbise ona vermelerini de emretti. Onlardan her birini ona verdikçe; “Seni sevindirdim mi?” diye soruyordu.

O da; “Evet, sana feda olayım” diyordu. O, evet dedikçe Neccaşı de bağışını artırıyor. Nihayet o adama şöyle dedi: “İmam Sadık (a.s)’ın mektubunu bana verdiğin zaman üzerinde oturmuş olduğum halıyı da al götür. Bundan sonra da bir ihtiyacın olduğunda, ihtiyacının karşılanması için benim yanıma gel.”

İşçi adam halıyı da toplayıp sevinçle dışarı çıktı. Daha sonra İmam Sadık (a.s)’ın huzuruna vararak Ahvaz valisiyle görüşme olayını İmam’a anlattı. İmam Sadık (a.s) da Neccaşı’nın ona karşı davranışını duymakla hoşnut oldu.

İşçi adam; “Ey Resulullah’ın oğlu! Görüyorum ki Neccaşı’nın bana karşı iyi davranması sizi de hoşnut etti? dediğinde İmam Sadık (a.s); “*Evet, Allah’a and olsun ki Neccaşı, Allah’ı ve Allah’ın Peygamber’ini de hoşnut etti.*” buyurdular.^[47]

42- GENÇLİĞİ ZAYİ ETMEK

Katade diyor ki, bir gün İmam Sadık (a.s) şöyle buyurdular:

“Ben sizlerden bir gencin, gününü iki hal dışında başlatmasını sevmiyorum: Ya alim (öğreten) olmalıdır; ya da öğrenen (öğrenci); eğer böyle olmazsa vazifeyi yapmada kusur etmiştir; kusur eden de (gençliğini) zayi etmiştir; (gençliğini) zayi eden de günah işlemiştir; günah işleyen de, Muhammed’i (s.a.a) hak olarak gönderen Allah’a and olsun ateşe girmiş olacaktır.” ^[48]

43- CENNETİ BİZE GARANTİ ET

İmam Sadık (a.s) şöyle buyuruyor:

Ensar Müslümanlarından bir grup kimse, Resulullah (s.a.a)'in huzuruna gelerek selam verdiler. Resulullah (s.a.a) de selamlarının cevabını verdi.

Ensarlılar; “Ya Resulellah! Bizim sizden bir isteğimiz vardır” dediler.

Resulullah (s.a.a); “İsteğiniz nedir? söyleyin.” buyurdu.

Ensarlılar: “İsteğimiz çok büyüktür.”

Resulullah (s.a.a): “Her ne kadar büyük de olsa söyleyin.”

Ensarlılar: “Cennet ehli olmamız için Allah tarafından cenneti bize garanti et.”

Resulullah (s.a.a) bu sözü duyunca, başını aşağı eğdi, tefekkür halinde biraz toprağı alt üst etti, sonra başını kaldırarak buyurdular ki:

“Ben cenneti, şu şartla size garanti ediyorum; kesinlikle kimseden bir şey istemeyiniz.”

İmam Sadık (a.s) sözlerinin devamında şöyle buyurdular:

“Geçmişte Müslümanlar böyle idiler; yolculukta onlardan birinin elinden kırbaç yere düştüğünde, isteme zilletine düşmemesi için kimseden, o kırbaçı bana ver diye istekte bulunmazlardı. İşte bundan dolayı kendisi bineğinden inerek kırbaçı yerden alırlardı. Veya sofranın kenarında, su içmek istediğinde bazıları suya daha yakın olmasına rağmen onlardan su istemezdi; kendisi kalkıp o suyu alır içerdi; çünkü su içmede bile kimseden bir ricada bulunmayı istemezlerdi.” [49]

44- BENİ ALLAH'A YÖNELT

Allah'ı inkar eden biri olan **Abdullah-i Disanî**, İmam Sadık (a.s)'in huzuruna vararak şöyle dedi:

“Beni Rabb'ime doğru yönelt.” dedi.

İmam (a.s): “İsmin nedir?” diye sordu.

Disanî ismini demeden kalkarak gitti.

Dostları ona; “Neden ismini söylemedin?” dediler.

Disani şöyle dedi: “Eğer ismim Abdullah'tır demiş olsaydım, o zaman kesinlikle; “Kulu olduğun zat kimdir?” diye sorardı.

Arkadaşları ona dediler ki: “İmam Sadık’ın (a.s) yanına git ve O’ndan Allah’a yöneltmesini ve senden ismini sormamasını rica et.”

Disani İmam Sadık (a.s)’ın yanına dönerek; “Beni yaratanıma hidayet et ve ismimi de sorma” dedi.

İmam (a.s) ona; “*Otur*” diye buyurdu. Bu esnada küçük bir çocuk, elinde bir yumurtayla oynadığı halde içeriye girdi. İmam Sadık (a.s) o çocuğa; “*Yumurtayı bana ver*” dedi. Çocuk da yumurtayı o Hazrete verdi.

Sonra İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“Ey Disanî! Bu bir kaledir, kalın bir kabuğu vardır, kalın kabuğun altında ince bir perde vardır, o ince perdenin altında da akıcı bir gümüş ve sıvı bir altın (yumurtanın beyazı ve sarısı) vardır; ne sıvı altın akıcı olan gümüşe karışır, ne de akıcı olan gümüş sıvı altına karışıyor. Bunlar kendi hallerindedir; hiç kimse onun içerisinden bir haber getirmemiştir ve yine hiçbir kimse onun erkek için mi yoksa dişi için mi yaratılmış olduğunu bilmiyor. Kırıldığında tavus gibi elvan-elvan kuşlar ondan dışarı çıkıyor! Acaba bunun ilim sahibi bir yaratıcısının olduğuna inanmıyor musun?”

Disanî bir müddet başını aşağı eğdikten sonra şöyle dedi “Allah’tan başka bir ilahın olmadığına ve Muhammed’in (s.a.a) de O’nun kulu ve elçisi olduğuna şahadet (tanıklık) ediyorum. Şüphesiz sen İmamsın ve Allah’ın, yaratığına olan hüccetisin. Kuşkusuz ben sahip olduğum inançtan dolayı tövbe ediyorum.”^[50]

45- ALLAH TEALA SİĞİNAKSIZLARIN SİĞİNAĞI

Bir adam İmam Sadık (a.s)’ın huzuruna gelerek Allah Teala’nın varlığı hakkında soru sordu. İmam (a.s); “*Ey Allah’ın kulu! Şimdiye kadar gemiye binmiş misin?*” diye sordu.

Adam; “Evet” dedi.

İmam (a.s) buyurdu ki: “*Acaba gemin denizde hiç kırılmış mı; öyle ki denizin dalgalarına yakalanmış olasan ve o yakınlarda da seni kurtaracak ne bir gemi ve ne de güçlü bir dalgıç bulunsun ve kurtuluş ümidi de tamamıyla yüzüne kapanmış olsun?*”

Soru soran şahıs: “Evet, böyle bir sahneyle karşılaşmıştım.”

İmam (a.s): “*O korkunç tehlikeli durumda kalbin, seni o korkunç tehlikeden kurtarabilecek bir şeye yöneldi mi?*”

Soru soran şahıs: “Evet.”

İmam (a.s): “*İşte O şey, kurtarıcı olmayan yerde, tek kurtarıcı olarak akla gelen, yardımcı bulunmayan yerde yardım etmeye kadir olan ve sığınaksızların sığınağı olan Allah’tır.*”^[51]

46- EBU HANİFE İMAM SADİK (A.S)’IN HUZURUNDA

Hanefi mezhebi imamı Ebu Hanife şöyle diyor:

Bir gün İmam Sadık’la görüşmek için O Hazretin evine gittim. O saatte Kufe halkından bir grup kimse de oraya gelmişti. İmam Sadık (a.s) onlarla görüşmek için izin verince ben de onlarla birlikte içeri girdim. Huzuruna yettiğimde şöyle dedim:

“Ey Resulullah’ın oğlu! Halkı Resulullah’ın ashabına sövmekten alıkoyacak birini Kufe’ye gönderirseniz iyi olur. Benim kendim, Resulullah’ın ashabına söven on bin kişiden fazlasını biliyorum.”

Hazret buyurdu ki: *“Halk benim sözümü kabul etmiyor.”*

Ben: “Kim sizden kabul etmiyor; oysa siz Resulullah (s.a.a)’ın oğlusunuz?” dedim.

İmam Sadık buyurdu ki: *“İşte sen, benim sözümü kabul etmeyenlerden birisin. Şimdi izinsiz evime girdin, izinsiz oturdun, izinsiz konuşmaya başladın.”*

İmam Sadık daha sonra şöyle buyurdu: *“Senin kıyasa göre fetva verdiğini duyum.”*

Ben; “Evet” dedim.

Buyurdu ki: *“Vay senin haline! Allah’ın emirleri karşısında kıyasa başvuran ilk kimse şeytan idi. Allah Teala ona; “Adem’e secde et” diye emrettiğinde şöyle dedi: “Ben secde etmem; çünkü beni ateşten yarattın, Adem’i ise balçıktan; ateş balçıktan üstündür.” Binaen aleyh, kıyasla hak bulunmaz. Meseleyi daha iyi anlayabilmen için senden soruyorum: Ey Ebu Hanife! Sana göre, bir kimseyi haksız yere öldürmek mi günah açısından büyüktür; yoksa zina mı?”*

Dedim ki: “Bir kimseyi haksız yere öldürmek.”

İmam Sadık: “O halde neden Allah Teala katilin isbatı için iki şahit, zinanın isbatı için ise dört şahit istemiştir? Acaba bu ikisini birbiriyle kıyaslamak olur mu?”

Ben: “Hayır!” dedim.

İmam Sadık: “İdrar mı daha necistir, yoksa meni mi?”

Ben: “İdrar” cevabını verdim.

İmam Sadık: “Öyleyse neden Allah Teala idrarda abdest almayı emrediyor, ama menide gusletmeyi? Acaba bu ikisi birbiriyle kıyaslanır mı?”

Ben: “Hayır!” dedim.

İmam Sadık: “Acaba namaz mı daha önemlidir, yoksa oruç mu?”

Ben: “Namaz” dedim.

İmam Sadık: “O halde neden hayız gören kadına orucun kazası farzdır da namazın kazası farz değildir Acaba bunları birbiriyle kıyas etmek mümkün mü?”

Ben: “Hayır!” dedim.

İmam Sadık: “Acaba kadın mı (güç yönünden) daha zayıftır, yoksa erkek mi?”

Ben: “Kadın.” dedim.

İmam Sadık: “Öyleyse neden Allah Teala mirasta erkek için iki pay, kadın için ise bir pay belirlemiştir? Acaba bu hüküm kıyasla doğru olur mu?”

Ben: “Hayır!” dedim.

İmam Sadık: “Neden Allah Teala, bir kimse on dirhem hırsızlık yaptığında elinin kesilmesini emretmiş, ama bir adam bir kimsenin elini keserse beş yüz diyet belirlemiştir? Acaba bu hüküm kıyasla uyuşur mu?”

Ben: “Hayır!” dedim.

İmam Sadık: “Duydum ki şu ayetin; **“Kıyamet günü nimetler hakkında sizden sorulacak”** tefsirinde nimetlerden maksat, tatlı yemekler ve yazın içilen serin sulardır, demişsiniz.”

Ben: Evet! Öyle mana etmiştim.

İmam Sadık: “Eğer bir adam seni davet edip de önüne, tatlı yemekler getirse, daha sonra minnet etse, böyle bir adam hakkında nasıl hükmedersin?”

Ben: “Cimri bir adamdır derim.” dedim.

İmam Sadık: “Acaba Allah Teala cimri mi (kıyamet günü, bize vermiş olduğu yemek ve sular hakkında bizden hesap sorsun?”

Ben: Öyleyse Allah Teala’ın, hakkında insandan hesap soracağı nimetlerden maksat nedir? dedim.

Buyurdular: “Nimetlerden maksat, biz Peygamber Ehl- i Beyt’inin muhabbet ve sevgisidir.” [52]

47- SİLA- İ RAHİM VE UZUN ÖMRÜN SIRRI

Şuayb- i Kavfi şöyle diyor:

Ben ziyaret için Mekke'ye gelmiş olan Yakub'la birlikte İmam Kazım (a.s)'ın huzuruna vardık. İmam (a.s) Yakub'a bakarak şöyle buyurdu:

“Ey Yakup! Sen dün bu bölgeye geldin, seninle kardeşin İshak arasında filan mahallede ihtilaf çıktı, birbirinize küfür bile ettiniz. Siz çirkin sözleri ağzınıza almamalısınız, din kardeşlerine sövmek ve kötü sözler sarf etmek; bizim, baba ve dedelerimizin dininden uzak şeylerdir. Biz, şialarımızdan hiçbir kimseye, böyle davranması için izin vermeyiz. Eşi- benzeri olmayan Allah'tan sakın ve takvalı ol.

Ey Yakup! Yakın bir zamanda ölüm, (sıla- i rahmi kestiğinizden dolayı) seninle kardeşin arasında ayrılık salacaktır. Kardeşin İshak bu yolculukta, ailesinin yanına varmadan önce ölecektir, sen de ona karşı davranışından dolayı pişman olacaksın. Siz birbirinizle ilişkiyi kestiniz, birbirinizle küsülüyorsunuz; işte bundan dolayı Allah Teala sizin ömrünüzü kısalttı.”

Yakup İmam Kazım (a.s)'dan o sözleri duyanca şöyle dedi:

“Fedan olayım! Benim ecelim ne zaman yetişecektir?”

İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“Senin ecelin de yetişmişti ama filan yerde halana hizmet ettiğinden ve ona hediye vererek mutlu olmasına neden olduğun için bu sıla-i rahim sebebiyle Allah Teala yirmi yıl senin ömrünü artırdı.”

Şuayb şöyle ekliyor:

Bir müddet sonra Yakub'u Mekke'de gördüm, halini sorduğumda şöyle dedi:

“Kardeşim (İshak), İmam Kazım (a.s)'ın buyurduğu gibi ailesine ulaşmadan önce vefat etti ve orada da defnedildi.”^[53]

48-İMAM KAZIM (A.S)'IN HARUN'LA MÜNAZARASI

Bir gün Abbasi halifesi olan Harun Reşid, İmam Kazım (a.s)'a şöyle dedi:

“Neden halkın size Peygamber'in (s.a.a) oğulları demesine müsaade ediyorsunuz? Oysa siz Ali'nin (a.s) oğullarısınız; anne bir kap gibidir; nesli baba üretiyor anne değil!”

İmam (a.s) cevaben şöyle buyurdular:

“Ey halife! Eğer Hz. Peygamber (s.a.a) hayatta olup da senin kızını isteseydi, kızını O Hazrete verir miydin?”

Harun: “Subhanallah! Neden vermeyeyim? Elbette verirdim ve bu vesileyle Arap ve Acem'e (Arap olmayana) karşı iftihar ederdim.”

İmam (a.s): “Ama Hz. Peygamber (s.a.a) kesinlikle benim kızımı istemez, ben de kızımı O'na nikahlamazdım.”

Harun: “Neden?”

İmam (a.s): “Çünkü Hz. Peygamber (s.a.a) benim büyük babamdır.”

Harun: “Aferin! O halde nasıl, Hz. Peygamber’in oğlu olmamasına rağmen kendinizi O’nun oğlu biliyorsunuz; oysaki nesil oğlundandır kızdan değil? Siz kızın oğlusunuz, kızın oğlu da nesil sayılmıyor!”

İmam (a.s): “*Hz. Peygamber’in kabri ve o kabirde yatan kimsenin hakkı hürmetine, beni bu sorunun cevabından mazur gör.*”

Harun: “Hayır, mazur görmem; Resulullah’ın (s.a.a) oğulları olmanıza dair sözünün kanıtı için delil getirmelisin; Kur’ân’dan delil getirmediğinçe özrünüzü kabul etmem. Çünkü siz Kur’ân’ın bütün ilimlerini biliyorsunuz.”

İmam (a.s): “*Sorunun cevabını vermeme hazır mısın?*”

Harun: “Evet, söyle.”

İmam (a.s) şu ayeti okudu:

“*Bismillahirrahmanirrahim: “Ve min zurriyetihi Davud’e ve Süleyman’e ve Eyyub’e ve Yusuf’e ve Musa ve Harun’e ve kezalike neczi’l- muhsinin ve Zekeriyya ve Yehya ve İsa.”* [54]

Sonra şöyle bir soru sordu: “*Hz. İsa’nın babası kimdir?*”

Harun: İsa’nın babası yoktur.

İmam (a.s): “*Bu okuduğum ayette Allah Teala Hz. İsa’yı, annesi Meryem tarafından aralarında büyük bir zaman olmasına rağmen Hz. İbrahim’in oğullarından saymaktadır. İşte böylece biz de annemiz tarafından Hz. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in oğlu oluyoruz.*” [55]

49- İMAM ÖLDÜREN ŞİA

Bir gün Memun etrafında bulunanlara şöyle dedi: “Şia olmayı kimin bana öğrettiğini biliyor musunuz?”

Orada hazır bulunanlar: “Hayır, bilmiyoruz.” dediler.

Memun: “Babam Harun Reşid öğretti.” dedi.

Hüzzar: “Böyle bir şey nasıl mümkündür; oysa Harun’un kendisi sürekli bu aileyi öldürüyordu?”

Memun: “Onları mülkü ve saltanatının bekası için öldürüyordu. Çünkü mülk (saltanat) akimdir (akraba ve evlat tanımaz). Yılların birinde babam Harun ile Mekke’ye gittim. Mekke’ye ulaştığımızda teşrifatçılarına, Mekke ve Medine ehlinden Muhacir, Ensar, Beni Haşim ve diğer Kureyş kabilelerinden huzuruna gelenlerin şecerelerini (soylarını) bildirdikleri takdirde içeriye girmelerine izin verilmesini emretti.

İşte bundan dolayı onun yanına gelen herkes, ben falan oğlu falanım, diye soy şeceresini sayıyordu. Harun da iki yüz dinardan beş bin dinara kadar şerafeti ve babalarının hicretteki rolüne göre onlara bağışta bulunuyordu.”

Memun sözlerinin devamında şöyle diyor:

Bir gün ben mecliste hazır iken Fazl bin Rabiyy (Harun’un veziri) içeri girerek; “Ey müminlerin emiri! Kapıda birisi kendisinin Musa bin Cafer bin Muhammed bin Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebi Talip olduğunu iddia ederek içeri girmek istiyor.” dedi

Harun bu sözü işitir işitmez bana, Emin’e, Mutemin’e ve yanında bulunan diğer komutanlara dönerek şöyle dedi: “Kendinizi kontrol edin, saygılı olun.”

Sonra kapıdaki nöbetçiye; “Ona izin verin gelsin ve sakın benim halımın üzerinden başka bir yere bineğinden aşağı inmesin.”

Biz ayakta beklediğimiz halde, bedeni zayıf yaşlı bir şeyh içeri girdi; ibadet onu zayıf bir hale getirmişti; secdeler onun yüz ve burnunda iz bırakmıştı. Gözü Harun’a ilişince merkebinden inmek istedi. Fakat Harun yüksek bir sesle; “Vallahi benim halımın üzerinde bineğinden inmелisin” dedi!

Memurlar O’nun binekten inmesine izin vermediler. Hepimiz saygıyla ona bakıyorduk. O merkebiyle sultanın özel yerine ulaştı. Teşrifatçı ve komutanlar onun etrafını sarmışlardı, o da merkepten halının üzerine indi. Babam yerinden kalkarak onu karşılayıp bağrına bastı ve yüzünü gözlerini öptü. Sonra elinden tutarak onu meclisin baş tarafına götürdü. Kendi yanında oturarak konuşmaya başladılar. Harun tamamen ona dönük oturmuştu. Durumları hakkında ona sorular sordu. Sorularından bazıları şunlardı:

“Ya Ebe’l- Hasan (İmam’ın künyesi)! Sorumluluğun altındaki ailenin sayısı kaçtı?”

İmam Kazım: “Beş yüz kişiden fazladır.”

Harun: “Hepsi çocukların mıdır?!”

İmam Kazım (a.s): “Hayır, onların çoğu, hizmetçi, akraba ve yakınlarımdır. Ama çocuğum otuzdan fazladır; erkekler şu kadar, kızlar da şu kadardır.”

Harun: “Neden kızları amca oğulları ve münasip kişilerle evlendirmiyorsun?”

İmam Kazım (a.s): “Mali durumum iyi değil.”

Harun: “Tarlan nasıl?”

İmam Kazım (a.s): “Bazen mahsul veriyor, bazen vermiyor.”

Harun: “Borçlu musun?”

İmam Kazım (a.s): “Evet!”

Harun: “Ne kadar?”

İmam Kazım (a.s): “On bin dinar civarında.”

Harun: “Ey amca oğlu! Ben o kadar sana mal vereceğim ki, oğul ve kızlarını evlendirecek, borcunu ödeyecek ve tarlanı verimli hale getireceksin.”

İmam Kazım a.s): “Bu durumda akrabalık hakkına riayet etmiş olursun. Allah Teala, bu iyi niyetine karşılık sana mükafat versin. Biz yakın bir akrabalık bağına sahibiz ve aynı soydanız. Senin ceddin Abbas Hz. Peygamber’in ve Hz. Ali’nin amcasıdır. Biz aynı kökten gelmekteyiz; böyle bir nimeti ve kudreti Allah senin ihtiyarına vermiş; böyle bir amelde bulunmak senden uzak değildir.”

Harun: “İftihar ile bunu yapacağım.”

İmam Kazım (a.s): “Allah Teala yöneticilere, fakirlerin yardımına koşmayı, borçluların borçlarını ödemeyi, çıplakları giydirmeyi, zindanda olanlara ve esirlere iyi davranmayı farz kılmuştur. Sen bu işi yapmaya en iyi ve uygun bir şahıssın.”

Harun: “Öyle yapacağım ya Ebu’l- Hasan!”

Bu sırada Musa bin Cafer (İmam Kazım) ayağa kalktı. Harun da saygı için ayağa kalktı, O'nun yüzünü ve gözlerini öptü. Sonra bana, kardeşlerim Emin ve Mutemin'e dönerek şöyle dedi:

“Amcanız oğlu ve efendinizden önde giderek bineğinin üzengisini tutun, elbisesini düzeltin ve evine kadar O'nu uğurlayın.”

Yol esnasında Musa bin Cafer (a.s) gizlice bana şöyle dedi:

“Hilafet, babandan sonra sana yetişecektir, hilafete ulaştığında çocuklarıma karşı iyi davran.”

Biz O'nu evine ulaştırdıktan sonra geri döndük. Ben babama karşı kardeşlerimden daha cüretkar idim. Meclis boşalınca babama şöyle dedim:

“Ey müminlerin emiri! Bu adam kimdi ki, O'na bu kadar saygı gösterdin, karşısında ayağa kalktın, onu karşıladın, meclisin başında. Onu oturtun, kendin ise ondan aşağıda oturdun, bize üzengisini tutmamızı emrettin?”

Cevaben; “O insanların (gerçek olan) İmam'ı, Allah'ın hücceti ve halifesidir.” dedi.

Ben; “Meğer bunlar sizin özellikleriniz değil mi?” diye sordum.

Dedi ki: “Hayır, ben zahirde halkın imamıyım, zor ve galebe ile halka önderlik yapıyorum. Musa bin Cafer ise hak olan İmam'dır. Oğlum! Allah'a and olsun ki O, Resulullah'ın halifelğine benden ve bütün insanlardan daha layıktır. Sen bile, benim oğlum olduğun halde hükümeti elde etmeye çalışır isen başını bedeninden ayırırım. Zira saltanat akimdir (oğul falan tanımaz).”

Bu olay böyle geçti. Harun Medine'den Mekke'ye hareket etmek istediğinde, içerisinde iki yüz dinar bulunan bir keseyi getirmelerini emretti. Sonra Fazl bin Rebiy'e şöyle dedi:

“Bu keseyi Musa bin Cafer'e götür ve O'na de ki: Müminlerin emiri dedi ki, şimdilik mali durumumuz iyi değil, ama yakın bir zamanda size daha fazla ihsan edeceğim.”

Ben ona itiraz ederek şöyle dedim: “Ey müminlerin emiri! Nasıl oluyor da Muhacir, Ensar, Beni Haşim, Kureys ve soyunu bilmediğin kişilere beş bin dinar veya ondan az veriyorsun, ama bu kadar saygı gösterdiğin Musa bin Cafer'e iki yüz dinar -ki en az bahşışındır- veriyorsun!”

Harun cevaben şöyle dedi: “Sus! Annesiz! Eğer ona söz verdiğimi vermiş olursam, o zaman ondan taraf güvende kalamam, yarın şia ve dostlarından yüz bin kişi karşımda durabilir. O'nun ve ailesinin yoksulluk ve fakirliği, hem benim, hem de sizin için zengin olmalarından daha iyidir.” [56]

50- ASLANIN LOKMASI OLAN BÜYÜCÜ

Harun Reşid bir büyücünden bir mecliste öyle bir iş yapmasını istedi ki, Musa bin Cafer (İmam Kazım -a.s-) ona karşı koymaktan aciz kalsın ve halk arasında mahcup olsun. Büyücü, sofraya açıldığında öyle bir düzen kurdu ki, İmam Musa bin Cafer (a.s) elini uzatıp bir ekmek almak istediğinde ekmek Hazretin önünden fırlayıp uçuyordu.

Harun çirkin arzusuna ulaştığını görünce sevincinden kahkahayla gülüyordu. İmam (a.s) hemen başını kaldırıp perdenin üzerindeki aslana bakarak şöyle buyurdu:

“Ey aslan! Allah’ın bu düşmanını tut.”

Perde üzerindeki aslan, hemen bir büyük aslan şekline girerek atlayıp büyücüğü parça-parça edip yuttu. Harun ve hizmetçileri böyle bir durumu görür görmez korkudan bayılıp düştüler. Ayıldıklarında Harun İmam (a.s)’a şöyle dedi:

Senin üzerindeki hakkım için bu aslandan o adamı geri çevirmesini iste. İmam (a.s) cevaben şöyle buyurdu:

“Eğer Hz. Musa’nın asası, büyücülerin oyunlarından yuttuğu şeyleri geri çevirirse, bu aslan resmi de o adamı geri çevirecektir.” ^[57]

51- BİR KADININ AZAMETİ

Nişabur halkından bir grup insan otuz bin dinar, elli bin dirhem ve bir miktar kumaş toplayarak İmam’a ulaştırması için **Muhammed bin Ali en- Nişaburi**’yi kendilerine emin bir fert olarak seçtiler.

Mümin bir kadın olan Nişabur’lu **Şatita** da salim bir dirhemle dört dirhem değerinde olan eliyle dokuduğu bir parça getirerek şöyle dedi: “İnnellahe la yestahyi min’el- hak”

(Gönderdiğim eşya gerçi azdır; ama az da olsa İmam’ın hakkını göndermekten utanmamak gerekir.)

Muhammed bin Ali şöyle diyor:

Onun dirheminin bir nişanesi olması için onu eğdim. Daha sonra takriben elli sayfalık bir mektup getirdiler, sayfanın baş kısmında bir soru yazılmıştı, soruların cevabı yazılması için de sayfanın alt kısmı beyaz kalmıştı. Yapraklar iki iki birbirinin üzerine bırakılıp üç iple bağlanmıştı, her ipin üzerine de kimsenin onu açmaması için bir mühür vurulmuştu.

Bu malları gönderenler şöyle dediler:

Bu cüzveyi geceleyin İmam (a.s)’a ver ve o gecenin sabahı onların cevabını al. Eğer zarfların salim olduğunu, mektupların mühürlerinin de kırılmadığını görmüş olursan, onlardan beş tanesinin mührünü kırarak zarfları aç o mektuplara bak. Eğer meselelerin cevabı, mühürler kırılmaksızın verilmiş olursa, İmam’dır, paraları O’na ver. Eğer böyle olmazsa, bizim paraları geri çevir.

Muhammed bin Ali, **Nişabur**’dan Medine’ye doğru hareket ediyor, Medine’de İmam Sadık (a.s)’ın oğlu Abdullah Eftah’ın evine gidiyor, onu denedikten sonra, onun İmam olmadığını anlayınca oradan dışarı çıkarak şöyle diyor:

“Allah’ım beni doğru yola (gerçek olan İmam’a) hidayet et.”

Muhammed bin Ali’nin kendisi şöyle diyor:

Hayranlık içerisinde durduğum bir halde, bir köle gelerek şöyle dedi: “Gel aradığın kimsenin yanına gidelim.” O köle beni, Musa bin Cafer’in evine götürdü. Hazret beni görünce şöyle dedi:

“Neden ümitsiz oldun, neden başkalarına doğru gidiyorsun? Benim yanıma gel; Allah’ın hücceti ve velisi benim. Ebu Hamza, ceddin Resulullah’ın camisinin kapısı önünde beni sana tanıtmadı mı? Ben dün sormuş olduğunuz bütün meselelerin cevabını verdim. O soruları ve **Şatita**’ın vermiş olduğu dirhemle -ki Vazuri’ye ait olan ve içerisinde dört yüz dirhem bulunan kesenin içerisinde - getir; üstelik **Şatita**’ın, Belhi kardeşlerin paketi içerisinde olan dokuduğu parçayı da ver.”

İmam Musa bin Cafer (a.s)’ın bu sözleri aklımı başımdan aldı. İsteddiği her şeyi getirerek O Hazretin önüne bıraktım. İmam (a.s) **Şatita**’nın dirhem ve parçasını götürerek şöyle buyurdu: “*Innellahe la yestahyi min’el- hak. (Allah, haktan hâya etmez) Benim selamımı Şatita’ya ilet.*”

İmam (a.s) bir kese para götürerek bana verip şöyle buyurdu: “*İçerisinde kırk dirhem olan bu para kesesini ona ver.*”

Daha sonra şöyle buyurdular:

“*Kendi kefenimden olan bir parçayı, hediye olarak ona gönderiyorum; bu, Fatımat’üz-Zehra (a.s)’ın köyü olan “Sayda” köyünün pamuğundandır; İmam Sadık (a.s)’ın kızı olan bacım Halime onu dokumuştur. Ona de ki: Siz Nişabur’a vardıktan sonra on dokuz gün yaşayacaktır. Bu paralardan on altı dirhemi harcasın, geri kalan yirmi dört dirhemi de gerekli olan masrafları için bir kenara bıraksın. Namazını ben kendim kılacağım.*”

İmam (a.s) daha sonra şöyle buyurdular:

“*Ey Ebu Cafer (Muhammed’in künyesi)! Beni gördüğünde sakla ve kimseye söyleme! Çünkü bu, senin hayrınadır; getirmiş olduğun geri kalan para ve malları da sahiplerine geri çeviri...*” [58]

52- KİMSEYİ KÜÇÜK SAYMIYALIM

Ali bin Yaktin, İmam Musa bin Cafer (a.s)’ın ashabından ve Harun Reşid’in güçlü vezirlerindendi. Bir gün **İbrahim Cemmal**, görüşmek için onun huzuruna çıkmak istedi, fakat Ali bin Yaktin izin vermedi. Ali bin Yaktin o yıl, Allah’ın evini ziyaret etmek için Mekke’ye doğru hareket etti. Medine’de İmam Musa bin Cafer (a.s)’ın huzuruna çıkmak istedi. Ama İmam (a.s) ilk günü görüşmek için ona izin vermedi. İkinci günü İmam (a.s)’ın huzuruna müşerref olarak şöyle dedi: “Efendim! Benim suçum nedir ki görüşmemiz için izin vermiyorsun?”

İmam (a.s) şöyle buyurdular:

*“Sana görüşmemiz için izin vermememin sebebi, sen kardeşin **İbrahim Cemmal**’a, o deveci, sen ise vezir olduğundan dolayı görüşme izni vermedin. Sen İbrahim’i kendinden razı etmedikçe, Allah Teala senin haccını kabul etmez.”*

Ali bin Yaktin İmam (a.s)’ın bu sözüne karşılık şöyle dedi:

“Efendim! İbrahim’le nasıl görüşeyim, oysaki o Kufe’dedir, ben ise Medine’de?”

İmam (a.s) şöyle buyurdular:

*“Gece olduğunda kölelerin ve çevrendekilerden hiçbir kimse farkına varmadan tek başına **Baki**’ kabristanlığına git. Orada yularlı ve binmeğe hazır bir deve göreceksin; ona bin, o seni Kufe’ye ulaştırır.”*

Ali bin Yaktin, İmam (a.s)’ın bu sözü üzerine **Baki**’ kabristanlığına giderek o deveye bindi. Çok geçmeksizin Kufe’de İbrahim’in evinin önünde deveden aşağı indi. Evin kapısını çalarak; “Ben Ali bin Yaktin’im” dedi.

İbrahim evin içerisinden; “Harun’un veziri Ali bin Yaktin mi? Onun burada ne işi vardır?” diye sordu.

Ali bin Yaktin; “Önemli bir müşkülüm (sorunum) vardır” dedi.

İbrahim kapıyı açmak istemiyordu, ama ona Allah için deyince kapıyı açtı. Kapıyı açar açmaz içeri girdi ve yalvararak şöyle dedi:

“İbrahim! Mevlam İmam Musa bin Cafer (a.s), sen beni affetmedikçe beni huzuruna kabul etmiyor.”

İbrahim onu böyle perişan görünce; “Allah seni affetsin” dedi.

Vezir (Ali bin İbrahim) buna razı olmadı; bundan dolayı yüzünü yere koyarak İbrahim’e; “Allah aşkına ayağını yüzüme koy” dedi. Ama İbrahim böyle bir işi yapmaya hazır olmadı. İkinci kez yine ona; “Allah aşkına bunu yap” dedi. Bu defa o kabul ederek ayağını onun yüzüne koydu. İbrahim ayağını Ali bin Yaktin’in yüzüne koyduğunda o şöyle diyordu: “Allah’ım! Şahit ol.”

Ali bin Yaktin daha sonra evden dışarı çıkıp deveye bindi. Aynı gece deveyi, Medine’de İmam (a.s)’ın evinin kapısında yatırarak içeri girmek için o Hazretten izin istedi. İmam (a.s) bu defa izin vererek onu huzuruna kabul etti.^[59]

53- İMAM'IN KABRİNE SIĞINAN CEYLAN!

Sultan Sincir (İran şahı)'ın veya vezirlerinden birinin oğlu hassas bir hastalığa yakalandı. Doktorlar, geziye çıkarak avcılıkla meşgul olmasını önerdiler. Doktorların bu önerisi üzerine hasta şahıs her gün, bazı köle ve hizmetçileriyle birlikte gezmeye ve avcılığa çıkıyordu.

Günlerin birinde önünden bir ahu geçti. O atıyla ahuyu takip etmeye koyuldu. Ahu İmam Rıza (a.s)'ın mübarek makamına sığındı. Şahın oğlu köle ve hizmetçilerine onu avlamalarını emretti. Ama atlar hareket etmedi. Bu durumu görünce şaşkınlığa uğradılar. Daha sonra köle ve hizmetçilerine attan inmelerini emretti; kendisi de attan inerek ayak yalın ve edeple İmam Rıza (a.s)'ın kabrine doğru hareket etti. Kabre yetişince kendisini kabrin üzerine attı; Allah'a yalvarıp yakarmaya başlayarak hastalığının şifasını İmam (a.s)'dan istedi. O anda duası kabul olarak şifa buldu. Orada bulunanların hepsi sevinip hoşnut oldular; onlardan bazıları şahın yanına vararak oğlunun İmam Rıza (a.s)'ın kabrinin bereketiyle şifa bulunduğunu söyleyerek şu öneride bulundular:

“Şahzade İmam (a.s)'ın kabrinin kenarında kalsın, usta ve işçiler, İmam (a.s)'ın kabrinin üzerinde bir kubbe yapmadıkça, orayı güzel bir şehir haline sokmadıkça ve orası ondan taraf bir hatıra olarak kalmadıkça geri dönmesin.”

Şah bu haberi duyur duymaz, sevinerek secdeye kapandı, sonra usta ve mimarlara, kabrin üzerinde bir kubbe yapmalarını ve oluşturulacak şehrin çevresine de bir sınır çekmelerini emretti.^[60]

54- AKILLIYLA ARKADAŞ OLMAK

İmam Rıza (a.s) şöyle buyuruyor:

“Eğer nimetinin sürekli, yiğitliğinin kamil, geçiminin de uygun olmasını istiyor isen, köle ve aşağılık kişileri işinde ortak etme. Zira eğer onlara malında güvenir isen, hıyanet ederler; bir söz söylerlerse, yalan söylerler; eğer sıkıntıya yakalanır isen, seni yalnız bırakırlar. Ama akıllı kimseyle arkadaş olmanın sakıncası yoktur; onun cömertliğini beğenmesen de aklından yararlanmış olursun. Fakat kötü ahlaklıdan uzak dur. Kerim adamla arkadaş olmayı da elinden çıkarma; onun aklını beğenmesen de, kendi aklınla onun kerimliğinden yararlanmış olursun. Ama edebildiğin kadar, ahmak ve alçak adamdan kaçmaya çalış.” ^[61]

55- CAZİP BİR MÜNAZARA

İmam Cevad (Muhammed Taki -a.s-) küçük yaşla (takriben sekiz yaşında) imamet makamına ulaşan ilk İmam’dır. Küçük olmasına rağmen, ilmi Allah tarafından olduğundan dolayı, bütün ilim ve fazilet sahibi kimselerden üstündü.

O Hazretin muhalifleri, O’nunla tartışıp münazaralar yapıyorlardı. Bazen kendi batıl hayallerince, O’nu ilmi sahnede mağlup etmek için zor sorular söz konusu ediyorlardı. O münazaralardan bazıları çok heyecanlı ve gürültülü idi; onlardan biri, İslam ülkelerinin baş kadısı olan Yahya bin Eksem’le olan münazaradır.

Abbasi halifesi olan Memun’un emriyle bir münazara meclisi tertiplendi. İmam Cevad (a.s), o mecliste hazır oldu, Yahya bin Eksem de oraya gelerek İmam’ın karşısında oturdu.

Yahya bin Eksem: Halife’ye bakarak şöyle dedi:

“Ebu Cafer (İmam Cevad -a.s-)’den bir soru sormama izin veriyor musunuz?”

Memun; “O Hazretin kendisinden izin al” dedi.

Yahya bin Eksem; “Fedan olayım, bir mesele sormama izin veriyor musunuz?” dedi.

İma Cevad (a.s); “Sormak istediğin soruyu sor” buyurdu.

Yahya bin Eksem: “İhram halinde bir av öldüren şahıs hakkında ne dersiniz?” dedi.

İmam (a.s): “Avı harem dışında mı öldürmüş, içerisinde mi? Söz konusu kimse hükme alim miydi, cahil miydi? Kasıtlı olarak mı bu işi yapmış, yoksa kısıtsız olarak mı? Avlayan adam köle miydi, hür müydü? Çocuk muydu, büyük müydü? İlk defası mıydı, yoksa daha önceden de bu işi yapmış mıydı? Avlanan hayvan kuşlardan mıydı, yoksa başka türben mi? Kuş ise yavru muydu, yoksa büyük müydü? Avlayan adam, bu işi tekrarlamak isteyen birisi mi, yoksa yaptığından pişman olan biri mi? Bu işi geceleyin mi yapmış, yoksa gündüz mü? Bu adam hac ihramında mıydı, yoksa Umre ihramında mı?”

Yahya bin Eksem, bu sorular karşısında şaşırıp kaldı, acizliği yüzünde belirdi, dili tutuldu; öyle ki mecliste bulunanlar, onun zaaf ve acizliğini iyice anlamış oldular.

Bu galibiyetten sonra Memun şöyle dedi: “Bu nimet karşısında ve görüşümde yanılmadığımdan dolayı Allah’a hamt ediyorum...”

Daha sonra ailesine dönerek; “Kabul etmediğiniz şeyi şimdi öğrenmiş oldunuz mu?” dedi.

Meclisteki sohbetlerden sonra halk dağılıp gittiğinde halifenin akrabalarından bir grup kimse yalnız kalınca, Memun İmam (a.s)’a şöyle dedi:

“Fedan olayım! Eğer uygun görüyorsanız, ihram halinde av öldürmekle ilgili söz konusu edilen meselelerin hükmünü, yararlanmamız için açıklayın.”

İmam (a.s) buyurdular ki:

“Eğer ihram halinde olan şahıs, haremın dışında bir av öldürürse ve av büyük kuşlardan olursa, keffaret olarak bir koyun kurban kesmelidir. Eğer bu amel haremın dahilinde yapılmış olursa, keffareti iki kat olur.

Eğer haremın haricinde bir kuş yavrusunu öldürmüş olursa, o zaman keffaret olarak sünnen kesilen bir kuzu kurban kesilmelidir. Ama eğer bu işi haremın dahilinde yaparsa, bir kuzu kurban kesmeli ve ayrıca kuş yavrusunun kıymetini de vermelidir. Eğer (haremın dışında avladığı) yabani hayvanlardan olursa, vahşi eşek için bir inek, deve kuşu için bir dişi deve, zebra için ise keffaret olarak bir koyun kurban kesmelidir. Eğer bunları haremın dahilinde yapmış olursa, kurbanlığı Mina’da kesmelidir. Ama bu işi Umre ihramında yapmış olursa, kurbanlığı Mekke’de kesmelidir.

Avin keffareti alim ve cahile eşittir. Ama kasıtlı olarak bu işi yapmış olursa (keffaretten ilave) günah da işlemiştir; fakat yanlışlıkla yapmış olursa, günah işlemiş sayılmaz. Keffaret hürrün kendisine farzdır; kölenin keffareti ise efendisinin üzerinedir (onun ödemesi gerekir). Küçük çocuğa keffaret farz değildir; ama büyük adama farzdır. Eğer yapmış olduğu işten pişman olup tövbe ederse, (keffaret verdikten sonra) ahiret azabı ondan kalkar, ama eğer bu işten vazgeçmezse (keffaretin yanı sıra) ahiret azabını da hakketmiş olur.”

Memun, İmam (a.s)’ın bu izahını duyunca şöyle dedi: “Aferin ey Cafer! Allah sana hayır versin. Eğer uygun görüyorsanız, siz de Yahya bin Eksem’den onun sorduğu gibi bir soru sorun.”

Bunun üzerine İmam (a.s) Yahya bin Eksem’e; “*Sorayım mı?*” diye buyurdu.

Yahya bin Eksem de cevaben; “Sana feda olayım, onu artık kendiniz bilirsiniz; eğer bilirim cevabını veririm, bilmediğim takdirde sizden istifade ederim” dedi.

İmam Cevad (a.s) ona şöyle bir soru yöneltti:

“Söyle bakalım, sabahleyin bir kadına bakması haram, kuşluk vakti helal, öğle vakti haram, ikinci vakti helal, akşam haram, yatsı vakti helal, gece yarısı helal, şafak vakti haram olan bir erkek hakkında ne dersin? Bu nasıl bir kadındır; neden bazen o erkeğe helal, bazen de haram oluyor?”

Yahya bin Eksem; “Allah’a and olsun ki, bu sorunun cevabını bilmiyorum; hangi sebebe göre helal ve haram olduğunu da bilmiyorum; uygun görüyor iseniz, faydalanmamız için kendiniz onu izah ediniz?” dedi.

İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“Bu kadın bir adamın cariyesidir; sabahleyin yabancı bir erkek ona bakıyor, bakması haram olur; kuşluk vakti cariyeyi sahibinden alıyor, böylece ona helal olur; öğle vakti onu azad ediyor, neticede haram olur; ikinci vakti onunla evleniyor, böylece ona helal olur; akşamleyin zihar ediyor (senin sırtın bana, annemin sırtı gibidir diyor), böylece ona haram olur; yatsı vakti ziharın keffaretini vererek tekrar ona helal olur; gece yarısı onu boşuyor, böylece ona haram oluyor; şafak vakti rücu ediyor böylece kadın ona helal oluyor.” [62]

Mütevekkil (Abbasilerin vampir halifesi), halkın İmam Hadi (a.s)’a yönelmesinden rahatsız olup dehşete kapıldı. Fitne peşinde olan bazı müfsitler İmam Hasdi (a.s)’ın evinde, halifenin aleyhine kıyam etmeleri için bir takım silah, yazı ve eşyaların toplanmış olduğunu Mütevekkile haber vermişlerdi.

Mütevekkil, haber vermeksizin Türklerden olan bir grup kimseleri, İmam Hadi (a.s)’ın evine gönderdi. Memurlar İmam (a.s)’ın evine saldırdılar. Evin her tarafını aradılarsa da bir şey bulamadılar. Arama işi bittikten sonra İmam (a.s)’ı takip ettiler; Hazreti, üzerine yünlü bir elbise atıp kapısı kapalı bir odada ibadet ve Kur’ân okumakla meşgul olduğu bir halde görünce hemen İmam’ı yakalayıp Mütevekkil’in yanına götürerek şöyle dediler: “Biz O’nun evinde bir şey bulamadık; Onun kibleye doğru oturup Kur’ân okuduğunu gördük.”

Abbasi halifesi Mütevekkil, eğlence meclisinin başında oturup şarap içmekle meşgul iken İmam (a.s) içeri girdi. İmam’ı görünce Hazretin heybet ve azameti onu sardı, elinde olmaksızın İmam’a saygı göstererek O’nu kendi kenarında oturttu, elinde bulunan şarap bardağını da Hazrete ikram etti.

İmam (a.s); *“Allah’a and olsun ki, kesinlikle benim et ve kanıma şarap karışmamıştır, beni bundan muaf et.”* dedi; o da artık ısrar etmedi.

Mütevekkil daha sonra şöyle dedi: O halde bize bir şiir oku, şiir okumanla bizim meclisimizi şenlendir.

İmam (a.s) cevaben; *“Ben fazla şiir bilmiyorum”* buyurdular.

Halife; *“Kurtuluş yolu yoktur, okumalısın”* dedi.

İmam (a.s) onun bu ısrarı üzerine şöyle bir şiir okudular:

Onlar (Güçlü ve kan dökücü yöneticiler) dağların doruklarında sabahladılar; koruyordu onları güçlü kişiler, ama bir fayda etmedi.

İzzetten sonra kendi kalelerinden aşağı indirildiler; karanlık ve dar çukurlara dolduruldu; indikleri yer ne de kötü idi!

Defnedildikten sonra da birisi şöyle feryat etti: Nerede o taşlar ve ziynetler?

Nerede o perde ve tüller arkasında saklanan yüzler?

Kabir onlardan taraf fasih bir şekilde şöyle cevap verdi: O yüzlerin üzerinde kurtlar (haşereler) savaşıyor.

Onlar bu dünyada uzun bir süre yiyip içtiler; ama bugün o yiyip içmeden sonra kendileri başkalarına yiyecek oldular. [63]

İmam (a.s)’ın sözleri Mütevekkil’in sert kalbini öyle etkiledi ki, elinde olmaksızın ağladı; öyle ki, gözlerinin yaşı sakalını ıslattı. Mecliste bulunanlar da ağladılar. Mütevekkil daha sonra şarap bardağını yere çaldı; artık o eğlence meclisi bozulup başka bir havaya büründü. Mütevekkil dört bin dinar İmam a.s)’a takdim ederek saygıyla O’nu evine uğurladı. [64]

57- BEĞENİLMİŞ AKAİD (İNANÇ)

H. Abdulazim- i Haseni (r.a) şöyle diyor:

Mevlam İmam Ali Naki el-Hadi (a.s)’ın huzuruna vardım. Gözü bana iliştiğinde şöyle buyurdular: *“Hoş geldin ey Ebu’l- Kasım (Hz. Abdulazim’in künyesi)! Sen gerçekten bizim dostumuzsun.”*

Arzettim ki: “Ey Resulullah’ın oğlu! Kendi dinimi (inancımı) size sunmak istiyorum; eğer bu inancımı beğenmiş olursanız ölene dek o inanç üzere baki kalayım.”

İmam (a.s); *“Anlat bakalım”* diye buyurdular.

Arzettim ki: “Ben inanıyorum ki, Allah Tebarek ve Teala birdir, eşi ve benzeri yoktur; ıbtal (nefy) ve teşbih (varlıklara benzetme) sınırından hariştir; cisim, suret (şekil), âraz ve cevher değildir; aksine cisimleri mücessem eden, şekilleri şekillendiren, âraz ve cevherleri yaratan O’dur; her şeyin rabbi, maliki, karar kılânı ve yoktan var edeni yine O’dur. Şüphesiz Hz. Muhammed (s.a.a) O’nun kulu, elçisi ve peygamberlerinin sonuncusudur; kıyamet gününe dek O’ndan sonra peygamber yoktur; O’nun şeriatı bütün (semavi) şeriatların sonuncusudur; O’nun şeriatından sonra bir şeriat yoktur.

Yine inanıyorum ki, O’ndan sonra İmam, halife ve veliyyi emr olan Emir’ul- Muminin Ali bin Ebu Talib (a.s)’dır; sonra İmam Hasan (a.s)’dır; Sonra İmam Hüseyin (a.s)’dır; sonra Ali bin Hüseyin (a.s)’dır; sonra Muhammed bin Ali (a.s)’dır; sonra Cafer bin Muhammed (a.s)’dır; sonra Musa bin Cafer (a.s)’dır; sonra Ali bin Musa (a.s)’dır; sonra Muhammed bin Ali (a.s)’dır; sonra sizsiniz ey mevlam.”

Bu esnada İmam (a.s) şöyle buyurdular: *“Benden sonra oğlum Hasandır; O’ndan sonra gelecek İmam’a karşı halkın durumu nasıl olacaktır?”*

Abdulazim diyor, arzettim ki: “Ey mevlam! Halkın durumu nasıl olacaktır?”

Buyurdular ki: *“Oğlumdan sonra gelecek olan İmam görülmeyecektir; zuhur edip yeryüzünü zulümle dolduğu gibi adaletle doldurana dek O’nun özel ismini zikretmek câiz değildir.”*

Hz. Abdulazim diyor ki, sonra şöyle arzettim; “O’nun imametini de ikrar ederek diyorum ki; Onların dostu Allah’ın dostudur, O’nların düşmanı da Allah’ın düşmanıdır. Yine diyorum ki; Miraç haktır, kabirde soru-sual haktır, cennet haktır, cehennem haktır, sırat (köprüsü) haktır, mizan (terazi) haktır; kıyamet günü gelecektir, onun gelmesinde hiçbir şüphe yoktur; (o gün) Allah Teala kabirdekileri haşredecektir. Yine inanıyorum ki; velayetten sonra farz olan ameller namaz, zekat, oruç, hac, cihad, iyiliğe emretmek ve kötülükten sakındırmaktır.”

Ali bin Muhammed (İmam Hadi -a.s-) buyurdular:

“Ey Ebe’l- Kasım (Hz. Abdulazim’in künyesi)! Allah’a and olsun ki, Allah’ın kullarına beğendiği din işte budur; bu itikat üzere sabit kal; Allah Teala seni dünya ve ahirette güçlü ve değişmez söz ile sabit kılsın.” [65]

İmam **Hasan Askeri** (a.s) zindanda olduğu bir zamanda, **Samirra**'da kıtlık oldu, yağmur yağmıyordu. O zamanın halifesi (**Mutemed**), herkesin yağmur namazı için çöle çıkmalarını emretti. Halk üç gün ard-arda namaz için musallaya (cemaat namaz kılınan yere) gidip dua ettiler, fakat yağmur yağmadı.

Dördüncü günü, oskofların büyüğü olan “Caslik”, Hristiyan ve ruhbanlarla birlikte çöle gittiler. Onların arasında bir rahip vardı, elini duaya kaldırır kaldırmaz şiddetle iri taneli yağmur yağdı. Müslümanlardan bir çoğu, bu olayı görür görmez şaşkınlığa uğrayıp Hristiyan dinine yönelmeye meylettiler. Bu olay halifenin hoşnutsuzluğuna yolaçtı. Halife, çaresizlikten İmam (a.s)’ı hapisten çıkararak kendi yanına getirmelerini emretti.

İmam (a.s)’ı halifenin yanına getirdiklerinde halife; “Atanın ümmetinin sapmaması için onların feryadına yetiş!” dedi.

İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Yarın kendim çöle gideceğim, Allah'ın yardımıyla şek ve şüphelyi gidereceğim.”

O günü Casilik, rahiplerle birlikte yağmur talebi için şehirden dışarı çıktılar. İmam Hasan Askeri (a.s) da bir grup Müslümanlarla birlikte çöle doğru hareket ettiler. Rahip elini duaya kaldırdığında İmam (a.s) kölelerinden birine; “*O rahibin yanına giderek onun sağ elini tut ve parmakları arasında saklamış olduğu şeyi dışarı çıkar*” buyurdu.

Köle de İmam (a.s)’ın emri doğrultusunda, rahibin parmakları arasındaki siyah kemiği çıkardı. İmam (a.s) kemiği eline alarak rahibe; “*Şimdi dua et!*” diye buyurdu.

Rahip ellerini duaya kaldırıp (Allah’tan) yağmur istedi. Ama bu defa gökteki az bulut da yok olarak güneş doğdu.

Halife İmam (a.s)’a; “Bu nedir?” diye sordu.

İmam (a.s) da şöyle buyurdu: “*Bu kemik, peygamberlerden birinin kemiğidir. Bu adam bu kemiği peygamberlerden birisinin kabrinden çıkarmıştır. Peygamberin kemiği açığa çıktığı zaman gökten şiddetle yağmur yağar.*”^[66]

İşte böylece hakikat herkese aşikar olarak Müslümanların kalbi rahatladı.

59- GÜÇLÜ OLMAK İSTİYORSAN ET YE

Ebu Haşim şöyle diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s) oruç tutuyordu; iftar vakti kölesi İmam (a.s)’a her ne getirseydi, biz de O’nunla o yemeği yiyorduk. Ben de O Hazretle oruç tutuyordum. Günlerin birinde takatim kalmadı. Bu nedenle başka bir odaya giderek orucumu, tatlı kuru bir ekmekle açtım.^[67]

Daha sonra İmam Hasan Askeri (a.s)’ın yanına gelerek oturdum. İmam (a.s) kölesine şöyle buyurdular: “*Ebu Haşim’e biraz yemek ver yesin, o oruç değildir.*”

Ben güldüğümde İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“*Neden gülüyorsun? Güçlü olmak istediğinde et ye; tatlı kuru ekmek güç vermez.*”

Arzettim ki: “Allah, Peygamberi ve siz doğru buyuruyorsunuz” Daha sonra yemek yedim...^[68]

60- GİZLİ BİR GÖREV

Ebu Eyyub- i Ensari'nin oğullarından ve İmam Ali Naki (a.s) ile İmam Hasan Askeri (a.s)'ın şia ve komşularından olan **Buşr bin Süleyman** şöyle diyor:

Bir gün İmam **Ali Naki** (a.s)'ın hizmetçilerinden olan **Kufur**, benim yanıma gelerek; “İmam (a.s) seni huzuruna çağırıyor” dedi. Ben İmam (a.s)'ın huzuruna varıp karşısında oturduğumda Hazret şöyle buyurdu:

“Ey Buşr! Sen Ensari'nin oğullarındansın; öyle bir aileden ki, Medine'de Hz. Peygamber'e yardım etmeye kalktılar ve biz Ehl- i Beyt'in sevgisi sizin ailenizde devam etmiştir; işte bu yüzden siz bizim güvendiğimiz insanlardansınız. Şimdi, fazilet sayılacak olan ve onu yapmakla da diğer şiiilerden üstün olacağın tamamıyla gizli bir iş ile seni görevlendiriyorum.”

Daha sonra İmam (a.s), Rumi yazısı ve diliyle bir mektup yazıp (ağızını) mühürleyerek bana verdi ve içerisinde iki yüz yirmi altın bulunan sarı bir kese de çıkarıp şöyle buyurdular:

“Bu altın keseyi al ve Bağdat'a doğru hareket et filan günün sabahı Fırat köprüsünün kenarında hazır ol. Esirleri taşıyan kayıklar oraya yettiğinde, bir grup cariyeleri satmak için getirdiklerini göreceksin.

Beni Abbas ordusunun vekillerinden bir grup insanlar ve Arap gençlerinden de birkaç kişi, cariyeye almak için oraya toplanmış olacaklar, onlardan her biri cariyelerden en iyisini almaya gayret edecektir.

Bu esnada sen de, Ömer bin Zeyd (köle satan) isminde olan bir şahısı gözetim altında tut. Bu şahıs, şu... şu özellikte bir cariyeyi, satmak için müşterilere sunacaktır; onun bir özelliği de; iki ipek elbise giymiş olması, namahremlerden şiddetle kaçınması ve hiçbir kimsenin ona yaklaşıp yüzüne bakmasına izin vermemesidir. O sırada onun perde arkasından ağlayarak Rumca şöyle dediğini duyacaksın: “Vay benim halime! İsmet örtüm yırtıldı ve şahsiyetim yok oldu.”

Müşterilerden biri köle satana; “Ben onu üç yüz dinara alıyorum; çünkü onun iffet ve hicabı beni, onu almaya daha çok teşvik etti” diyecektir.

Cariye de ona diyecek ki: “Benim sana rağbetim yoktur, Hz. Süleyman'ın kıyafetine girsen, onun haşmet ve saltanatına sahip olsan dahi ben seni istemiyorum; kendi malına acı, parayı boşuna harcama!”

Köle satan adam da diyecek ki: “Sen hiçbir müşteriye razı olmuyorsun, öyleyse ne yapmak gerekir? Ben seni satmaya mecburum.”

Cariye de diyecek ki: “Neden acele ediyorsun? Bırak kalbim istediği bir alıcı bulunsun.”

Bu sırada köle satanın yanına giderek şöyle de: “Büyüklerden biri, Rumi hattı ve diliyle bir mektup yazmıştır; o mektupta asalet, necabet, sahavet ve diğer ahlaki özelliklerini açıklamıştır. Şimdi bu mektubu cariyeye ver de o mektubu yazanın ahlaki özelliklerinden haberdar olsun. Eğer razı olursa, ben bu mektup sahibinden taraf, bu cariyeyi onun için almaya vekaletim vardır.”

Buşr şöyle diyor: Ben İmam (a.s)'ın huzurundan ayrılarak Bağdat'a doğru hareket ettim ve İmam (a.s)'ın emirlerinin hepsini yerine getirdim. Mektup cariyenin eline geçince mektubu okudu ve sevinçten şiddetle ağladı. Sonra Ömer bin Zeyd'e dönerek şöyle dedi:

“Beni bu mektup sahibine satmalısın, benim ona alakam vardır. Allah'a and olsun ki, eğer beni ona satmazsan kendimi öldürürüm ve sen de benim ölümünden sorumlu olursun.”

İşte bu durum, benim onun fiyatı hakkında fazla konuşmamama sebep oldu. Nihayet mevlamın bana verdiği miktara anlaştık. Ben paraları ona verdim, o da çok sevinmiş olan cariyeyi bana teslim etti. Ben o hanım efendiyle birlikte, onun için Bağdat'ta kiraladığım eve

gittik. Cariye sevinçten rahat edemiyordu, İma (a.s)'ın mektubunu cebinden dışarı çıkarıp sürekli öpüyordu; onu gözlerinin üzerine bırakıp yüzüne sürüyordu.

Bu halini görünce dedim ki: “Ey hanım efendi! Ben senin bu hareketine şaşırıyorum; sahibini görmediğin ve tanımadığın bir mektubu nasıl öpüyorsun?”

Şöyle dedi: “Ey Peygamber’in oğlunun makamı hakkında ilmi az olan zavallı! Hakikatin sana aşikar olması için sözümü canı gönülden dinle:

Mutlu Bir Kızın İlginç Macerası

“Benim ismim **Melike**’dir, Yuşua’nın kızıyım, babam Rum şahının oğludur; annem ise Hz. İsa’nın vasisi olan Şem’un Safa’nın evlatlarından ve İsa peygamberin yarenlerinden sayılmaktadır. Hayret verici çok ilginç maceramı şimdi sana anlatacağım:

Ben on üç yaşında iken büyük babam (Rum şahı), beni kardeşi oğluyla evlendirmek istedi. Hz. İsa (a.s)’ın havarilerinin neslinden olan üç yüz dini lider ve ruhbanı, ülkenin büyükleri ve ileri gelenlerinden yedi yüz kişiyi, ordu komutanları ve yüksek makamlardan ise dört bin kişiyi evlilik töreni için davet etti. Rum İmparatorunun sarayında, davet edilenlerin katılımıyla benim görkemli evlenme törenim başlamış oldu. Bu sırada, cevahirlerle süslenen şaha mahsus bir taht, sarayın ortasında kırk sütun üzerine yüksek bir yere bırakıldı. Damadı özel bir törenle tahtın üzerine oturtular, onun baş kısmına salipler (haçlar) taktılar, hizmetçiler hizmet etmeye başladılar, oskoflar da damadın çevresini bir halka gibi sardılar. Hristiyan inançlarına, dinine uygun bir şekilde evlilik akdini okumak için İncilleri açtılar. Bu esnada aniden salipler yukarıdan aşağı döküldüler, tahtın ayakları kırılmış oldu. Şanssız damat yere yıkılıp bayıldı; oskofların yüzlerinin rengi kaçtı, bedenleri titremeye başladı. Oskofların büyüğü babama dönerek şöyle dedi.

“Şahım! Bu hadise, Hristiyan mezhebinin ve İmparatorluk dininin yok olmasının bir belirtisidir. Böyle bir işi yapma; bizi de bu uğursuz merasimi yapmaktan mazur gör.”

Büyük babam da bu vakıayı, uğursuzluğa yorumladı. Bununla birlikte tekrar tahtın ayaklarının yapmalarını, salipleri (haçları) yerlerine asmalarını, şansı dönmüş damadın kardeşini tahtın üzerinde oturtmalarını emretti. Her nasıl olursa olsun beni evlendirerek bu uğursuzluğun onların ailesinden yok olması için tekrar akd merasiminin düzenlenmesini istedi.

Düğün Töreni Tekrar Bozuldu

Rum İmparatorunun emriyle tekrar meclisi süslediler; haçlar yerine asıldı; mücevherlerle süslü taht, ayakları üzerine konuldu; yeni damat tahtın üzerine oturtuldu; ordu ve ülke büyükleri bu evlilik merasiminin yapılması için hazırlandılar. Ama Hristiyanlık dinine göre evlilik akdini okumaları için İncilleri açtıklarında aniden önceki vahşetli hadise tekrarlanmış oldu; haçlar yere döküldü, tahtın ayakları kırıldı, kötü şanslı damat tahttan yere düşerek bayıldı, konuklar dehşete uğrayarak dağıldılar, düğün meclisi, yine evlilik akdi okunmaksızın bozulmuş oldu, büyük babam da üzgün bir şekilde saraydan çıkıp kendi haremine giderek perdeleri çekti.

Kader Belirleyici Rüya

Ben de kendi odama gittim, gece olunca uyudum. O gece gördüğüm rüya benim gelecek kaderimi belirledi. Rüyamda gördüm ki; **Hz. İsa (a.s), Şem’un Safa** ve havarilerden bir grup kimseler, büyük babamın köşkünde toplanmışlardı, tahtın yerinde de kendisinden nur saçan çok yüksek bir minber vardı.

Bu sırada **Hz. Muhammed** (s.a.a), O Hazretin damat ve halifesi (**Hz. Ali** -a.s-) ve evlatlarından bir grup kimseler, köşke girdiler. Hz. İsa (a.s), O Hazreti karşıladı, bağrına basarak birbirlerine sarıldılar. O anda Hz. Muhammed (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Ey Resulullah! Senin vasin Şem’un’un kızı Melike’yi oğlum (İmam Hasan Askeri –a.s-) için istemeye gelmişim.”

Hiz. İsa (a.s) Şem’un’a bakarak şöyle dedi:

“Ey Şem’un! Mutluluk sana yönelmiş, bu mübarek evlilik için olumlu cevap ver; kendi soyunu Âl-i Muhammed (s.a.a)’in soyu ile aşıla!”

Şem’un; “İtaat ederim” dedi.

Daha sonra Hz. Muhammed (s.a.a), minberin üzerinde oturup nikah akdinin hutbesini okudu ve beni oğluna (İmam **Hasan Askeri**’ye) nikahladı.

Hiz. İsa, havariler ve Hz. Muhammed (s.a.a)’in evlatlarının hepsi bu evliliğe tanık oldular. Uykudan kalktığımda, canımdan korkarak uykumu babama ve dedeme anlatmadım; zira beni öldürmelerinden korktum. İşte bu yüzden rüyamdaki bu macerayı bir sır olarak sakladım.

Bu rüyadan sonra, imam **Hasan Askeri** (a.s)’a olan sevgi ateşi, kalbimde öyle alevlendi ki, artık yemek ve içmekten kesildim. Yavaş yavaş zayıf ve takatsiz oldum, sonuçta hastalandım. Büyük babam, Rum memleketinde var olan doktorları, beni tedavi etmeleri için getirdi, ama hiçbirisinin bir yararı olmadı. Büyük babam, tedavilerden ümidini kesince şefkatle şöyle dedi: “Ey gözümün nuru! Kalbinde yerine getire bileceğim bir arzun var mıdır?”

Dedim ki: “Şefkatli babam! Kurtuluş kapılarını yüzüme kapalı görüyorum. Ama eğer senin zindanında bulunan Müslüman esirlere işkence etmekten vazgeçip onları hapisten serbest bırakırsanız, ümit ederim ki, Hiz. İsa (a.s) ve annesi Meryem bana şifa verirler.”

Babam benim isteğimi kabul etti, ben de zahirde biraz iyileştiğimi izhar ettim, yavaş-yavaş yemeğe başladım. Babam çok sevindi, eskiye oranla Müslüman esirlere daha iyi davranmaya çalıştı.

On Dört Geceden Sonra İkinci Rüya

On dört geceden sonra şu rüyayı gördüm: Hanımların hanım efendisi Hiz. **Fatıma’üz-Zehra** (a.s), Hiz. **Meryem** ve cennet hurilerinden yetmiş bin kişi gelerek şeref verdiler. Hiz. Meryem bana bakarak; *“Dünya kadınlarının hanım efendisi olan bu kadın, senin eşinin (büyük) annesidir.”* dedi.

Ben Hiz. Fatıma (a.s)’ın eteğinden tutarak ağladım ve İmam Hasan Askeri (a.s)’ın beni görmeye gelmemesinden dolayı şikayet ettim.

Hiz. Fatıma (a.s) şöyle buyurdular:

“Sen Hristiyan dininde olduğun müddetçe, oğlum seni görmeye gelmeyecektir; bu bacım Meryem, senin dininden Allah’a sığınıyor. Eğer Allah-u Teala, Hiz. İsa ve Meryem’in senden razı olmalarını ve oğlumun seni görmeye gelmesini istiyorsan, Allah’ın birliğine ve babam Hiz. Muhammed’in risaletini ikrar et ve şهادeteyni (yani eşhedu en lâ ilahe illellah ve eşhedu enne Muhammed’en resulullah) söyle.”

Bu kelmeleri söylediğimde Hiz. Fatıma (a.s) beni bağrına bastı; böylece ruhum rahatladı, sağlık durumum düzeldi.

Sonra şöyle buyurdu: *“Şimdi oğlum Hasan Askeri’yi bekle; yakında onu senin yanına göndereceğim.”*

Üçüncü Rüya ve Maşuku Görme

O gün çok geç sona erdi, akşamın ulaşmasıyla, sevgiliyi görmeye muvaffak olabilmem için çabuk uyudum. Şansın iyiliğinden İmam Hasan Askeri (a.s)’ı rüyamda görünce şikayet edencesine şöyle dedim: “Ey kalbimin mahbubu! Neden bana cefa ettin, bu müddet içerisinde beni görmeye gelmedin? Ben canımı senin muhabbetin uğrunda telef ettim.”

Buyurdular ki: “*Benim seni görmeye gelmememin tek nedeni, senin Hristiyan mezhebinde olman ve müşriklerin dininde yaşamandı. Şimdi İslam’ı kabul ettiğinden dolayı, ben her gece, zahirde Allah Teala bizi birbirimize kavuşturana dek seni görmeye geleceğim.*”

O geceden şimdiye kadar, hiçbir gece beni kendisini görmekten mahrum etmemiştir; sürekli rüya aleminde, o maşuku görmeye muvaffak oldum.”

Rum İmparatoru Kızının Esir Olma Macerası

Buşr şöyle diyor:

Meleke hanıma; “Nasıl esaret tuzağına düştünüz?” diye sorduğumda şöyle cevap verdiler:

Gecelerin birinde, İmam Hasan Askeri (a.s) rüya aleminde bana şöyle buyurdular:

“*Senin büyük baban, bugünlerde bir orduyu Müslümanlara karşı savaşa gönderecektir; kendisi de orduyla birlikte savaş cephesine gidecektir. Sen de cephe arkasında hizmet için savaşa katılan kadınların elbisesini giy, tanınmayacak bir şekilde hizmetkar kadınlarla birlikte, muradına ermen için cepheye doğru hareket et.*”

Birkaç günden sonra Rum ordusu, savaş cephesine doğru hareket etti, ben de İmam (a.s)’ın buyurduğu şekilde kendimi cephe arkasına ulaştırdım. Çok geçmeksizin savaş ateşi alevlendi. Nihayet İslam’ın ön sıradaki askerleri bizi esir aldılar. Daha sonra kayıklarla Bağdat’a doğru hareket ettik. Gördüğün gibi Fırat nehrinin kıyısında kayıklardan indik. Şimdiye kadar benim Rum İmparatorluğu şahının torunu olduğumu, senden başka hiçbir kimse bilmiyor; sana da ben söyledim.

Savaş ganimetlerini böldüklerinde, ben yaşlı bir adamın payına düştüm. O ismimi sordu; tanınmak istemediğimde dolayı ismim **Nercis**’tir dedim.”

Buşr sözünün devamında şöyle diyor:

Nercis’e; “Sen Rumlu olduğun halde, nasıl Arapçayı böyle güzel biliyorsun?” diye sordum.

Cevaben şöyle dedi:

“Büyük babam, benim eğitimime çok özen gösteriyordu; çeşitli millet ve kavimlerin adap ve dillerini öğrenmemi istiyordu. Bundan dolayı, kendi tercümanı olan Arapça bilen bir kadına, Arapçayı gece- gündüz bana öğretmesini emretti. İşte bu yüzden Arapça dilini iyice öğrendim ve bu dille konuşmaya muvaffak oldum.”

Melike Hatun ve Semavi Hediye

Buşr şöyle devam ediyor:

Kısa bir bekleyişten sonra Bağdat’tan **Samirra**’ya hareket ettik. Onu, **İmam Ali Naki** (a.s)’ın yanına götürdüm. İmam (a.s) kısaca hal-hatır sorduktan sonra şöyle buyurdular:

“Allah Teala, İslam’ın izzetiyle Hıristiyanlığın zilletini ve Hz. Muhammed ile Ehl- i Beyt’inin azametini nasıl size gösterdi?”

Cevaben şöyle dedi:

“Ey Peygamber’in oğlul Sizin benden daha iyi bildiğiniz şey hakkında ben ne diyeyim!”

İmam (a.s) daha sonra şöyle buyurdular:

“İhtiram için sana hediye vermek istiyorum; On bin altın mı, yoksa ebedi övünç ve şeref mayası olan sevindirici müjdeyi mi vereyim; hangisini seçiyorsun?”

Arzetti: “Bana evlat müjdesi veriniz.”

İmam (a.s): *“Dünyanın doğu ve batısına malik olacak; yeryüzü zulüm ve adaletsizlikle dolduktan sonra onu adaletle dolduracak olan bir evladı sana müjdeliyorum.”* buyurdular.

Melike arzetti: “Bu çocuğun babası kimdir?”

Hazret buyurdular ki:

“Resulullah (s.a.a) falan zaman rüya aleminde, seni torunu için istemiştir.”

Daha sonra İmam (a.s) şöyle bir soru sordu:

“O gece Hz. Mesih (İsa -a.s-) ve O’nun vasisi, seni kimle evlendirdi?”

Arzetti: “Senin oğlun İmam Hasan Askeri ile evlendirdi.”

İmam (a.s) buyurdu ki: *“Onu tanıyor musun?”*

Arzetti: “Hz. Fatıma (a.s)’ın vesilesiyle Müslüman olduğum gecedan itibaren her gece beni görmeye geliyordu.”

Vuslat İçin Bekleyişin Sona Ermesi

Söz buraya yetiştiğinde İmam Naki (a.s) hizmetçisine; *“Bacım Hakime’nin buraya gelmesini söyleyin”* buyurdular.

Hakime Hatun İmam (a.s)’ın yanına geldiğinde Hazret: *“Bacı! Beklediğim değerli hanım budur”* buyurdular.

Hakime, İmam (a.s)’ın bu sözünü duyur duymaz, **Melike**’yi kucaklayarak yüzünden öptü ve çok sevindi.

Sonra İmam (a.s) şöyle buyurdular:

*“Bacı! Bu hanımı eve götür ve dini meseleleri ona öğret. Bu yeni gelin, İmam Hasan Askeri (a.s)’ın eşi ve **Kâim- i Âl- i Muhammed** (s.a.a)’ın annesidir.”* ^[69]

İKİNCİ BÖLÜM

ON DÖRT MASUM (A.S)'İN ASRINDA YAŞAYANLAR (NÜKTELER VE SÖZLER)

61- HZ. SELMAN (R.A) VE İBADET

İmam Sadık (a.s)'dan şöyle nakledilmiştir: Bir gün Resulullah (s.a.a) ashabına; “*Hanginiz bütün günleri oruç tutuyorsunuz!*” diye sordu.

Selman; “Ben ya Resulellah” dedi.

Resulullah (s.a.a); “*Hanginiz (her zaman için) geceyi ibadetle geçiriyorsunuz?*” diye buyurdular.

Selman; “Ben ya Resulellah” dedi.

Yine Resulullah (s.a.a); “*Hanginiz Kur’ân’ı her gece hatmediyorsunuz?*” diye sordular.

Selman; “Ben ya Resulellah” dedi.

Ashabdan birisi (bu durumdan) rahatsız olup şöyle dedi: “Ya Resulellah! Selman Fars ırkından olan birisidir, biz Kureyş toplumuna karşı övünmek istiyor. Siz; “*Hanginiz bütün günleri oruç tutuyorsunuz?*” buyurdunuz, Selman ben dedi; oysa ki o çoğu günler yemek yiyor. Siz; “*Hanginiz geceyi ibadetle geçiriyorsunuz?*” buyurdunuz Selman ben dedi; oysaki o çoğu günleri yatıyor. Siz; “*Hanginiz Kur’ân’ı her gün hatmediyorsunuz?*” buyurdunuz; Selman ben dedi; oysaki o günlerin çoğunu susmakla geçiriyor.”

Onun bu sözleri üzerine Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular: “*Vazgeç (sus) ey falani, ben size Hekim Lokman gibiyim (her sözümün bir hikmeti vardır). Onun kendisinden sorsan seni aydınlatır.*”

Bunun üzerine o adam cenabı Selman’a şöyle dedi: “Ya Eba Abdullah! (Hz. Selman’ın künyesi) Sen bütün günleri oruçlu geçirdiğini mi sanıyorsun?”

Selman; “Evet” dedi.

O adam; “Ben senin çoğu günler yemek yediğini görüyorum” dedi.

Selman cevabında şöyle dedi: “Sandığın şekilde değildir, ben her ay üç gün oruç tutuyorum. Allah Teâlâ buyurmuştur ki: *“Kim bir iyilikle gelirse ona, yaptığıнын on misli mükafat verilecektir.”* [70]

Ben Şaban ayını Ramazan ayıyla birleştiriyorum. İşte bu Sevm’ud- Dehr (bütün günlerin orucu) manasıdır.”

Daha sonra o adam şöyle dedi: “Sen bütün geceyi ibadetle geçirdiğini mi sanıyorsun?”

Selman; “Evet” dedi.

O adam; “Oysa sen gecenin çoğunu uyuyorsun” dedi.

Selman cevabında şöyle dedi: “Senin düşündüğün gibi değildir. Fakat ben habibim Resulullah (s.a.a)’ın şöyle buyurduklarını duydum: *“Kim abdestli uyuyorsa, bütün geceyi ibadetle geçirmiş gibidir”* [71] Binaenaleyh ben daima abdestli uyuyorum”

Sonra o adam; “Sen her gün Kur’ân’ı hatmettiğini mi sanıyorsun?” dedi.

Selman; “Evet” dedi.

O adam; “Oysa sen günlerin çoğu vakitlerinde susuyorsun.”

Selman cevabında şöyle dedi: “Senin sandığın gibi değildir. Ama ben habibim Resulullah (s.a.a)’den, Hz. Ali’ye şöyle buyurduklarını duydum:

*“Ya Ebe’l- Hasan (Hz. Ali’nin künyesi)! Senin misalin ümmetim arasında **“Kulhu vellahu ehad” (Tevhid)** suresi gibidir. Kim onu bir defa okursa, Kur’ân’ın üçte birini okumuştur; kim onu iki defa okursa, Kur’ân’ın üçte ikisini okumuştur; kim onu üç defa okursa, Kur’ân’ı hatmetmiş gibidir.”*

Daha sonra Hz. şöyle buyurdular: *“Ya Ali! Kimseni diliyle severse, imanının üçte biri kamil olur. Kim seni dili ve kalbiyle severse, imanının üçte ikisi kamil olur. Kim seni dili ve kalbiyle sever, eliyle de yardımda bulunursa, imanı tamamen kamil olur.”*

Hazret daha sonra sözlerinin devamında şöyle buyurdular: *“Ya Ali! Beni hak olarak meb’us kılan Allah’a and olsun ki, eğer yer yüzünün ehli seni gök yüzünün ehli gibi sevseydi, kesinlikle hiçbir kimse cehennem ateşiyle azap edilmezdi.”*

Daha sonra cenabı Selman sözlerini toparlayarak sonuçta; “Ben her gün “Kulhu vellahu ehad” suresini üç defa okuyorum.”dedi.

Bu esnada o adam, ağzı kenetlenmiş bir halde ayağa kalkarak çekip gitti.[72]

62- HALKIN EN İHTİYAÇSIZI

Osman bin Affan (üçüncü halife), kölelerinden iki kişi vasıtasıyla **Ebuzer**’e iki yüz dinar göndererek şöyle dedi:

“Ebuzer’e deyin ki, Osman’ın selamı var, bu iki yüz dinarı da geçim masrafında harcamanızı istedi.”

Köleler Osman'ın sözünü Ebuzer'e iletiler. Ama Ebuzer -beklenilenin aksine- bu paraya ihtiyacı olmadığını belirterek şöyle dedi: “Acaba Müslümanların her birine bu miktarda para yetmiş mi?”

Köleler; “Hayır! Halife, sadece sizin için bu kadar lütufta bulunmuştur” dediler.

Ebuzer; “Ben Müslümanlardan bir ferdim, onlardan her birine bu miktar para yettiğinde ben de kabul edeceğim, aksi takdirde kabul edemem.” dedi.

Köleler; “Osman dedi ki, bu miktar para, benim şahsı malımdır; Allah'a and olsun ki, bu para kesinlikle harama karışmamıştır; tertemiz ve helaldir.” dediler.

Ebuzer; “Ama benim böyle bir paraya ihtiyacım yoktur. Ben şimdilik halkın en ihtiyaçsızım.” dedi.

Köleler; “Allah sana merhamet etsin; biz senin evinde, seni ihtiyaçsız kılacak dünya malından hiçbir şey görmüyoruz!” dediler.

Ebuzer de cevaben dedi ki: “Hayır! Gördüğünüz bu perdenin altında, birkaç gündür öylece baki kalan iki arpa ekmeği vardır. Bu paralar benim ne derdime geçecek ki! Allah'a and olsun, bu iki ekmeğe kadir olduğum müddetçe, bu dinarları kabul edemem. Allah Teala beni, Hz. Peygamber'in Ehl-i Beyti, Hz. Ali ve ailesinin muhabbet ve velayetiyle her şeyden ihtiyaçsız kılmıştır. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: “*Yaşlı bir adamın yalancı olması ne de çirkindir!*”

Bu paraları geri çevirin ve Osman'a deyin ki; Benim bu paralara ve onun yanında olan dünya malına, Rabbimi mülakat edene dek ihtiyacım yoktur. Benimle onun arasında Allah Teala hükmedecektir; Allah Teala en iyi hükmedendir.”^[73]

63- BÜYÜK ŞAHSİYETLERİN TAVIRI

Bir gün **Malik Eşter**, başında imamesi ve üzerinde ketenden bir gömlek olduğu halde Kufe pazarından geçiyordu. Dükkanının önünde duran bir adam Malik Eşter oradan geçerken onu aşağılamak kastıyla, göğsünü gererek ona doğru bir pislik attı. Malik Eşter onun bu çirkin hareketini önemsemeyip herhangi bir tepki göstermeksizin yoluna devam etti.

Malik Eşter biraz uzaklaştığında, o adamın Malik'i tanıyan arkadaşlarından biri ona şöyle dedi: “Kendisine hakarete bulunduğun o adamı tanıyor musun?”

Pazarcı adam; “Hayır tanımadım; o adam kidir?” dedi.

Arkadaşı cevaben; “O adam, Emir'ul- Muminin Hz. Ali'nin meşhur ashabından olan Malik Eşter'dir” dedi.

Pazarcı adam, hakaret ettiği şahsın Hz. Ali (a.s)'ın ordusunun komutanı ve savaş veziri olduğunu anlayınca, korku ve vahşetten dolayı titremeye boşladı. Malik Eşter'den özür dilemek için hızla onun peşine koştu. Malik'in camiye girip namaza durduğunu gördü. Namaz bittikten sonra, kendisini Malik'in ayaklarına atarak öpmeye başladı.

Malik Eşter; “Neden böyle yapıyorsun?” diye sordu.

Adam şöyle dedi: “Sana yaptığım çirkin işten dolayı özür diliyorum, lütfederek suçumu bağlamanızı diliyorum.”

Malik Eşter şöyle dedi: “Asla korkup vahşete kapılma! Allah’a and olsun ki, camiye gelmemin sebebi, çirkin hareketinden dolayı Allah’tan senin için mağfiret dilemek ve seni doğru yola hidayet etmesi için de dua etmem içindi.” [74]

64- HZ. ALİ VE AİLESİYLE DÜŞMANLIK

Hişam- i Kelbi, babasının şöyle dediğini naklediyor:

Ben bir müddet **Beni Sa’d** kabilesinden olan **Beni Evd** arasında yaşadım. Onlar hanım ve çocuklarına Ali Ebi Talib (a.s)’a sebbetmeyi öğretiyorlardı. Bir gün **Abdullah bin İdris** tayfasından olan bir adam Haccac’ın yanına gelerek bir söz dedi. Haccac onun bu sözünden öfkeleni ve sert bir şekilde onun cevabını verdi.

Adam, Haccac’ın bu halini görünce şöyle dedi:

“Haccac! Bana karşı böyle sert ve sinirli cevap verme. Zira **Kureyş** ve **Beni Sakif** kabilelerinin sahip olduğu her faziletin bir benzeri bizde de vardır.

Haccac; “Sizin ne faziletiniz vardır?” dedi.

Adam; “Bizim aramızda, Osman’a kötü laf diyen bir kimse yoktur; bizim kabilede ona kötü bir söz diyen olmamıştır.” dedi.

Haccac: “Bu bir fazilettir.”

Adam: “Bizim aramızda kesinlikle yabancı birisi bulunmamıştır.”

Haccac: “Bu da başka bir fazilettir.”

Adam: “Bizden bir kişi dışında, “Ebu Turap (Hz. Ali -a.s-) safında savaşa hiç kimse katılmamıştır; o bir şahıs da bizim gözümüzden düşüp inzivaya itilmiş ve bizim yanımızda hiçbir değeri yoktur.”

Haccac: “Bu da bir fazilettir.”

Adam: “Bizim aramızda şöyle bir adet vardır: Eğer bir kimse bir kadınla evlenmek istiyorsa, ilk önce o kadından, Ali’yi iyilikle anıp anmadığını ve O’nu sevip sevmediğini sorar; eğer iyilikle anıyor ve O’nu seviyorum derse, onunla evlenmez.”

Haccac: “Bu da bir çeşit fazilettir.”

Adam: “Bizim kabilemizde Ali, Hasan ve Hüseyin isminde bir kimse bulunmaz; hiçbir kızın ismini Fatıma koymamışız.”

Haccac: “Bu da sizin için bir fazilettir.”

Adam: “Hüseyin Irak’a doğru geldiğinde, bizim kabilemizden bir kadın, Hüseyin öldürüldüğü takdirde on deve keseceğine dair adak etti; Hüseyin öldürüldüğünde kendi adağına amel etti.”

Haccac: “Bu da bir faziletti.”

Adam: “Bizim kableden bir kişi, Ali’den beraat ve O’na lanet etmeğe çağrıldığında şöyle dedi: Ben sizden daha fazlasını yapıyorum; Hasan ve Hüseyin’den de beraat edip O’nlara lanet ediyorum.”

Haccac: “Bu da bir fazilettir.”

Adam: “Müslümanların halifesi -Abdumelik- bize çok ihtiram ediyordu; öyle ki bizim hakkımızda; “Siz benim vefalı yaranlarımızısınız” diyordu.

Haccaç: “Bu da bir fazilettir.”

Adam: Kufe’de, Beni Evd kabilesi gibi çekici ve tatlı bir kabile yoktur.”

Haccaç onun bu sözünü işittiğinde gülmeye başladı ve öfke ateşi söndü.

Hişam-i Kelbi yine babasından naklediyor ki; Allah Teala, Beni Evd kabilesinin kötü işlerinden dolayı tatlılık ve çekicilik nimetini onlardan aldı.”^[75]

65- KISKANÇLIĞIN NETİCESİ

Beni Abbas halifelerinin dördüncüsü olan **Musa Hadi**’nin hükümeti zamanında, Bağdat’ta yaşayan zenginin fakir bir komşusu vardı; bu komşu onun servetini kıskanıyordu. Zengin olan komşusuna zarar vermek için ona nispet hiçbir iftirayı esirgemezdi. Ama her ne kadar çaba harcasa da iğrenç maksadına erişemiyordu. Gün geçtikçe kıskançlık ateşi körükleniyor ve kendisine ıstırap veriyordu.

Bütün çabalarından bir netice alamadığını görünce, çok tehlikeli bir planı uygulamaya karar verdi. Bundan dolayı küçük bir köle alarak onu eğitti; köle güçlü bir genç olunca bir gün ona şöyle dedi:

“Oğlum! Ben seni önemli bir iş için aldım ve o iş için bu kadar zahmetlere katlanıp seni muhabbet ve sevgiyle büyüttüm. Bakalım o işi uygulamada nasıl davranacaksın! Keşke sana emrettiğimde, hedefimi temin edip etmeyeceğini ve beni maksadıma ulaştırıp ulaştırmayacağını bir bilseydim!”

Köle bu sözler karşısında şöyle dedi: “Ey efendim! Köle efendisinin emri karşısında ne yapabilir? Allah’a and olsun ki, eğer kendimi ateşi atarak yanmamı veya kendimi suya atarak boğulmamı istesen, hoşnutluğunu kazanmak için bunları yaparım...”

Kıskanç komşu, kölesinin sözlerine çok sevindi, onu bağrına basarak yüzünden öpüp şöyle dedi:

“Ümit ediyorum ki, isteğimi yerine getirmeye layık olur ve beni arzuma kavuşturursun.”

Köle de şöyle dedi: “Benim mevlam! Tüm vücudumla hedefin uğrunda çalışmam için minnet et de beni kendi kastından haberdar et.”

Kıskanç köle sahibi de; “Şimdilik onun vakti yetişmemiştir.” dedi.

Bu olaydan bir yıl geçti. Bir gün efendisi onu çağırarak şöyle dedi:

“Ey köle! Ben seni şu iş için istiyordum: Falan

komşum çok büyük servete sahiptir; ben bundan dolayı çok rahatsızım! Onun öldürülmesini istiyorum.”

Köle, hazır bir memur gibi şöyle dedi: “Müsaade verin şimdi onu öldüreyim.”

Kıskanç köle sahibi şöyle dedi: “Hayır! Böyle olmasını istemiyorum. Çünkü onu öldürmeye gücünün yetmeyeceğinden korkuyorum. Onu öldürsen bile, beni katil bilerek onun yerine öldürürler. Ama şöyle bir plan tasarladım: Beni onun damının üzerinde öldür, böylece onu katil olarak yakalayıp kısas etsinler!”

Köle; “Bu nasıl bir iştir? Siz kendinizi öldürmekle ruhunuzun rahat olmasını mı istiyorsunuz? Üstelik siz bana oranla şefkatli babadan daha şefkatlisiniz.”

Kıskanç adam, kölesinin sözleri karşısında şöyle dedi: “Bu sözleri bir kenara bırak, ben seni bu iş için büyüttüm; emirimi yerine getirmediğin sende razı olmam.”

Köle her ne kadar rica edip yalvardıysa da, kıskanç adam, bu çirkef fikrinden dönmedi; aksine çok ısrarla kölesini bu işi uygulamaya razı etti. Üç bin dirhem köleye vererek şöyle dedi: “Dediğim işi yaptıktan sonra, paraları al ve istediğin yere git.”

Kıskanç adam, ömrünün son gecesinde kölesine şöyle dedi: “Kendini senden istediğim iş için hazırla, gecenin son saatlerinde seni uyandıracağım.”

Kıskanç adam, gün doğmadan kölesini uykudan uyandırdı, ona bir bıçak vererek birlikte komşularının damı üzerine çıktılar; orada kibleye doğru yatarak kölesine; “Çabuk ol işi tamamla” dedi.

Köle de mecburi olarak bıçağı, efendisinin boğazına dayayıp başını bedeninden ayırdı. Köle efendisini, kan içerisinde çırpınır bir halde bırakıp evine giderek yatağında yattı.

O gecenin sabahı, kıskanç adamın ailesi onu aramaya başladılar; akşama yakın, onun cesedini kana boyanmış bir halde komşularının damının üzerinde buldular. Ölen kıskanç adamın ailesi mahallenin büyüklerini oraya topladılar; onlar da o olaya şahit oldular.

Bu olayın haberi **Musa Hadi**’ye yetiştı. Halife, maktulün komşusu olan zengin adamı çağırıp ondan bir takım sorular sordu, o da olaydan hiçbir haberi olmadığını söyledi. Halife, onun hapse atılmasını emretti. Köle de bu fırsattan yararlanarak **İsfahan**’a kaçtı. Tesadüfen İsfahan’da, hapse atılan zengin adamın akrabalarında biri, ordunun aylığını ödeme sorumlusu idi. Köleyi görür görmez, kölenin efendisinin öldürölme olayından haberi olduğundan dolayı olayın mahiyetinin ne olduğunu ondan sordu.

Köle de macerayı, azaltıp çoğaltmaksızın olduğu gibi ona anlattı. O da birkaç kişiyi kölenin sözlerine şahit tuttuktan sonra onu halifenin yanına gönderdi. Köle de orada, hikayeyi baştan sona nakletti. Halife, kölenin sözlerini duyunca, Olay karşısında hayretler içerisinde kaldı. Daha sonra köleyle hapisteki zengin adamın serbest bırakılmalarını emretti.^[76]

66- EMANETİN SAHİBİNE İADESİ

Abdurrahman bin Seyyabe şöyle diyor:

Babam dünyadan göçtüğünde, dostlarından biri kapımıza gelip bana baş sağlığı dileyerek dedi ki:

“Abdurrahman! Baban kendisinden geriye bir şey bıraktı mı?”

Ben de cevaben; “Hayır!” dedim.

Bu sırada içerisinde bin dirhem bulunan bir keseyi bana vererek şöyle dedi:

“Bu para emanet olarak senin yanında kalsın, onu kendin için bir sermaye et, onun kârıyla ihtiyaçlarını gider ve asıl parayı bana geri çevir.”

Ben de sevinerek annemin yanına gidip bu meseleyi ona açıkladım. Gece olunca babamın arkadaşlarından birinin yanına gittim; o benim için biraz kumaş alıp bir dükkan kiraladı. Ben orada alış-verişle meşgul oldum, Allah Teala da bereket verdi ve bana bol rızık nasip etti. Nihayet hac mevsimi yetiştı, Allah’ın evinin ziyaretine gitmek kalbimden geçti. İlk önce annemin yanına gidip; Hacca gitmek istiyorum” dedim.

Annem ise şöyle dedi:

“Eğer böyle bir kastın var ise, falan adamın parasını ver, daha sonra Mekke’ye git.”

Ben, o parayı hazırlayıp o adama verdim. O adam öyle sevindi ki, adeta o parayı ona bağışladım. Çünkü o parayı ödeme mi beklemiyordu.

Adam parayı alınca şöyle dedi: “Yoksa para az olduğundan dolayı mı onu geri çevirdin. Eğer durum bu ise daha fazla sana vereyim?”

Dedim ki: “Hayır! Mekke’ye gitmek istiyorum, işte bu yüzden önce emanetinizi size iade etmek istedim.”

Daha sonra Mekke’ye gittim, hac amellerini yaptıktan sonra Medine’ye döndüm ve bir grupla birlikte **İmam Sadık** (a.s)’ın huzuruna vardım. Ben, genç ve yaşıma az olduğundan dolayı meclisin arka kısmında oturdum. Herkes bir soru soruyordu, Hazret de cevap veriyorlardı. Meclis sakinleşince İmam (a.s)’ın yanına yaklaştım.

İmam (a.s); “*Bir işiniz mi vardır?*” diye sordular. Arzettim ki: “Sana feda olayım! Ben Seyyabe’nin oğlu Abdurrahman’ım.”

İmam (a.s); “Babanın durumu nasıldır? diye sordular. Ben de cevaben; “Dünyadan göçtü!” dedim.

İmam Sadık (a.s), bu sözü duyunca çok üzüldü ve onun için Allah’tan rahmet talep etti. Daha sonra şöyle buyurdular: “*Acaba dünya malından bir şey geriye bıraktı mı?*”

Ben de, babamın arkadaşının bize bin dirhem verdiğini İmam’a arzettim. İmam (a.s) sözümü tamamlamama mühlet vermeden; “*O adamın bin dirhemini ne yaptın?*” diye sordu.

Ben de; “Sahibine iade ettim” dedim.

İmam (a.s); “*Aferin! Güzel iş yapmışsın.*” buyurdu.

Sonra; “*Sana tavsiyede bulunmamı istiyor musun?*” diye buyurdu.

Arzettim ki: “Evet.”

Bunun üzerine İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“*Doğru konuşan ol; emaneti sahibine ver. Bu vasiyetime amel ettiğin takdirde halkın malında ortak olacaksın.*”

Bu sırada parmaklarını birleştirerek; “*Bu şekilde onların ortağı olursun.*” buyurdular.

Abdurrahman sözünün devamında şöyle diyor: “Ben İmam (a.s)’ın tavsiyelerine riayet ederek onlara amel ettim, neticede mali durumum çok iyi oldu; öyle bir hadde ulaştı ki bir yılda üç yüz bin dirhem zekat verdim.”^[77]

67- SELMAN-İ FARSI ve KANAAT

Abdulazim- i Haseni **İmam Cevad** (a.s)’dan, o da babalarından şöyle naklediyor:

“Bir gün **Selman Ebuzer**’i, misafirliğe davet etti. Ebuzer de Selman’ın davetini kabul ederek onun evine gitti. Yemek zamanı olunca, Selman birkaç kuru ekmek torbasından çıkararak onları ıslatıp Ebuzer’in önüne bıraktı. Her ikisi yemek yemekle meşgul oldular. (Az sonra) Ebuzer şöyle dedi: “Eğer bu ekmeğin tuzu da olsaydı çok iyi olurdu.”

Bu söz üzerine Selman yerinden kalkıpevden dışarı çıktı; su kabını bir miktar tuzun karşılığında (komşusunun yanında) rehin bırakarak Ebuzer’e tuz alıp getirdi. Ebuzer tuzu

ekmeğe serpip yerken şöyle diyordu: “Allah Teala’ya, bize böyle bir kanaat sıfatını verdiğinden dolayı hamt ve şükürler olsun.”

Selman onun bu sözüne karşılık şöyle dedi: “Eğer kanaat edenlerden olsaydık, su kabım rehin olarak komşunun yanında kalmazdı.”^[78]

68- YENİ MÜSLÜMAN’IN HİKAYESİ

İmam Sadık (a.s) şöyle buyuruyor:

“Müslümanlardan birinin Hristiyan bir komşusu vardı; o komşusunu İslam’a davet etti; ona İslam’ın özelliklerini o kadar anlattı ki, nihayet Hristiyan adam İslam’ı kabul ederek Müslüman oldu. Adam sahur vakti yeni Müslüman olan adamın evinin giderek kapısını çaldı.

Yeni Müslüman, kapının arkasına gelerek; “Ne işin vardır?” diye sordu.

Onu Müslüman eden: “Namaz vakti yaklaşmıştır; kalk abdest al, elbiselerini giyin birlikte gidip camide namaz kılalım.” dedi.

Yeni Müslüman, abdest alıp elbiselerini giyerek onunla birlikte camiye gidip namaz kılmaya başladılar. Sabah namazından önce, sabah namazı vaktine dek edebildikleri kadar namaz kıldılar. Daha sonra sabah namazını kıldılar, hava aydınlanıp güneş çıkana dek camide kaldılar.

Yeni Müslüman kalkıp evine gitmek isteyince onu Müslüman eden komşusu şöyle dedi: “Nereye gidiyorsun? Günler kısadır, öğleye bir şey kalmamıştır. Öğle namazını da (camide) kılalım.”

Yeni Müslüman olan adamı öğle vaktine dek bekletti. Öğle namazını da kıldılar. Tekrar şöyle dedi: “İkindi namazının vaktine de bir şey kalmamış, onu da kılalım.”

Onu o kadar bekletti ki, ikindi namazını da kıldılar. Yeni Müslüman olan adam kalkıp evine gitmek isteyince komşusu şöyle dedi: “Artık günün batmasına bir şey kalmamış, akşam namazını da kılalım.”

Yine onu güneş batana dek bekletti. Güneş battığında, akşam namazını da birlikte kıldılar. Yeni Müslüman gitmek istediğinde adam şöyle dedi: “Bir namazdan fazla kalmamıştır; onu da kılalım.” Onu bekletti, yatsı namazını da birlikte kıldılar; daha sonra birbirlerinden ayrılarak herkes kendi evine gitti.

Yine sahur vakti ulaşınca eski Müslüman, yeni Müslüman’ın kapısına giderek kapıyı çalıp; “Ben falan adamım” dedi.

Yeni Müslüman; “Ne işin vardır?” diye sordu.

Adam, onun abdest alıp elbiselerini giyerek birlikte namaz kılmak için camiye gelmesini istedi.

Yeni Müslüman rahatsız olarak şöyle dedi:

“Sen git, ben çoluk çocuk sahibi fakir bir adamım; geçimimiz için işlerime yetişmem gerekir. Sen git bu din için işsiz güçsüz birini bul.”

İmam Sadık (a.s) bu hikayeyi anlattıktan sonra şöyle buyurdular: “Adam onu Hristiyanlıktan İslam’a cezbettikten sonra, düşüncesizliği ve yanlış ameliyle onu tekrar eski dinine çevirdi.”^[79]

69- ŞAŞIRILACAK BİR SABIR

Hz. Peygamber (s.a.a)’in **Ebu Talha** isminde ashabından birinin çok sevdiği bir oğlu vardı. Tesadüfen ağır bir şekilde hastalandı. Çocuğun annesi, çocuğunun ölümünün yaklaştığını anlayınca, bir bahaneyle Ebu Talha’yı Resulullah (s.a.a)’in yanına gönderdi. Ebu Talha evden çıktıktan sonra çok geçmeksizin çocuk öldü. Çocuğun annesi **Ümmü Selim**, oğlunun cesedini bir parçaya büküp odanın bir kenarına bıraktı; aile fertlerine de çocuğun ölümünü Ebu Talha’ya söylememelerini tavsiye etti. Daha sonra güzel bir yemek hazırladı ve kendisini süsleyerek kocasını karşılamaya hazırlandı.

Ebu Talha eve geldiğinde; “Çocuğumun durumu nasıldır?” diye sordu.

Kadın cevaben; “İstirahat etmektedir” dedi.

Daha sonra Ebu Talha; “Yemek var mı yiyelim?” dedi.

Ümmü Selim, hemen kalkarak bir yemek getirdi. Yemek yedikten sonra, kendisini Ebu Talha’nın ihtiyarına bırakıp onunla çiftleşti. Bu esnada ona şöyle dedi: “Ebu Talha! Eğer bir kimseden bir emanet bizim yanımızda olursa, onu da sahibine geri çevirmiş olursak rahatsız mı olursun?”

Ebu Talha; “Subhanellah! Neden rahatsız olayım; oysa vazifemiz budur.” dedi.

Kadın; “Öyleyse sözüme kulak ver; oğlun yanımızda Allah’ın bir emaneti idi, bugün emanet sahibi onu geri aldı” dedi.

Ebu Talha’da bir değişiklik olmaksızın hanımına: “Ben, çocuğun annesi olan senden sabırlı olmaya daha layığım.” diyerek yerinden hareket edip hamama gitti, gusül ettikten sonra da iki rekat namaz kıldı. Daha sonra Resulullah (s.a.a)’in huzuruna vararak hanımının hikayesini O Hazrete anlattı.

Hz. Peygamber (s.a.a) şöyle dua etti: “*Allah Teala gelecek çocuklarınızla size bereket versin.*”

Daha sonra; “*Hamd olsun Allah’a ki, benim ümmetim arasında, Beniisrailli kadın gibi sabırlı bir kadın vardır*” buyurdular.

Hz. Peygamber’den; “O kadının sabrı nasıl idi? sorduklarında Hazret şöyle buyurdular:

“*Beniisrail’de, iki oğlu olan bir kadın vardı; kocası misafirler için yemek hazırlamasını emretti. Yemek hazırlandığında konuklar geldiler. Çocuklar oynarken aniden her ikisi de kuyuya düştüler. Kadın, konukların rahatsız olmaması için (ses çıkarmadan) çocukların cenazesini kuyudan dışarı çıkararak onları bir parçaya sarıp evin bir köşesine bıraktı. Misafirler gittikten sonra kendisini bezeyip eşi için hazır oldu. Bir yatakta yattıktan sonra kocası ; “Çocuklar nerededir?” diye sordu.*

Kadın; “*Diğer odadadırlar*” dedi.

Adam çocuklara seslendi, aniden o iki çocuk dirilerek babalarına doğru koşular. Kadın bu manzarayı görünce şöyle dedi:

“*Subhanellah! Allah’a and olsun ki, bu iki çocuk ölmüşlerdi; Allah Teala, benim sabır ve tahammülümünden dolayı onları diriltti.*” [80]

70- MELEĞİN DUASI

Ravi şöyle diyor:

Arafat amellerini tamamladığımda **İbrahim bin Şuayb**'la karşılaşarak selam verdim. İbrahim gözlerinden birini kaybetmişti; salim olan gözü de kan parçası gibi kıpkırmızı olmuştu.

Dedim ki: “Bir gözün zayi olmuştur; Allah’a and olsun diğer gözünden de korkuyorum! Eğer ağlamaktan biraz sakınırsan iyi olur.”

İbrahim: “Allah’a and olsun ki bugün, bir dua bile kendi hakkımda etmedim.”

Dedim ki: “Öyleyse kimin hakkında dua ediyordun?”

İbrahim: “Din kardeşlerim hakkında. Çünkü İmam Sadık (a.s)’ın şöyle buyurduğunu duydum:

“Kim kardeşinin gıyabında onun için dua ederse, Allah Teala bir meleği; “Din kardeşin için istediğin şeyin iki katı da sana olsun” demesi için görevlendirir.”

İşte bu yüzden, meleğin bana dua etmesi için din kardeşlerime dua etmek istedim. Çünkü kendi duamın kendim hakkında kabul olup olmayacağını bilmiyorum; ama meleğin benim hakkımda duasının kabul olacağına yakinim vardır.”^[81]

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM PEYGAMBERLER VE GEÇMİŞ ÜMMETLER

71- HZ. SÜLEYMAN VE SERÇE

HZ. Süleyman (a.s), erkek bir serçenin kendi eşine şöyle dediğini duydu:

“Neden bana itaat etmiyor ve isteklerimi yerine getirmiyorsun? Eğer istemiş olsan, HZ. Süleyman’ın bütün kubbe ve sarayını gagamla denize fırlatırım.”

HZ. Süleyman (a.s), serçenin bu sözüne gülererek onları yanına çağırıp; “*Nasıl böyle büyük bir işi yapabilirsin?*” diye sordu.

Serçe cevaben şöyle dedi:

“Ey Allah’ın resulü! Ben böyle bir şeyi yapamam; ama erkek bazen, eşinin karşısında övünmek, kendisini büyük ve güçlü göstermek için bu çeşit sözlerden sarf ediyor. Üstelik âşığı, söz ve tavırlarından dolayı kınamamak gerekir.”

HZ. Süleyman, dişi serçeye; “*Neden kocana itaat etmiyorsun; halbuki o seni seviyor?*” diye sordu.

Dişi serçe cevaben şöyle dedi:

“Ey Allah’ın elçisi! O beni gerçekten sevmiyor; çünkü eğer gerçekten beni sevmiş olsaydı, o zaman başka sevgileri kalbinde taşımazdı.”

Serçenin bu sözü, HZ. Süleyman’ı öyle etkiledi ki, ağlamaya başladı. Sonra, kırk gün halktan uzaklaşarak sürekli Allah Teala’dan, başkalarının sevgisini kalbinden çıkarıp sadece kendi sevgisini kalbine yerleştirmesini istedi.^[82]

72- DEĞERLİ GENÇ

Bir adam kendi ailesiyle birlikte gemiye binerek deniz yolculuğuna çıktı. Gemi, denizin ortalarında parçalandı; o adamın hanımı dışında gemide bulunan bütün insanlar gark oldular. Kadın geminin (kopmuş olan) bir tahtasının üzerinde oturdu, denizin dalgaları o tahta parçasını sürükleyerek bir adanın kıyısına ulaştırdı. Kadın denizin kenarında tahtadan inerek adanın iç kısımlarına doğru hareket etti. Tesadüfen o adada yol kesici, namuslara dokunan ve hiçbir gınahtan çekinmeyen sapık bir genç vardı. Bu genç karşısında birden bire dikilip duran bir kadın görünce şaşkınlıkla başını kaldırıp kadına bakarak; “Sen cin misin, insan mısın?” diye sordu.

Kadın; “Ben insanım, cin değilim” dedi.

Sapık ve hayasız adam, artık hiçbir şey söylemeden kafasından kötü düşünceler geçirmeye başladı. Teşebbüs etmek istediğinde, kadını çok perişan ve titrer bir halde gördü.

Bunun üzerine; “Neden bu kadar perişan ve titriyorsun?” diye sordu.

Kadın eliyle göğsü doğru işaret ederek; “O’ndan (Allah’tan) korkuyorum.” dedi.

Genç adam: “Şimdiye kadar böyle bir iş yapmış mısın?” diye sordu.

Kadın: “Allah’a and olsun ki, hayır” dedi.

Kadının korku ve ıstırapı, pervasız genci iyice etkiledi. Bundan dolayı şöyle dedi:

“Sen şimdiye kadar böyle bir iş yapmadığın ve seni mecbur ettiğim halde Allah’tan bu kadar korkuyorsun, o zaman ben niçin (bu kadar günahlarla birlikte) Allah’tan korkamayayım! Allah’a and olsun ki, ben Allah’tan bu şekilde korkmaya senden daha layığım.”

Yol kesici adam, bu sözü dedikten sonra hiçbir kötü şey gerçekleştirmeden kalkıp tövbe etti ve evine doğru yola koyuldu. Pişman ve ıstıraplı bir halde yol giderken Hristiyan bir rahiple karşılaştı; birbiriyle yol arkadaşı olarak bir miktar yolu birlikte gittiler. Hava çok sıcak ve yakıcı idi, güneşin ışınları şiddetle o ikisinin başına vuruyordu. Rahip (durumun böyle olduğunu görünce) şöyle dedi: “Ey genç! Dua ederek Allah’tan iste ki, güneşin bu yakıcı sığığından kurtulmamız için başımızın üzerine buluttan bir gölgelik göndermesini.”

Genç utanıp sıkıldığı bir halde; “Ben Allah katında öyle iyi bir amele sahip değilimki cüret edip de O’ndan bir şey isteyeyim.”

Rahip şöyle dedi: “Öyleyse ben dua edeyim, sen ise amin de.”

Genç adam onun bu önerisini kabul ederek rahip dua etti, o da amin dedi. Çok geçmeksizin bir parça bulut, onların başının üzerine gelerek onlara gölge saldı. Her ikisi, bulutun gölgesinde yol gidiyorlardı; nihayet bir kavşağa yetişerek birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar. Rahip (abit) bir yola, genç de diğer bir yola geçti. Rahip, bulutun gencin başının üzerinde onunla hareket ettiğini görünce gence hitaben şöyle dedi: “Şimdi, (Allah katında) senin benden daha değerli olduğun malum oldu; demek ki, benim duam senin amin demenle kabul olmuştu. Şimdi

söyle bakalım, nasıl bir iş yaptın ki senin o işin Allah katında benim kaç yıllık ibadetimden daha değerli ve üstün oldu?”

Genç adam, o kadınla olan hikayeyi detayıyla rahibe anlattı. Rahip durumun neden ibaret olduğunu öğrendikten sonra şöyle dedi:

“Allah Teala, senin geçmiş günahlarını, o korkudan dolayı affetmiştir, geleceğine dikkat et, tekrar kendini günaha bulaştırma.” [83]

73- DÜNYANIN VEFASIZLIĞI

Dünya, gözü mavi bir kadın şeklinde **Hz. İsa** (a.s)’a aşık oldu. Hz. İsa ona: “*Kaç defa evlenmişsin?*” diye sordu.

Dünya: “Sayısızca.”

H. İsa: “*Bütün kocaların seni boşadı mı?*”

Dünya: “Hayır! Onların hepsini öldürdüm.”

H. İsa: “*Eğer geriye kalan kocaların, önceki kocalarının başına gelenlerden ibret almazlarsa, o zaman onların vay haline!.*” [84]

74- HAYAT ARKADAŞI İLE İSTİŞARE

Beni İsrail Arasında hayır sever bir adam vardı, kendisi gibi de bir eşi vardı. Bu adam rüyasında, bir adamın ona şöyle dediğini gördü: “Allah Teala senin ömrünü şu kadar tayin etmiştir; onun yarısı refah ve bollukta, diğer yarısı ise, zorluk ve sıkıntılarla geçecektir. Şimdi hangi kısmı öncelikle istiyorsan seç, o senin isteğine bağlıdır.”

Hayır sever adam şöyle dedi:

Ben bu konu hakkında, hayat arkadaşım ile konuşmam gerekir. Sabah olunca adam eşine şöyle dedi: Geçen akşam uykuda bana şöyle dediler: “Senin ömrünün yarısı nimet ve bollukta, diğer yarısı ise zorluk ve sıkıntılarla geçecektir. Şimdi sen hangisinin öncelikle olmasını istiyorsun?”

Kadın dedi ki: “Nimet ve bolluğu ömrünün ilk kısmına alman daha iyi olur.”

Hayır sever, eşinin bu sözü üzerine önce nimet ve bolluğu istedi. Bunun üzerine artık dünya her taraftan ona yöneldi. Hayır sever adam, eline her nimet ulaştığında eşine şöyle diyordu: “Bu maldan kendi akrabalarına, muhtaçlara, komşulara ver, onlara yardımda bulun.” Hanımı da, onun dediği şekilde o malı harcıyordu. Böylece eline geçen her malı, yoksul ve fakirlere dağıtıp onlara yardımda bulunuyorlardı; ardından da Allah’a şükrediyorlardı.

Hayır sever adamın ömrünün yarısı böylece nimet ve bolluk içerisinde geçti; ömrünün bu ilk yarısı sona ererken tekrar uykuda ona şöyle dediler:

Allah Teala, bu süre içerisinde yaptığın amellerden dolayı seni takdir ederek; bütün ömrünü nimetler ve bolluk içerisinde geçirmeni karar kıldı ve sana şöyle buyurdu: “Ömrünün sonuna kadar, nimet ve bolluk içerisinde yaşa.” [85]

75- TEDAVİ EDİLMEYEN HASTALIK

Hız. İsa (a.s) şöyle buyuruyor:

“Ben Allah’ın izniyle, pek çok hastaları tedavi edip onlara şifa verdim; anadan kör olan ve abraş hastalığına yakalananları iyileştirdim ve ölüleri dirilttim. Ama ahmak adamı ıslah ve tedavi edemedim.”

Ya Ruhellah! Ahmak kimdir? diye sorduklarında şöyle buyurdular:

“Ahmak adam; bencil ve kibirli bir şahıstır; her fazilet ve özelliği kendisinden bilir; her yerde, her çeşit hakkı kendisine nisbet verir; başkalarına hiçbir konuda saygılı davranmaz; işte bu çeşit ahmak bir adam asla ıslah ve tedavi edilmez.” [86]

76- LOKMANIN VASIYETİ

Lokman-ı Hekim, oğluna tavsiyesinde şöyle dedi:

“Oğlum! Halkın isteğine, onların övme veya kınamalarına bakarak hareket etme; çünkü insan, onları razı etmek için her ne kadar çaba sarfetse de hedefine ulaşamaz ve onları hoşnut edemez.”

Oğlu da Lokman’a şöyle dedi: “Sizin sözünüzün manası nedir? Onun için bazı örnekler vermenizi veya bazı amel ve sözleri bana göstermenizi istiyorum.”

Lokman, oğlundan kendisiyle dışarı çıkmasını istedi. Bu maksatla, bir merkeple birlikte evden dışarı çıktılar. Babası merkebe bindi, oğlu da onun ardından yaya olarak yürüyordu. Bir güzergahtan geçerken orada toplanmış bir grup insanlar kendi aralarında, onların hakkında şöyle dediler: “Bu şefkatsiz babaya bakınız; kendisi merkebe binmiş, çocuğunu ise kendi peşinden salarak yaya olarak götürüp gidiyor. Bu adamın hareketi ne kadar da çirkin bir harekettir!”

Bu sırada Lokman oğluna dönerek şöyle dedi:

“Bunların sözlerini duydun mu? Benim merkebe binip senin de yaya olarak yanımda yürümeni kötü bildiler.”

Oğlu da; “Evet, duydum” dedi.

Sonra Lokman oğluna dedi ki:

“Oğlum! Şimdi de sen merkebe bin ben yaya olarak senin arkandan geleyim.”

Oğlu babasının sözü üzerine merkebe bindi, baba da yaya olarak onunla hareket etti. Yine diğer bir grupla karşılaştılar. Onlar da şöyle dediler:

“Bu baba ne kadar da kötü, oğlu da ne kadar edepsizdir! Babanın kötü oluşu; çocuğunu iyi terbiye etmemiş olmasındandır. İşte bundan dolayı o merkebe binmiş, baba da yaya olarak onun ardınca gidiyor; halbuki babaya saygı için kendisinin değil babasının binek üzerinde olması gerekirdi. Oğulun edepsizliği, babasına saygısızlığıdır. Bu yüzden her ikisinin de hareketi kötüdür.”

Lokman oğluna; *“Bunların da sözlerini duydun mu?”* dedi.

O da; “Evet” dedi.

Lokman bu defa da şöyle dedi: *“Gel, şimdi de her ikimiz bineğe binelim.”*

Her ikisi merkebe binip hareket ettiler. Az sonra, diğer bir grupla karşılaştılar. Onlar da kendi aralarında şöyle dediler: “Bu iki şahısın kalbinde merhamet diye bir şey yoktur; her ikisi bu hayvana binmişler, zavallı hayvanın bunların ağırlığından beli kırılıyor; eğer biri binip diğeri yayan gitseydi iyi olurdu.”

Lokman oğluna dönerek; *“Duydun mu?”* dedi.

Oğlu da; “Evet, duydum” dedi.

Lokman daha sonra şöyle dedi:

“Şimdi hiç birimiz hayvana binmeden onunla yaya olarak gidelim.”

Bu karar üzere, merkebi öne salıp kendileri de onun peşinden yürümeye başladılar. Yine halk onları, hayvandan yararlanmadıkları için kınadılar.

Bu esnada Lokman oğluna dönerek şöyle dedi:

“Acaba, halkın rızasını kamil bir şekilde elde etmek için bir yol var mı? Binaenaleyh ümidini, halkın hepsini razı etmekten kes ve Allah’ın rızasını kazanmak peşinde ol; çünkü dünya ve ahiret mutluluğu bundadır.” [87]

77- ALTIN KERPİÇLER

İsa bin Meryem (a.s) bir işi için üç yareniyle birlikte yola koyuldular, gidecekleri yeri henüz yarı etmemişlerdi yol üzerinde üç kerpiç altının düşmüş olduğunu gördüler. Hz. İsa (a.s) onlara şöyle buyurdu:

“Bu altınlar, insanları öldürür; sakın onların sevgisi kalbinize yerleşmesin.”

Bu sözü buyurduktan sonra oradan geçip yollarına devam ettiler. Onlardan biri; “Ey Ruhullah! Zaruri bir işim çıktı, müsaade edin geri döneyim” diyerek geri döndü; iki arkadaşları da özür ve bahane getirerek geri döndüler. Her üçü de altın kerpiçlerin kenarına gelerek, altınları kendi aralarında bölmek istediler. Onlardan iki kişi, diğer arkadaşlarına şöyle dediler:

Biz şimdi açız, sen git biraz yemek al getir; yemek yedikten sonra, halimiz düzelince altınları bölüşürüz. Arkadaşları da onların sözü üzerine yiyecek almak için gitti; yiyecek aldıktan sonra, o iki arkadaşını öldürerek altınlara yalnız sahip olabilmesi için yiyeceklerin içerisine zehir koydu. Arkadaşları da kendi aralarında, onu döndüğünde birlikte öldürerek altınları kendi aralarında bölmelerini kararlaştırmışlardı.

O üç kişiden birisi yemeği getirdiğinde, diğer ikisi kalkarak onu öldürdüler. Daha sonra yemekleri yediler. O zehirli yemeği yer yemez zehirlenerek öldüler. Hz. İsa (a.s) döndüğünde, üç yareninin de altın kerpiçlerin kenarında ölmüş olduklarını gördü. Allah’ın izniyle onları dirilterek; *“Ben size, bu altınlar insanı öldürürler demedim mi?”* diye buyurdular.^[88]

78- SALİH OĞULDAN DOLAYI BAĞIŞLANMA

Hız. İsa (a.s), bir kabrin kenarından geçerken kabir sahibine azap edildiğini gördü. Tesadüfen başka bir yıl, yolu yine o kabre düştü; bu defa kabir sahibine azap edilmediğini gördü.

Arzetti ki: *“Allah’ım! Geçen yıl, bu kabrin kenarından geçerken sahibi azap içerisinde idi, ama bu yıl azabı kalkmıştır; bunun sebebi nedir?”*

Allah Teala, O’na vahyederek şöyle buyurdu:

“Ey Allah’ın elçisi! Bu adamın salih bir evladı vardı, büyüyünce zengin olup bir yolu onardı ve bir yetime sığınak vardı. Ben o adamı, oğlunun bu iyi işinden dolayı bağışladım.”^[89]

79- YERYÜZÜNÜ ALTINLA DOLDURSALAR DA

H. Musa (a.s), peygamber olmadan önce **Mısır**'dan firar etti; onca zorluk ve açlığı tahammül ettikten sonra **Medyen**'e yetişti. Bir grup insanların, koyunlarına su vermek için bir kuyunun kenarında toplanmış olduklarını gördü. Onların arasında, **H. Şuayb** peygamberin kızları da vardı.

H. Musa (a.s), H. Şuayb peygamberin kızlarına yardım ederek onların koyunlarına su verdi. Kızlar evlerine döndüler. H. Musa da bir gölgenin altına geldi; açlığını giderecek bir ekmeği ona ulaştırması için Allah'a dua etti.

H. Şuayb (a.s)'ın kızlarından biri, H. Musa (a.s)'ın yanına gelerek; "Babam, koyunlarımıza su vermenin ücretini vermesi için sizi yanına çağırıyor." dedi. H. Musa (a.s), o kızın kılavuzluğuyla H. Şuayb'ın evine gitti. İçeriye girince yemeğin hazır olduğunu gördü. H. Musa, sofranın kenarında oturmadan, öylece ayakta durmuştu.

H. Şuayb ona; "Ey genç! Otur akşam yemeğini ye." dedi.

H. Musa cevaben; "Allah'a sığınıyorum" dedi.

H. Şuayb; "Neden? Aç değil misin?" diye sordu.

H. Musa şöyle cevap verdi: "Acım! Ama bu yemeğin, koyunlara su vermemin ücreti olmasından korkuyorum. Biz öyle bir aileyiz ki, Allah ve ahiret için yapmış olduğumuz bir iş karşılığında, yeryüzünü altınla doldurup bize verseler de ondan bir zerre almayız."

H. Şuayb (a.s) yemin ederek; "Yemek ücretten dolayı değildir, misafiri ağırlamak, bizim ve babalarımızın adetindendir." dedi.

H. Musa (a.s), O'nun bu sözlerini duyunca, oturup yemeği yedi.^[90]

80- ALEMDE EN ŞİDDETLİ ŞEY

Havariler H. İsa'ya şöyle dediler:

"Ey hayra kılavuzluk yapan muallim! Alemde en şiddetli şey nedir?"

H. İsa: "En şiddetli şey, Allah'ın kullara gazabıdır" buyurdu.

Havariler: "Allah'ın gazabından nasıl güvende kala biliriz?" dediler.

H. İsa: "Öfkeyi sindirmekle." buyurdu.

Havariler: "Öfke neden kaynaklanır?" diye sordular.

H. İsa: "Kibir, bencillik ve halkı küçümsemekten." buyurdular.^[91]

81- YERYÜZÜNE DÖKÜLEN İLK KAN

Allah Teala, **Hız. Adem**'e şöyle vahyetti:

*“Ben yeryüzünde, dinimi tanıtacak bir alimin eksik olmasını istemiyorum; bu alimi senin zürriyetinden türetmek istiyorum. Öyleyse ism-i â'zamı, peygamberlik mirasını, isimlerden sana öğrettiğimi ve halkın ihtiyaç duyduğu şeyleri **Habil**'e devret.*

Adem (a.s) da bunları söylenildiği gibi yaptı. **Kabil** maceradan haberdar olunca çok öfkelenildi; sonra babasının yanına gelerek şöyle dedi: “Ey baba! Ben kardeşimden büyük ve o makama daha layık değil miyim?”

Hız. Adem (a.s) cevaben şöyle dedi:

“Oğlum! İş benim elimde değildir, Allah'ın elindedir; O, dilediğini bu makama seçer; gerçi sen benim büyük oğlumsun, ama Allah Teala onu bu makama seçmiştir. Eğer sözüme inanmıyor, beni de bu konuda tasdik etmiyorsan, o zaman her biriniz, Allah'ın dergahına bir kurban takdim ediniz; kimin kurbanı kabul olursa, o bu makama diğerinden daha layıktır.”

O zaman kurbanın kabul olmasının nişanesi, gökten bir ateşin gelip o kurbanı yakması idi. **Kabil** çiftçi olduğu için bir miktar değersiz buğdayı kurbanlık için hazırladı; **Habil** de davar sahibi olduğu için koyunları arasından yetişkin semiz bir koyun kurbanlık için seçti. Bu sırada gökten bir ateş gelerek Habil'in kurbanını yaktı; ama Kabil'in kurbanını yakmadı. Böylece Kabil'in kurbanı kabul olmadı.

Derken Şeytan Kabil'in yanına gelerek şöyle dedi: “Ey Kabil! Bu mesele şimdilik seninle kardeşin arasında çok önemli değildir; ama sonraları nesliniz çoğaldığında Habil'in çocukları senin çocuklarına karşı iftihar edip övünecekler ve; “Biz kurbanı kabul olan bir kimsenin evlatlarıyız, siz ise kurbanı kabul olmayan bir babanın çocuklarısınız” diyecekler. Ama eğer onu öldürmüş olursan artık baban zorunlu olarak ona verdiği makamı sana bırakacaktır.”

Şeytan'ın vesvesesi sonucu Kabil Habil'in üzerine saldırarak onu öldürdü. ^[92]

SON

[1]- Bihar'ul- Envar, c.103, s.10.

[2] - Bihar, c. 74, s. 52.

[3] - Bihar, c. 74, s. 75; c. 81, s.232; c.95, s.342.

[4] - Bihar, c. 22, s. 130; c. 72, s.13.

[5] - Bihar, c. 103, s. 9.

[6] - Bihar, c. 75, s. 28.

[7] - Bihar, c. 22, s. 508.

[8] - Bihar, c. 72, s. 61.

[9] - Bihar, c. 73, s. 346.

[10] - Suffe, Hız. Peygamber'in camisinin yanında kurulmuş olan bir gölgelik yerin ismi idi. Yeni Müslüman olan, garip ve sığınaksız kimseler, oraya yerleşiyorlardı...

[11] - Bihar, c.22, s.123.

[12] - Bihar, c. 73, s. 346 ve 409; c. 93, s. 83 ve 169. (Az bir farkla.)

[13] - Bihar, c. 70, s. 159.

[14] - Bihar, c. 41, s. 11; c.87, s. 195.

[15] - Bihar, c. 42, s. 276.

[16] - Bihar, c. 40, s. 337.

[17] - Bihar, c. 70, s.392. Allah Teala'ın, Müslümanların günah işlemelerine mühlet vermesi, pişman olup geri dönmeleri için onlara tanıdığı bir fırsattır; kafirlere mühlet vermesi ise, günahlarının çoğalması için onlara kurmuş olduğu bir tuzaktır. Çev.

[18] - Hakikatin ortaya çıkması için zahiri bir akit idi, geçek değil.

[19] - Bihar, c. 40, s. 306

[20] -Bihar, c. 40, s. 334.

[21]- Bihar, c. 42, s. 319.

[22]- Bihar, c. 68, s. 155.

[23] - Bihar, c. 35, s. 237 ve 247. Bu öykü, özet olarak tercüme edildi.

[24] - Bihar, c. 43, s. 344.

[25] - Bihar, c. 43, s. 333.

[26]- Bihar, c. 46, s. 15.

[27] - Bihar, c. 44, s. 196

[28] - İmam (a.s.)'ın ona öğrettiği dua, **“Meşmul”** adındaki meşhur bir duadır; merhum Şeyh Abbas-i Kummi, o duayı **“Mefatih”** kitabında nakl etmiştir.

[29]-Bihar, c. 41, s. 225; c. 95, s. 295.

[30] - Bihar, c. 44, s. 255.

[31] - Bihar, c. 45, s. 21.

[32]-Bihar, c.45, s. 16.

[33] - Bihar, c. 44, s. 293.

[34] Âl- i İmran/134.

[35] - Bihar, c. 46,s. 54.

[36] - Bihar, c. 46, s. 60.

[37] - Bihar, c. 48, s. 135.

[38]- Muhammed/2, Ra'd/25, Bakara/27.

[39] - Bihar, c. 74, s. 196 ve 208; c. 78, s. 137 (Az bir farklılıkla).

[40] - Bihar, c. 46, s. 75.

[41] - Âl- i İmran/33.

[42] - Bihar, c. 46, s. 68; c. 69, s. 348; c. 71, s. 398, 413, c. 80, s. 329.

[43] - Bihar, c. 48, s. 5.

[44] - Bihar, c. 46, s. 287.

[45] - Bihar, c. 3, s. 49.

[46] - Bihar, c. 3, s. 49.

[47] -Bihar, c. 47, s. 370; c. 74, s.292.

[48] - Bihar, c. 1, s.170, h.22.

[49] - Bihar, c. 22, s. 129.

[50] - Bihar, c. 3, s. 31 – 32. Beş ile altıncı rivayetlerin karışımından.

[51] - Bihar, c. 3, s.41; c. 67, s. 137; c. 92, s. 232 ve 24. Az bir farklılıkla.

[52] - Bihar, c. 10, s. 220.

[53] - Bihar, c. 48, s. 36.

[54] - Onun (İbrahim'in) soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'e, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık. Biz iyilik yapanları böylece ödüllendiririz. Zekeriyya'yı, Yahya'yı, İsa'yı ve İlyas'ı da (hidayete erıştirdik) En'am/84.

[55] - Bihar, c. 48, s. 127; c. 96, s. 240.

“Maalesef günümüzde bile bazı insanlar bu şekilde yanlış düşünmekte. Hz. Peygamber'in neslinin devamını sadece oğul neslinde bilmekte; kız neslini Peygamber (s.a.a)'ın nesli bilmemekte. Bu yanlışlık, annenin çocuklarının türemesinde hiçbir rolü olmaması düşüncesinden kaynaklanmaktadır. Halbuki böyle bir görüş ve düşünce, hadis ve ilim açısından reddedilmektedir. Çünkü baba ve anne, neslin türemesinde ortaklırlar. Kız ve oğlan çocuklar, nesil olma açısından eşittirler.

Binaenaleyh nisbetleri anne tarafından Hz. Peygamber'e yetişenlerin hepsi, O Hazretin evlatlarıdır; oğlan neslinden hiçbir farkları yoktur. Bazı büyük müçtehitler humusun oğlan nesline verilmesini câiz bildikleri gibi kız

nesline verilebileceğini de câiz bilmekteler. Seyyid olan kadınlar da, seyyid olan erkekler gibi humustan yararlanabilirler.” (N)

[56] - Bihar, c. 48, s. 130.

[57] - Bihar, c. 48, s. 41.

[58] - Bihar, c. 48, s. 73.

[59] - Bihar, c. 48, s. 85.

[60] - Bihar, c. 48, s. 328.

[61] - Bihar, c. 74, s. 187.

[62] - Bihar, c. 50, s. 75-78.

[63] - A`yan`uş- Şia`da (c. 2, s. 38) şiirin devamı şöyle:

Nice yıllar sarfettiler, binalar yükseltip meskenler kurabilmek için; ama sonunda evlerini de, ailelerini de bırakıp gittiler.

Nice hazineler toplayıp mallar yığdılar; sonunda hepsini de düşmanlara dağıtıp göçtüler. (Müt.)

[64] - Bihar, c. 50, c. 211.

[65] - Bihar, c. 3, s. 268; c. 36, s. 412; c. 69, s. 1.

[66] - Bihar, c. 50, s. 270.

[67] - Tuttuğu oruç müstahap olduğundan dolayı İmam (a.s) ona kolaylık tanımış.

[68] - Bihar, c. 2, s. 255.

[69] - Bihar, c. 51, s. 4 – 10.

[70] - En`am/160.

[71] - Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Kim abdestli uyur, ölüm de o gece ona ulaşırsa, Allah katında şehittir.” Bihar`ül Enver, c. 76, s. 183.

[72] - Bihar, c. 22, 317; c. 76, s. 181.

[73] - Bihar, c. 22, s. 398.

[74] - Bihar, c. 42, s. 157.

[75] - Bihar, c. 46, s. 120.

[76] - Bihar, c. 73, s. 259.

[77] - Bihar, c. 47, s. 384.

[78] - Bihar, c. 22, s. 321.

[79] - Bihar, c. 69, s. 162.

[80] - Bihar, c. 82, s. 150.

[81] - Bihar, c. 48, s. 172.

[82] - Bihar, c. 14, s. 95.

[83] - Bihar, c. 14, s. 507.

[84] - Bihar, c.

[85] - Bihar, c. 14, s. 492; c. 71, s. 55.

[86] - Bihar, c. 72, s. 320.

[87] - Bihar, c. 13, s. 433; c. 71, s. 361.

[88] - Bihar, c. 14, s. 280.

[89] - Bihar, c. 6, s. 220; c. 14, s. 287; c. 75, s.2 ve 496.

[90] - Bihar, c. 13, s. 21.

[91] - Bihar, c. 14, s. 287.

[92] - Bihar, c. 11, s. 227.